



JURNAL DUHOVNICESC

Din însemnările unui lucrător mirean al rugăciunii lui Iisus

CĂTRE CITITOR

Avem în volumul din fața noastră un jurnal isihast. O bună creștină ortodoxă din București, care din smerenie nu vrea să i se cunoască numele, practică de mai multă vreme, sub îndrumările unui părinte duhovnicesc, „Rugăciunea lui Iisus”, numită și „Rugăciunea minții” sau „Rugăciunea inimii”: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)”.

De-a lungul vremii, această scurtă și sfântă rugăciune a fost practică, cu multă râvnă și cu bogate roade duhovnicești, în mănăstirile din Egipt, Sinai, Palestina, Grecia - Muntele Athos, Rusia, precum și în mănăstirile românești.

Rostită zilnic, de multe ori, cu atenție, cu liniște lăuntrică și cu smerenie, rugătorul simte în inima sa - de fapt, în centrul ființei sale omenești - o pace, o bucurie mai presus de orice bucurie pământească; simte prezența Mântuitorului nostru Iisus Hristos în inima sa. Simte această prezență printr-un tremur plăcut în tot trupul, dându-i o stare de fericire în suflet și lacrimi de bucurie. Nu poate fi bucurie mai mare în lumea aceasta decât astfel de întâlniri ale omului cu Dumnezeu, în inima sa!

„Când mă concentrez cu mintea în inimă, atunci se petrece ceva divin în inima mea și sunt fericită! (...) Doamne, Te simt viu pretutindeni și în sufletul meu!”

Asemenea izbucniri de bucurie se întâlnesc de multe ori, de-a lungul mărturisirii sale.

„Doamne, Ți-ai dat viața ca să avem noi păcătoșii viață! Cum să-Ți mulțumim?”

Această femeie îi iubește pe toți oamenii, pe care îi numește „copiii lui Dumnezeu.” Are o continuă dorință de a face bine altora. Și-a recăpătat pacea lăuntrică, pe care n-o poate înlocui cu nici o bogăție de pe pământ.

„Doamne, dă-mi har ca să-i iubesc pe oameni mai mult decât pe mine!”

După mulți ani de viață obișnuită, cu grijile și necazurile inerente vieții, fără a bănuși măcar că se poate trăi și altfel în lumea aceasta, prin rugăciunea lui Iisus și-a schimbat cursul vieții. Rugăciunile pe care le făcea înainte erau adesea formale, seci, fără conștiința că se află în fața Dumnezeului Celui viu. Acum, prin această chemare a numelui Domnului în inima sa, întreaga viață i s-a schimbat în bine.

În raporturile cu semenii săi se poartă cuviincios, sincer, cu multă dragoste, ca înainte de Dumnezeu, care pentru ea este o autentică realitate și o prezență absolută.

Această rugătoare cu rugăciunea lui Iisus iubește pe Maica Domnului, pe care o roagă s-o apere de dușmani și s-o povățuiască în chemarea numelui Domnului. Îi iubește pe sfinți și citește cu drag viețile lor. Îi place natura cu frumusețile ei, pe care le atribuie lui Dumnezeu. Iubește Biserica și sfințele slujbe.

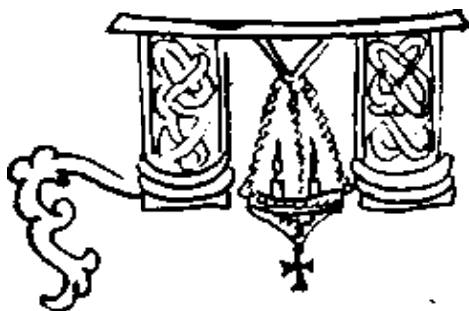
Nu e scutită de boli și de necazuri, precum nici de dușmănia oamenilor răi, dar pe toate le biruiește, cu ajutorul lui Dumnezeu, prin această rugăciune. De asemenea, cu același ajutor, biruiește ispitele și luptele uneltite de cel viclean.

Rugăciunea îi dă o stare de odihnă dulce și se roagă cu mai multă ușurință, știind că Dumnezeu este viu și prezent în viața sa.

Acest jurnal isihast este, de fapt, mărturisirea sinceră a unei persoane contemporane cu fiecare din noi, cei de astăzi. O persoană care a făcut însă pe viu experiența întâlnirii cu Dumnezeu Cel viu în inima sa. Pentru ea, Dumnezeu nu este undeva departe, dincolo de noi - deși este și acolo - ci Dumnezeu este pretutindeni, fiind prezent în viața întregului cosmos și în același timp El este prezent și în viața fiecăruia dintre noi, cu deosebirea că adesea ochii inimii noastre sunt închiși; ei se pot deschide cu ajutorul lui Dumnezeu, prin chemarea numelui Domnului nostru Iisus Hristos.

Consider că o asemenea carte este binevenită pentru creștinii noștri de astăzi, ca să aflăm, prin rugăciune și viața cinstită, că Dumnezeu nu este departe de noi; El este chiar în noi înșine!

Să ne străduim așadar să-L putem simți și vedea, împlinind poruncile Lui.
Arhimandrit Sofian BOGHIU, Egumenul Sfintei Mănăstirii Antim



NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

Scrierea pe care v-o prezentăm este o selecție din însemnările pe care o femeie - care dorește să rămână anonimă - le făcea, aproape zilnic, într-un jurnal despre lucrarea sa duhovnicească și mai ales despre rugăciune. Ea scria acest jurnal „ca ascultare” de povățuitorul său duhovnicesc, părintele V¹. Importanța scrierii este determinată de faptul că autoarea acesteia - o credincioasă obișnuită din zilele noastre - a dobândit darul rugăciunii inimii după mai puțin de opt luni de rostire a rugăciunii lui Iisus. Ea a împlinit de

¹ După descrierea îndrumătorului duhovnicesc din jurnal, cred că este vorba de Ierodiaconul Visarion Jugulescu (n.n.)

curând vârsta de 80 de ani și locuiește acum împreună cu una din fiicele sale în București, într-un apartament de bloc. Nu are studii teologice, iar până la momentul începerii lucrării rugăciunii lui Iisus, cunoștințele teologice erau minime.

„Înainte de a descoperi rugăciunea lui Iisus - ne-a mărturisit autoarea jurnalului -, relația cu Dumnezeu era prin Biserică, dar fără entuziasm. Aveam o credință slabă, fără o cunoaștere adâncă, adevărată, a darurilor lui Dumnezeu pentru oameni, fără a cunoaște că Dumnezeu este viu lucrător în noi. Îl credeam departe, în cer...”

Darul rugăciunii inimii, de care autoarea scrierii s-a învrednicit într-o perioadă scurtă de timp, în condițiile unei vieți de familie în societatea contemporană, precum și consemnarea amănunțită a unor înalte trăiri duhovnicești, ne permit să afirmăm că publicarea acestui jurnal constituie un eveniment fără precedent pentru spiritualitatea românească, iar dacă ne referim la întreaga lume ortodoxă, scrierea de față poate fi pusă, fără rezerve, alături de „Pelerinul rus”.

În cele ce urmează vă vom prezenta câteva date despre viața și nevoița duhovnicească a autoarei scrierii, pentru a pătrunde mai ușor în atmosfera jurnalului.

S-a născut în iarna anului 1917. A rămas orfană încă din copilărie. Când a venit vremea, s-a căsătorit. Are două fiice (R. și C), iar soțul său (C.) a trecut între timp la cele veșnice. A avut totdeauna trupul firav și a fost grav bolnavă în multe rânduri, motiv pentru care a și fost pensionată înainte de vreme. Accentuându-se o boală de ficat, a început să meargă mai des prin biserici pentru a se ruga lui Dumnezeu să o întărească. Credea că are cancer și că va muri. Odată, într-o biserică, văzându-i chipul slăbit și trist, o bătrână i-a spus că „la Dumnezeu nu există cancer!” și a îndemnat-o să caute un om cu viață sfântă, ca să mijlocească pentru ea către Dumnezeu și să primească tămăduire. A prins puțină nădejde în urma acestei întâmplări și s-a rugat precum i-a spus bătrâna. În scurt timp, în anul 1968, l-a cunoscut pe părintele V., cel ce avea să-i devină după doi ani de zile povățuitor în lucrarea rugăciunii lui Iisus. Părintele i-a descoperit această lucrare și, prin ea, femeia a primit nu numai tămăduirea trupului, dar și însănătoșire sufletească; a simțit - după cum mărturisește - că „a devenit om nou”, „că a înviat”.

Părintele V. era diacon. Rostea rugăciunea lui Iisus de la vârsta de 17 ani și dobândise din tinerețe darul rugăciunii neîncetate a inimii. Avea cuvânt puternic și frumos și ținea predici foarte frumoase, de o mare înălțime duhovnicească. În acea perioadă, părintele V. conducea și corul unei biserici din centrul Bucureștiului. Majoritatea femeilor din cor erau foarte evlavioase și lucrau rugăciunea lui Iisus sub îndrumarea sa. Autoarea, jurnalului a intrat și ea în acest cor în anul 1968 și a fost surprinsă de tăria credinței și de simțirea adâncă pe care le vedea la părintele V., care „părea că vorbește cu Dumnezeu”. A încercat să afle de la colegile sale de cor - „surorile”, cum îi plăcea să le numească - în ce constă taina unei lucrări atât de puternice. A aflat răspunsul abia după aproape doi ani, de la una din colege. Aceasta i-a spus că părintele V. rostește rugăciunea lui Iisus (aceasta era taina!) și că și ele, cele din cor, fac aceasta. Cu binecuvântarea părintelui V., cea care a i-a dezvăluit taina (sora I.) a îndemnat-o și pe ea să rostească rugăciunea lui

Iisus și i-a împrumutat cartea „Pelerinul rus”. Citind această carte, autoarea ne-a mărturisit: „S-a aprins în mine dorul de a face rugăciunea ca și pelerinul, pentru a simți în inima mea dulceața harului Duhului Sfânt”. Astfel, la 10 decembrie 1970, începe să rostească rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”, cu glas tare, cât mai des și aproape toată ziua. La sfârșitul anului 1971, pe 29 ianuarie, la câteva zile după ce împlinise vârsta de 54 de ani, părintele V. i-a devenit povățuitor în lucrarea rugăciunii lui Iisus; i-a dat sfaturi și a îndemnat-o să-și facă un jurnal duhovnicesc.

Deci, jurnalul a fost început după aproape două luni de practicare a rugăciunii. Acesta este unul din motivele pentru care încă de la primele pagini ale acestei scrieri vom întâlni o creștină care dobândise deja câteva din roadele rugăciunii, precum bucuria și pacea, și care era ferm convinsă de importanța acestei lucrări pentru mântuirea sufletului.

Din acest moment, urcușul duhovnicesc prin lucrarea rugăciunii lui Iisus este foarte rapid. După câteva luni de rostire cu glas tare, rugăciunea a trecut de la sine în minte și se rostea câteodată singură. De cele mai multe ori se trezea dimineata cu rugăciunea în minte. La îndemnul părintelui V, a început să privească spre locul inimii atunci când se ruga și, după mai puțin de două luni, mintea a coborât în inima. Avea acum simțirea prezenței vii a Domnului Iisus Hristos în adâncul inimii, dragostea față de El creștea iar bucuria și pacea îi umpleau sufletul.

Se ruga mult. Se străduia să numere în fiecare zi, în liniște, câte 3.000 de rugăciuni - ceea ce înseamnă cel puțin trei ore de rugăciune. Depășea însă numărul de 10.000, socotind și rugăciunile pe care le făcea în timpul altor îndeletniciri. Punea însă totdeauna slujirea aproapelui înaintea rugăciunii, chiar cu prețul neîmplinirii numărului de rugăciuni propus. Asceza exterioară - postul, privegherea și celelalte - sunt puțin amintite în jurnal, dovadă că le situa pe un plan secundar. Avem însă cunoștința că redusese orele de somn - de la 16 ore pe zi, în perioada de început, când boala de ficat cerea mai multă odihnă, până la cinci ore pe zi.

De la jumătatea lunii martie a început să-și simtă din când în când bătăile inimii, iar la începutul lunii iulie a simțit cum inima îi bătea în ritmul rugăciunii rostite cu mintea. Acestea erau semne ale darului ce avea să vină nu după multă vreme.

Într-o dimineață, la trezire, a simțit inima rugându-se în ritmul bătăilor ei și lucrarea Duhului Sfânt „ca o mângâiere catifelată, ca aripioarele unui fluturaș care bătea” în inima ei. Era rugăciunea inimii, „mișcată” de Duhul Sfânt. Nu trecuseră încă opt luni de la momentul începerii rostirii rugăciunii lui Iisus.

Lupta duhovnicească nu a încetat însă, ci parcă s-a întezit. Trebuia să dobândească despățimirea, dragostea desăvârșită de Dumnezeu și de aproapele, desăvârșirea.

Această experiență duhovnicească deosebită se datorează în mare parte îndrumării pe care părintele V. i-a acordat-o autoarei jurnalului. Părintele V. era un om cu o personalitate puternică. Avea darul de a întări sufletele în credință cu numai câteva cuvinte. Era iscusit în lucrarea rugăciunii lui Iisus și a povățuit mii de ucenici în aceasta. Spunea că „cele două aripi ale rugăciunii sunt isihia și trezvia, adică liniștea și atenția”. Cităm în continuare

câteva cuvinte ale părintelui V., pentru a ilustra astfel importanța pe care o acorda rugăciunii. Spunea părintele V.: „Vrei să te naști din nou? Lucrează, roagă-te neîncetat. Nu lucrezi rugăciune, totul este în zadar; n-ai să vezi niciodată lumina lui Dumnezeu”.

„În fiecare lucrează Duhul Sfânt, dacă se roagă; dacă nu se roagă, lucrează duhul cel rău”.

„Există botezul apei: prin Duh și apă. Există și botezul harului, și acesta crește și se desăvârșește prin rugăciune”.

Despre țelul vieții creștine spunea: „Toată viața creștinului este o luptă pentru unirea lui cu Dumnezeu”.

Părintele V. se întâlnea cu ucenicii săi la biserică de patru-cinci ori pe săptămână, uneori chiar zilnic, pentru oficierea sfintelor slujbe. La sfârșit, ținea predici pătrunzătoare, cu mesaje asemănătoare citatelor menționate anterior. Îndrumarea mai detaliată în lucrarea rugăciunii lui Iisus nu putea însă să o facă în biserică, din cauza cenzurii regimului ateu de atunci. Din acest motiv, avea întâlniri aproape săptămânale cu ucenicii săi, la câte unul din aceștia acasă. Cu aceste prilejuri, le vorbea câte trei-patru ore și apoi se ruga pe mătâni împreună cu ei. Toți aceștia aveau jurnale duhovnicești. Scriau pe caiete. Când terminau câte un caiet, părintele îl citea și scria observații și sfaturi (pe pagina din stânga a caietului, lăsată liberă tocmai în acest scop). În grupuri mai mici, de câteva persoane, ucenicii părintelui V. își împărtășeau experiențele personale, se sfătuiau în lucrarea celor duhovnicești și făceau schimb de jurnale. Aflăm din scrierea de față că cel puțin încă două ucenice aveau rugăciunea inimii.

În acea perioadă era mare lipsă de carte duhovnicească, pentru că cenzura comunistă nu îngăduia publicarea unor astfel de cărți. Din aceste motive, ucenicii părintelui V., cu binecuvântarea acestuia, au început să împrumute jurnalele lor și rudelor sau prietenilor. În acest fel a început să fie citit și jurnalul de față de un număr tot mai mare de credincioși. Așa am cunoscut și noi trăirea duhovnicească deosebită a uneia dintre cele mai dăruite ucenice ale părintelui V., căreia îi mulțumim pentru faptul că ne-a îngăduit să publicăm o parte din însemnările sale.

Întregul jurnal conține 21 de caiete și acoperă perioada 1971-1989. În acest volum este prezentată o selecție din primele patru caiete ale jurnalului, care cuprind perioada 1971-1974. Au fost incluse și o parte din observațiile și sfaturile părintelui V., sub formă de note de subsol.

Avem nădejdea că prin lectura acestui jurnal, cititorii vor dobândi bucurii duhovnicești și se vor întări în lucrarea rugăciunii lui Iisus.





Jurnal duhovnicesc

„Bucurați-vă pururea. Rugați-vă neîncetat. Dați mulțumire pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, întru Iisus Hristos, pentru voi.” (I Tes. 5, 16-19)

29 ianuarie 1971, București

M-am rugat și bunul Dumnezeu, Mântuitorul meu, mi-a ascultat rugăciunea și mare bucurie am simțit în suflet când am aflat cum trebuie să mă rog și să lucrez pentru mântuire².

Am cunoscut că totul vine de la Tine, Doamne Iisuse, când părintele V. a venit să mă cerceteze în împrejurări grele, când sufletul meu dorea mai mult să știe cum să se roage.

Ca să-mi pot controla zilnic starea sufletească și să-mi pot da seama dacă lucrez sau nu cum trebuie, voi scrie acest jurnal³ zilnic. Voi putea vedea astfel cât și cum am lucrat.

Doamne Iisuse, de când Ți-am auzit cuvintele prin glasul părintelui V., am știut că singura cale pe care o voi urma de astăzi înainte va fi rugăciunea.

Am alergat ani de zile și Te-am căutat, Doamne Iisuse, iar acum Te simt în sufletul și în trupul meu, pretutindeni de față.

Doamne, acum știu că de Te voi chema, vei fi scăparea mea, și cu rugăciunea Ta cea sfântă voi birui orice râu și nimic nu mă va mai putea atinge.

Nu știam să Te iubesc, Doamne. Acum am pace în suflet, mă bucur din inimă și nu știu cum să-Ți mulțumesc.

Pentru bunătatea Ta cea mare și pentru tot ce ai făcut pentru mine și câte mi-ai descoperit.

O singură chemare și Te simt în inima și în tot trupul meu! Doamne Iisuse, blândule Iisuse, Dumnezeu și Mântuitorul sufletului meu, mă rog să-mi dai Duhul puterii și al nădejzii și să nu mai cad în deznădejde din cauza celor răi. Nu lăsa pe cel viclean să-mi facă rău mie sau celor dragi ai mei, ca să-și râdă de noi că ne-a biruit, ca liberi să fim să ne bucurăm și toți copiii Tăi să-Ți putem aduce laude împreună și cântări de slavă!

30 ianuarie 1971

M-am trezit din somn cu rugăciunea Domnului Iisus în minte și m-am simțit foarte fericită.

M-am întristat și astăzi pentru aproapele meu și duhul întristării l-am purtat cu greu. Doamne Iisuse, scapă-ne Tu, dă-ne liniștea și pacea Ta!

Seara, la Vecernie, m-am rugat cântând și întristarea s-a dus, am uitat tot.

² Darul rugăciunii bune ne izbăvește de orice rău. Cel ce nu se roagă rămâne în iad.

³ Să-ți fie jurnalul duhovnic. Să scrii sincer orice bine și orice cădere în râu. Să recitești, să plângi pentru cele rele și să aduci slava lui Dumnezeu pentru cele rele.

Altă încercare eu E. Avem nevoie de Tine, Doamne, în fiecare clipă. Dă-ne înțelepciune, Iisuse, ca să nu greșim. Descoperă-ne adevărul, ca să avem liniște. De la starea sufletească ridicată în cea mai minunată bucurie, de ce oare să ne stricăm pacea sufletului?

Îi iubesc pe toți copiii Tăi, îi îmbrățișez cu dragoste cu privirea și cu sufletul. (...)

Ce păcat că nu putem fi fericiți deplin!

Vin încercări, dar știu că toate sunt îngăduite pentru smerenie, îndelungă răbdare și sunt numai pentru mântuirea noastră. Atunci trebuie să le primim cu bucurie.

Mulțumim, Doamne, pentru tot și toate. Am îndrăgit metaniile.

Am lucrat mult și am scris, ca pentru Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Fiecare suflet dorește la un moment dat să cunoască câte ceva din tainele și minunile Domnului. „Viețile Sfinților” m-au impresionat întotdeauna și am fost influențată de acestea încă din tinerețe. Le găsesc ca pe cele mai bune exemple pentru întărire în credință. De aceea le dau cu drag oricui dorește să le citească.

Doresc ca fiecare clipă din viața mea s-o închin lucrării și cugetării pentru mântuire, rugăciunii lui Iisus.

Am foarte mult de lucru. Doamne Iisuse, întărește-mă ca să le pot împlini cu bine, să fie cu toții mulțumiți, ca să fie pace în sufletele tuturor. Nimeni și nimic să nu-mi poată schimba dorința mea arzătoare de a lucra pentru mântuire și de a urma rostirea neîncetată a rugăciunii lui Iisus.

Știu că nu sunt singură; ești cu mine, Doamne, și îți mulțumesc pentru tot ce am căpătat ca din mâna Ta și nu doresc să-mi schimb viața, pacea pe care o am și pe care atât de greu și de târziu am găsit-o, cu nici o bogăție de pe pământ.

Nu-mi pot arăta bucuria deplină în fața atâtor suferințe care există în lume, însă încerc să nu treacă nici o zi fără să pot face un cât de mic bine pentru alinare și întărire. Tu mă conduci, Doamne, Tu faci totul, eu nu pot nimic; ba de multe ori, în dorința aceasta, mă grăbesc și în loc să fac bine văd că greșesc. Când reușesc ceva bun, adorm fericită! Doresc să fiu unealta Ta, Doamne, cu care să lucrezi și să mă porți acolo unde știi Tu; simt nevoia să fac bine și port mare bucurie în suflet. Ajută-mi, Doamne Iisuse, să fac voia Ta, să împlinesc poruncile Tale sfinte; trimite-mă unde voiești și voi fi neobosită, ca slugă credincioasă a Ta.

Dă-mi, Doamne Iisuse, dar de rugăciune. Tu să fii cu adevărat în inima mea, cu pacea și cu liniștea pe care numai Tu știi să le dai, să pot îndepărta toate gândurile care năvălesc în mintea mea, ca să nu deznădăjduiesc, căci nimeni nu mă poate ajuta afară de Tine! Liniștește-i pe cei ce vor să-mi facă rău, luminează-i și miluiește-i.

Am numărat 2.000 de rugăciuni, restul lucrând în gând.

31 ianuarie 1971

M-am trezit cu bucurie în suflet cu gândul că astăzi voi asculta Sfânta Liturghie.

M-am rugat în Sfânta Biserică liniștită și am simțit prezența dumnezeiască!

Acasă am citit cu bucurie din Sfântul Ioan Scărarul. Doamne, ce frumos; cuvintele Tale sunt! Ai dat daruri minunate părintelui V. Ajută-ne, Doamne, să ne fie de folos! Toată nădejdea e la Tine; lucrează Tu, Doamne Iisuse, Dumnezeu nostru, pentru copiii Tăi, nu ne încerca mai mult. Iartă-ne, Doamne, și fii cu noi, ca să nu ne împrăștiem.

Seara am fost la R. (fiica). Ce copil minunat mi-ai dat, Doamne! Ce bine Te cunoaște și câte știe despre Tine! Sunt fericită și liniștită în privința ei și a soțului ei; pe altă cale, cu altfel de lucrare, tot spre Tine! De n-ai fi fost Tu în ajutorul lor la timp, n-ar fi putut rezista, în starea grea în care se aflau și ei. Știu și spun mereu că i-ai susținut.

Îți mulțumim, Doamne, pentru tot și iartă-ne, că suntem greșiți înaintea Ta! Ușurează sufletele noastre, căci fără de Tine suntem pierduți, morți pe veci.

Am numărat 2.000 de rugăciuni; restul - lucrând, mergând. Noaptea am simțit din nou prezența dumnezeiască! Doamne Iisuse, ce deosebire de starea noastră permanentă! Rugăciune sfântă a lui Iisus, ce dulce ești pentru cei ce te iubesc!

Lucrez în fiecare zi; și noaptea de-ar fi zi și n-ar trebui să dorm, și tot nu mi-ar ajunge timpul. Lucrez ca pentru Tine, Doamne.

Am numărat 400 de rugăciuni. Dă-mi putere, Doamne Iisuse!

1 februarie 1971

M-am trezit liniștită, cu gânduri spre bine - ce voi lucra, ce voi termina astăzi. Doresc din toată inima să fac numai voia Ta în tot ce gândesc, în tot ce lucrez; vreau să știu că lucrez pentru Tine și cu Tine. Îți mulțumesc că mă aperi în fiecare zi de cei răi și, o, Doamne, văd cum Tu îi oprești cu puterea Ta, că nu-mi pot face rău.

Rugăciunea lui Iisus mi s-a arătat mie în împrejurări grele... Mi-am dat seama că puterea ei este așa de mare, încât îi preface pe lupii înfuriați în miei blânzi.

Simt prezența Ta, Doamne, în sufletul meu și în trupul meu, care se bucură. E bine, stau liniștită, Tu lucrezi pentru mine, furtuna se potolește, mă sprijin în puterea Ta și nu cad.

La Vecernie, s-a cântat frumos cu părintele nostru. Câte suflete fericite! Azi, o zi fără încercări. Ce bucurie avem în suflet! Când vine părintele V. spre noi, sufletele noastre devin mai simțitoare; e ca în cer. Astă-seară s-a coborât mâna Ta asupra tuturor, prin predica părintelui V. Îți mulțumim, Iisuse!

Cu câtă dragoste reverși asupra copiilor Tăi darurile Tale și umpli sufletele noastre de fericire dumnezeiască, neînțeleasă, de nădejde și dragoste duhovnicească! Mă simt ca în cer! Sunt ușoară ca un fulg; Tu, Doamne, mă porți! Unde este oboseala? N-aș mai pleca din biserică!

Doresc singurătate numai cu Dumnezeu și rugăciunea lui Iisus. Am impresia că nu voi putea lucra și că nu lucrez destul. Doresc să plec dintre cei ce mă chinuiesc.

Știu că mă acoperi și mi-a dispărut teama. Am simțit în vis iarăși prezența lui Dumnezeu.

Mă rog cu credință și cu dragoste, știu că ești viu și prezent pretutindeni. „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă” va fi permanent în mintea mea, ca

cea mai divină muzică; va fi lumina, nădejdea și scăparea mea!

Seara am numărat 400 de rugăciuni; restul le-am făcut lucrând. Voi adormi rugându-mă.

2 februarie 1971

M-am trezit cu bucurie în suflet. Astăzi sărbătorim întâmpinarea Domnului. Am cântat rugându-mă. Ce frumos și minunat e cu părintele V.! Ce va fi cerul cu strălucirea și măreția lui Dumnezeu, dacă aici, unde avem așa puțină lumină, ni se umple sufletul de bucurie și fericire!

Am o teamă, știu că mă urmărește și nu trebuie să știe ce lucrez. Tu mă acoperi, Doamne, în fiecare zi!

M-am culcat cu rugăciunea în minte. Am numărat 400 de rugăciuni pe mătâni, iar restul le-am făcut lucrând.

3 februarie 1971

M-am trezit din somn rostind rugăciunea lui Iisus și am continuat mai departe pe mătâni. Am lucrat cu bucurie și liniștită, cu rugăciunea în minte încontinuu. Voi mări numărul de rugăciuni, căci nu pot sta de vorbă cu părintele să-l întreb și să mă sfătuiască în privința rugăciunii lui Iisus.

C. (soțul) nervos, vorbește singur, înfuriat pe toată lumea, cu greu îl liniștesc. Mă rog pentru pacea lui. Ce voi face cu el, nu știu. Doamne Iisuse Hristoase, rugăciunea Ta e minunată: în gând o rostesc și se liniștește.

Am ascultat predica părintelui V. îți mulțumesc, Doamne, pentru bucuria pe care o simt când îți aud cuvintele prin glasul părintelui nostru. Voia Ta se împlinește, Doamne, și-l ascult ca pe trimisul Tău!

Ajută-mi, Doamne Dumnezeule, să-Ți împlinesc poruncile!

Am lucrat și m-am rugat cu trei surori I., G. și E. Ce bine a fost! Tu, Doamne, ești în mijlocul nostru. Aș fi fericită să cădem în genunchi la picioarele Tale, mii și milioane de suflete, să-Ți cântăm într-un singur cor și să Te vedem în slavă! Unește-ne, Doamne, pe toți! Să fim așa cum ai zis: „O turmă și un Păstor”!

5 februarie 1971

Azi e vineri, zi de post, dragă mie. M-am trezit fericită că azi voi lucra mai mult pentru mântuire.

Mă rog mai ușor și am ocazia să fac mult bine.

Dragoste sfântă, cu tine îi birui pe toți, cu adevărat!

Am stare bună, pe care aș dori-o tuturor; în minte, nici un gând care să-mi tulbure liniștea. Îmi simt sufletul purificat, curat, și cât e de bine!

Seara, Vecernie. Sfintele cântări îmi înalță sufletul către Dumnezeu Cel atotputernic și bun. Mă cuprinde emoția și mă rog cu bucurie, cu frică și cu nădejdea că vom fi mântuiți toți cei ce alergăm spre El.

Am numărat 2.000 de rugăciuni, restul făcându-le lucrând. Seara am terminat rugăciunile.

6 februarie 1971

M-am trezit cu gândul la rugăciune. Am numărat lucrând.

Doamne Iisuse, mă auzi! Nu mă lăsa în mâna celui rău, gonește gândurile lor rele, liniștește-i. Miluiește-i și pe ei și pe mine!

Tot timpul am dorința să cad la picioarele Tale sfinte să-Ți mulțumesc și să mă rog. Luminează-mi mintea, să nu greșesc și să cad sub povara amenințărilor. Îi dau în grija Ta. Ai milă de ei, că mă opresc din lucru.

Am mult de lucru, dar fac totul cu drag. Chemarea numelui Celui care aduce pacea cea adevărată mă liniștește ca să pot lucra.

Tu, Doamne Iisuse, ești bucuria mea, fericirea sufletului meu și caut permanent să meditez că ești prezent pretutindeni, și în sufletul și trupul meu. (...)

Descoperă-le, Doamne Iisuse, tainele Tale dumnezeiești tuturor celor ce doresc să Te cunoască pe Tine viu și adevărat. Așa cum eu am alergat ca Marta și Maria și Te-am simțit viu, prezent în suflet, în trup, în toată ființa mea, dă-le tuturor simțirea aceasta.

Suflete al meu, bucură-te, nu mai dormi!

Am numărat 400 de rugăciuni, restul - tot timpul, lucrând.

12 februarie 1971

Ce s-a întâmplat, n-am scris nimic cinci zile și nu mai știu să scriu ce am simțit... Când m-am hotărât să lucrez mai mult, mi-au pus cu toții piedici. M-au încurcat. Ce vor de la mine cu toții, deodată? Nu mă mai pot planifica. Am rostit rugăciunile tot timpul, dar n-am avut timp să scriu nimic. Cred că nu sunt bună de nimic, căci nu le pot birui pe toate⁴. Ziua e prea mică. Cam trag la somn. Doamne Iisuse, nu mă părăsi! Și fă-i să-și scadă pretențiile, ajută-mă să nu cad. Duhul întristării m-a cuprins și suport cu greu. Vreau, lucrez, dar obosesc ușor. Poate este ispită? Pierd mult din rugăciuni. Am obosit rău.

Cu ajutorul Tău, Doamne, îmi voi face alt program. Rugăciunile sunt puține și slabe. Sunt foarte obosită. Am lucrat puțin și prost astăzi și rugăciunile se întrerup mereu. Doamne Iisuse Hristoase, Preasfântă Fecioară și sfinților buni, ajutați-mă! Fără ajutorul Tău, Doamne, nu pot nimic, darul Tău este; nu mă lăsa! Trebuie să termin totul și nu pot. M-am întristat și mi-e greu.

Nu sunt mulțumită. Cu părintele nu pot vorbi, nici nu știe că eu lucrez. Nu vreau să-l întristez; câte necazuri mai grele are dânsul de rezolvat! Când va trece totul cu bine, îi voi spune.

Am numărat 2.000 de rugăciuni.

13 februarie 1971

M-am trezit mai odihnită și cu gândul la rugăciune. Trebuie să reușesc ce mi-am propus - rugăciunile mai întâi. Am numărat liniștită. După câteva ore, iar am obosit; trup neputincios, să te culc.

Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă! Dă-mi somn odihnitor, ca să pot lucra. Nu mai am timp.

Am dormit puțin și sunt mai în putere; mă pot ruga în pace, cu ușurință, lucrând. Am numărat 2.000 de rugăciuni. Îți mulțumesc, Doamne Iisuse!

Mâine va fi duminică. Aștept cu bucurie Sfânta Liturghie. în timp ce mă rog mă odihnesc.

⁴ Hristos a zis: „îndrăzniți. Eu am biruit lumea” (Ioan 16, 33).

15 februarie 1971

M-am trezit forțat; sper să pot lucra. Altă încercare. Fie voia Ta! Nu-mi mai fac probleme nici pentru viața mea. Ce voiești Tu, Doamne! La operație nu mai mă duc.

Trebuie să lucrez mai mult. Primesc cu bucurie tot ceea ce-mi dai, Doamne Iisuse!

Nu vreau să deznădăjduiesc; poate în acest chip voi fi mântuită, prin suferință⁵. Tu ne ții în viață pe pământ cât Ți-e voia Ta!

Am lucrat cu spor, dar parcă nu mai am timp să termin totul; în fond, cine mă forțează așa? Părintele spune: „Veșnicia e mare; fiți liniștiți, lucrați liniștiți”; și eu ce fac?

Am numărat 400 de rugăciuni.

17 februarie 1971

Liniștită, mi-am făcut rugăciunile cu drag. Mătăniile îmi sunt dragi, căci îmi aduc aminte încontinuu să zic rugăciunea și-mi aduc aminte și de I., care mi le-a dăruit și m-a îndrumat cu dragoste. Copii buni ai Tăi, Doamne, și ea și G.; au suflete curate, rare. Îți mulțumesc, Doamne, că mi le-ai descoperit pe ele și pe părintele V., căruia îi mulțumesc din suflet pentru încrederea pe care mi-a acordat-o.

Oare voi putea rezista să ies cu bine din situația familială grea în care mă aflu? De ce se ocupă acum mai mult de mine?

Doamne Iisuse, Maica lui Dumnezeu, cu darul Vostru, ajutați-mi! Dă-le, Doamne, liniște, înțelegere, să nu poată a face rău nimănui. Ocrotește-ne, fii cu noi! Lucrează, Doamne, Tu pentru noi, ca să avem liniște. Gonește tot răul cu puterea Ta cea mare.

Am rămas în urmă cu toate. Am numărat 400 de rugăciuni.

18 februarie 1971

Astăzi am lucrat cu multă pace în suflet. Voi purta crucea mea așa cum mi-ai dat-o Tu, Doamne! Îți mulțumesc; cu darul Tău și cu ajutorul sfintei Tale rugăciuni, am reușit și i-am împăcat pe toți.

Ispite, încercări grele pentru starea mea. Nu sunt restabilită după operație. Ajută-mi, Doamne, doresc din tot sufletul să lucrez cu Tine pentru mântuirea mea. Nu mă lăsa să deznădăjduiesc, nu vreau să-i fac voia celui rău și viclan, ca să se bucure că eu plâng. Întărește-mă, șterge-mi lacrimile, ca să pot trece ușor și să scap din situația grea în care mă aflu⁶.

Aș pleca într-un loc singuratic⁷, să nu mai știe nimeni că exist, să nu se mai ocupe de mine. Aș fi fericită cu rugăciunea lui Iisus.

Acum știu de ce mulți din Sfinții Părinți au fugit prin pustii, departe de oameni, căci vrăjmașul lucrează cu putere și nu-i ușor de doborât. Cu mare

⁵ Însă crucea să ne-o purtăm cu demnitate, că doar o duce alături de noi și Hristos, și El, personal, viu, ne ajută.

⁶ Vei fi restabilită. Vei uita că ai fost operată. Când Doctorul Hristos vindecă, piere boala și din trup și din suflet.

⁷ Vrei sihăstrie, pustnicie: „Intră în camera ta (în inima ta) și, închizând ușa, roagă-te Tatălui Tău, care este în ascuns; și Tatăl Tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti ție” (Matei 6, 6). Autoarea răspunde: Așa am gândit la începutul rugăciunii, să fug din lume. Și totuși, în lume era misiunea și lucrarea pentru mântuirea sufletului meu.

greutate, cu ajutorul dragostei adevărate de oameni și cu rugăciune, se mai potolește râul pentru un timp.

Toți suntem copiii Tăi, Doamne! Înțelepțește-i să nu-și mai facă rău unul altuia. De ce înainte nu se ocupau de mine, iar acum mă urmăresc? (...)

22 februarie 1971

O zi mai liniștită, după mult timp în care zi de zi am petrecut numai în încercări. Prin tăcerea mea și rugăciunea lui Iisus, i-am biruit. Au încercat în fel și chip să mă provoace, dar au văzut că este în zadar și și-au schimbat singuri atitudinea⁸. Se uită mirați cum rabd și tac, nu ca în trecut.

24 februarie 1971

Doamne Iisuse, ce frumos am lucrat; somn liniștit, nici un gând rău nu m-a mai tulburat, cu toate greutatele pe care le întâmpin. Nu mai aud bine ce se vorbește în jurul meu. Eu mă simt fericită și ei nici nu-și dau seama.

Am numărat 3.000 de rugăciuni. Vis frumos! Efectul meditațiilor și rugăciunilor?

25 februarie 1971

M-am trezit cu rugăciunea în minte, așa cum m-am culcat. Toată ziua am lucrat liniștită. Am fost la R. E greu, dar lucrez, mă rog, nu vreau să mai rămân în urmă. Am numărat 3.000 de rugăciuni; restul - lucrând, mergând.

28 februarie 1971

Azi e duminică; Sfânta Liturghie. Sunt liniștită, mă rog având prezența Mântuitorului permanent în inima și în sufletul meu. Sunt fericită, gândurile nu-mi mai tulbură mintea când mă aflu în Sfânta Biserică. Pacea și liniștea coboară în suflet. Mă simt mai puternică, oboseala s-a dus. (...)

1 martie 1971

Începutul postului cu bucurie. Doresc să mă împărtășesc cu Sfintele Taine. Doamne, ajută-mi să fiu vrednică! Dă-mi răbdare pentru toți, smerenie curată și sfântă.

S-a făcut repetiție cu părintele V. Ce fericite suntem toate surorile, care venim cu bucurie să-i cântăm slavă lui Dumnezeu!

Am numărat 2.000 de rugăciuni și m-am rugat tot timpul lucrând.

4 martie 1971

Cum m-am culcat, așa m-am trezit, rugându-mă⁹; oare s-a rugat duhul meu tot timpul cât eu am dormit?

Ce bucurie simt în suflet când îmi aud glasul în duh vorbind aceleași cuvinte pe care eu le rostesc toată ziua: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”! Ce bun ești cu mine, Doamne Iisuse, și cu drag îmi răspunzi; câtă fericire îmi dai! Cum să-Ți mulțumesc pentru că mi-ai dat așa un povățuitor, care nu ține dinarul Tău ascuns?! Și cum voi putea mulțumi vreodată părintelui V. pentru tot? Oare merit să fiu fericită cu Tine, Doamne Iisuse? Am lucrat destul? Nu! Te-am căutat destul? Ce am făcut ca să fii așa

⁸ Dumnezeu lucrează! Roagă-te să-ți dea puterea credinței vii.

⁹ Păzește mărgăritarele lui Dumnezeu ce ți-au fost încredințate, că tare sunt sfinte și scumpe. Păzește comoara pe care ai primit-o.

de bun cu mine, o păcătoasă? Dar Tu le știi toate, Doamne Iisuse drag! Simt o putere în trupul meu de la primul cuvânt (nu pot exprima ce simt); zic „Doamne” și parcă nu vorbesc eu; simt ca un cutremur (ceva puternic, ca o vibrație, ca o lucrare vie și dulce); Tu ești, Doamne! Simt ceva, nu știu ce, ceva dumnezeiesc, supranatural¹⁰.

Mă rog cu bucurie că Te știi prezent în inima mea și în tot trupul meu și pretutindeni de față, cum spune părintele nostru. Eu n-am cuvinte de exprimare, dar cred că cei ce se roagă și au rugăciunea lui Iisus în inimă știu ce simt eu. Nu doresc mai mult decât să fii mereu cu mine, Iisuse!

Doresc să fiu liniștită; dacă m-ar lăsa cei din jurul meu în pace! Dar ar fi prea ușor!

Ajută-mi, Doamne Iisuse, ca prin virtuți și faptele virtuții să mă mântuiesc, ca să fiu vrednică de a mă numi copilul Tău!

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară, roagă-te Fiului tău și Dumnezeului meu să mă ajute și să mă conducă pe calea adevărului vieții. Maică Preacurată, miluiește-mă, ocrotește-mă pe mine, care greșesc și nu știu nici să mă port nici să mă rog. Cu acoperământul tău acoperă-mă de vrăjmași, care acum mai mult ca oricând au năvălit asupra mea; să nu-mi poată încurca hotărârea mea de a urma rugăciunea Fiului Tău Iisus Hristos. Tu ești ocrotitoarea orfanilor, pe tine te am maică și nu pot spune nimănui suferințele mele sufletești. Sufăr cu bucurie. Știu că așa trebuie pentru umilință și îndelungă răbdare. Să nu poată face rău celor dragi ai mei. Vrăjmașul e viclan, să nu mă descopere unde merg și ce lucrez.

Am numărat 400 de rugăciuni. Restul - lucrând, mergând, toată ziua. (...)

Seara adorm cu mătăniile mele dragi, ca niște mărgăritare. Fiecare boabă este o lacrimă de fericire pentru descoperirea rugăciunii. Sunt dăruite cu dragoste de I., după ce i-am spus că-mi plac atât de mult. Cred că are suflet curat, și sigur că nu greșesc. Cei ce au rugăciunea inimii socot că sunt sfințiți prin prezența Duhului Sfânt în inima lor.

Doamne, să nu fiu dezamăgită! Celelalte două surori, E. și G., la fel sunt. Cred că duc o viață sfântă între oameni - trăire duhovnicească, liniștită, înțelepțită de blândul Iisus, cu ajutorul părintelui nostru V.

Mă simt întărită și pot îndura necazurile vieții cu mai multă ușurință. Îl chem pe Domnul Iisus Hristos și uit de necazuri. Știu că mă va ajuta într-un chip minunat, rostind rugăciunea Lui.

În fiecare zi trebuie să fiu atentă în jurul meu, să nu pierd pacea și bucuria. Am numărat 3.000 de rugăciuni.

5 martie 1971

M-am sculat greu, gripată, am dureri de cap. Nu vreau să-mi fie scuză, ca să nu lucrez.

Am numărat 2.500 de rugăciuni. Simt din când în când inima în piept, care

¹⁰ Totuși, trebuie să explici mai clar (...).

Autoarea jurnalului explică: în timp ce mă rog cu rugăciunea lui Iisus, cu atenție și iubire, cugetând că Mântuitorul Iisus Hristos este viu în sufletul și în trupul meu, îmi vin lacrimi de iubire. Simt prezența Sa printr-un tremur fin, plăcut, în tot trupul meu, care-mi dă o stare plăcută de fericire în suflet, știind că El lucrează în fiecare celulă în liniște adâncă și dulce, abia perceptibil. Iubirea mea pentru El crește, ca și dorul de a-L simți din ce în ce mai mult. Această stare mi-a adus în suflet o stare de fericire cum alta nu am avut.

îmi amintește și-mi zice: „te-ai oprit”¹¹. E bine, mă trezește să continui rugăciunea.

Am cântat totuși la Vecernie. Mi-a revenit vocea cântând; nu-mi venea să cred: s-au dus și usturimile și răgușeala. S-a cântat foarte frumos.

Am capul greu. Seara m-am spovedit. Trebuie să mă umilesc cu totul și cu dragoste adevărată, ca să fie pace.

E frig tare. Afară ninge. E frumos, dar mie mi-e frig și am febră mare. Nu vreau să știe nimeni că sufăr. N-am avut părinți și niciodată cui să spun necazurile și suferințele mele. Sunt obișnuită să mă descurc singură în această viață trecătoare. Nu uit însă că-L am pe Dumnezeu, Care mă vede și mă aude. El îmi este Mamă și Tată și îmi cunoaște durerile. El le îngăduie și tot El le ușurează. R. (fiica) are destule greutateți.

Pe Tine, Doamne Iisuse, Te rog să fii cu mine și voi birui totul. Toată nădejdea spre Tine o am. Liniștește-l, Doamne, pe C. (soțul). E înfuriat de o săptămână pe toată lumea. (...) Luminează-l și scapă-l de chin.

Am numărat 1.000 de rugăciuni. Cam mecanic, nu sunt mulțumită - sunt obosită.

6 martie 1971

M-am trezit fericită. Am visat ceva minunat, cu speranțe. Doamne, ajută-mi să se împlinească. Am auzit: „Să te trezești din somn cu rugăciunea lui Iisus în inimă”. Așa doresc.

Am făcut exercițiile, m-am rugat tot timpul cu căldură și cu dragoste. Am fost la biserică în dorința de a mă ruga în casa Domnului.

Ce înțelept e vrăjmașul la rele. Am venit acasă cu duhul întristării; m-a biruit, am plâns, și s-o fi bucurat.

8 martie 1971

De astăzi mi-am propus să nu mai rămân în urmă, și pentru că n-am putut vorbi cu părintele nostru, voi număra cu ajutorul Domnului zilnic 3.000 de rugăciuni, după exemplele Sfinților Părinți, așa cum am citit în cartea „Pelerinul rus”.

M-am trezit rostind rugăciunea lui Iisus și am continuat mai departe. Afară s-a încălzit puțin. Soarele a luminat cămăruța mea și în suflet am lumină. (...)

9 martie 1971

Sărbătoare mare pentru mine, de recunoștință celor patruzeci de mucenici minunați, care mi-au ajutat cu mulți ani în urmă. Sfinților patruzeci de mucenici, care ați pățimit din iubire pentru Domnul Iisus și El v-a împodobit cu cununi frumoase, acum petreceți în grădinile raiului. Rugați-vă, sfinților, și pentru mine și pentru cei dragi ai mei, ca Domnul Iisus să așeze viața noastră, ca să putem lucra în liniște pentru mântuire. (...)

Ce frumos a nins! Am fost la E. cu G. și I. Când am pornit, afară era ca într-un vis: fulgi mari și deși se învolburau în văzduh, iar eu, privind în zare, m-am uimit de frumusețea cu care cădeau din înaltul cerului. (...) Orice anotimp are frumusețile lui și doresc să contemp lu cât mai des cerul și tot ce ai făcut pe pământ, Doamne, ca să-mi amintesc neconținut și să văd pe

¹¹ A strigat Proorocul David: „Cine va grăi puterile Domnului și cine va vesti toate laudele Lui?” (Psalm 105, 2).

Făcătorul lor în toate câte sunt.

La E. am citit, am comentat numai despre lucruri duhovnicești. Suntem într-un gând și suntem fericite. Am numărat 3.000 de rugăciuni. Totul cu iubire. Am citit și comentat din „Pelerinul rus”, despre rugăciunea lui Iisus. Acum citim din „Sbornicul” despre darurile rugăciunii lui Iisus. Voi învăța multe și copiindu-le le voi memora mai bine.

Ajută-mi, Doamne Iisuse, să pot urma calea pe care am pornit către Tine spre mântuire, ca să am parte de viață veșnică!

Îmi pare rău că nu știu să scriu jurnalul mai frumos, dar eu n-am scris niciodată despre mine. Nu știu să-mi exprim gândurile și simțirile corect¹².

10 martie 1971

M-am trezit odihnită și cu drag am numărat dimineață 400 de rugăciuni. Exercițiile au fost mai dese și rugăciunea continuă neîncetat în minte sau cu gura. Am mult de lucru.

Afară e timp frumos, a dat puțin soarele și-mi umple sufletul de bucurie. Nu pot merge la biserică. Voi lucra și în acest timp mă voi ruga și voi fi cu gândul la surorile mele dragi, care știu că se vor gândi și la mine, împreună cu părintele V. Am numărat 3.000 de rugăciuni.

13 martie 1971

O zi bună. Am vorbit cu părintele V. Am primit sfaturi. Voi ști acum cum trebuie să mă rog. Câte am de învățat... Aș asculta zile întregi cu bucurie.

Doamne Iisuse, să-i dai putere asupra tuturor celor ce-i vor răul, ca să-i poată lumina și întări pe toți copiii Tăi care sunt încercați și nu știu nimic din tainele Tale!

M-am rugat în mod deosebit, așa cum m-a sfătuit. Cu dragoste; totul cu dragoste se realizează. Doamne Iisuse, dragostea mea! Bucuria mea! Viața mea!

Cum zic „Doamne”, imediat simt prezența Domnului Iisus în inima mea! Ce bucurie simt în suflet! Doresc să mă lepăd de orice dorință, să rămân cu una singură: rugăciunea lui Iisus. Fie voia Ta, Doamne! Orice încercare voi cunoaște că e de la Tine, cu voia Ta. Scăparea mea Tu vei fi. Miluiește-mă! Mă supun voii dumnezeiești.

14 martie 1971

De astăzi voi nota: mi-am făcut rugăciunile, adică 3.000 pe zi, și respirațiile de patru ori pe zi, profund, așa cum m-a sfătuit părintele V., de care mă simt legată mai mult acum, datorită sfaturilor în lucrarea rugăciunii lui Iisus.

M-am culcat cu rugăciunea în minte și m-am trezit la fel. Am făcut exercițiile și respirațiile cu drag. Inima îmi bate din când în când de bucurie.

La Sfânta Liturghie m-am rugat din iubire pentru Iisus. Am nădejde de desăvârșire și port în minte mereu pe Iisus și neîncetat rugăciunea Lui. (...)

15 martie 1971

M-am trezit din somn fericită, zicând rugăciunea lui Iisus în gând.

Au venit mama și fratele lui G. M-am bucurat că i-am putut liniști. Toate vor trece. Doamne, Tu îi ajuți.

¹² Scrie ceea ce simți, cum poți, cum te învață Dumnezeu. Asta e suficient.

Simt o mare bucurie în suflet când aud cum îmi bate inima în piept¹⁵ și sunt tristă când n-o mai simt.

Iubirea pentru Mântuitorul Iisus crește iar iubirea pentru oameni e mai mare. Mă rog Domnului Iisus pentru râvnă, pentru darul rugăciunii și pentru luminarea minții. Mă rog cu bucurie și mă simt foarte liniștită cu rugăciunea Ta, Iisuse.

O mică încercare. Sper să o trec cu bine, prin răbdare. Am rostit mai mult rugăciunea lui Iisus. (...).

Mulțumesc, Doamne Iisuse, nu știu cum să-Ți mulțumesc! Sunt fericită când pot face bine. Cu ajutorul Tău fac totul. Dă-mi, Doamne, spor ca să termin totul la timp și cu bine.

A venit primăvara. Cerul s-a luminat de soare; ce frumos e! Se face lumină și în sufletul meu. Îți mulțumesc cu lacrimi, Doamne Iisuse, pentru fericirea pe care mi-o dai. Știu că nu merit, dar ai milă și mă bucuri, și așa știu că mă iubești.

Am fost la biserică și am întârziat. C. mi-a încuiat ușa. Ce voiește de la mine? N-are nici un drept. De-ar ști R. și Ș. ce îmi face el! Dar nu le voi spune, ca să fie pace. Nu doresc să se certe pentru mine. Voi veni acasă mai devreme, așa cum vrea el. Eu o opresc mereu pe R. să nu-i zică nimic. E bolnav și nu cumva să facă vreo criză. Îl las să zică ce voiește, eu nu-i voi spune nimic rău.

Toată ziua am numărat și m-am rugat cu bucurie, liniștită, lucrând.

16 martie 1971

(...) Fac exerciții de respirație ușor - de patru ori pe zi câte patru respirații profunde. Ce bine mă simt, ce ușoară! Inima îmi bate de bucurie. (...)

Am fost la E. cu I. și G. A fost minunat. (...).

Comentariile interesante și ispitele asemănătoare; piedicile și suferințele sufletești sunt pregătite pentru fiecare. Așa trebuie să fie, pentru umilință, supunere și împlinire adevărată. Suntem în luptă; totul pentru folosul mântuirii și pentru multă atenție la gânduri și purtare.

17 martie 1971

M-am trezit spunând rugăciunea lui Iisus și am continuat mai departe, în pat, încă 200 de rugăciuni. Apoi, pe stradă, încă 500. Și rostesc în gând mereu - cu întreruperi, însă inima imediat îmi amintește și o rostesc în continuare.

Seara, părintele V. a ținut predica. A fost foarte frumoasă. Toți sunt fericiți. (...)

19 martie 1971

Azi am lucrat cu bucurie și spor și în acest timp m-am rugat.

La Vecernie a fost frumos. (...)

C. m-a urmărit. Am ajuns târziu la biserică. Părintele m-a acoperit, și el n-a știut unde sunt. Acoperă-mă, Doamne Iisuse; cum o voi scoate la capăt? Nădejdea e la Tine.

Aș pleca în alt oraș sau nu știu unde, să pot sluji numai Domnului. Dar îi

¹⁵ Este bun lucru să-ți urmărești respirația și bătăile inimii în rugăciune. Sincronizarea mișcărilor duhului cu cele ale trupului este înțelepciunea cea mare.

am pe Ș. și R. și pe părintele V.

Am timpul împărțit și nu mai știu cum să le termin pe toate cu bine. A fost o zi frumoasă de primăvară, cu aer curat. Am făcut respirațiile cu bucurie și rugăciunile în liniște și atentă că mă vezi, mă auzi, Doamne! De acum nu mai doresc altceva decât să fredonez încontinuu ca pe un cântec drag rugăciunea Ta: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”, având atenția îndreptată către Domnul Iisus, care este prezent în inimă, mă vede și mă aude.

Seara termin rugăciunile cu bucurie.

20 martie 1971

(...) Am respirat aer curat. Soarele strălucește pe cer; ce frumos! Când văd soarele, văd puterea și înțelepciunea Domnului Dumnezeuului nostru. Ne luminează și ne încălzește și pe cei buni și pe cei răi, căci El e atotbun.

Astăzi am făcut totul cu drag, cu rugăciunea în minte. Sunt fericită cu rugăciunea lui Iisus.

Te știu prezent în inima mea și pretutindeni de față, Iisuse. Te port cu mine și mă porți cu Tine ca pe un fulg, oriunde merg. Din când în când îmi anunți prezența Ta și sunt fericită. Uit de toți și de toate, îmi fac datoria împreună cu Tine și mă simt puternică.

Mulți doresc să-mi strice liniștea, pacea Ta, dar cu ajutorul Tău, Iisuse drag, n-au să poată. E prea târziu, sunt înarmată cu arma cea mai tare: rugăciunea Ta! Tu, Doamne, m-ai înarmat, cu ajutorul părintelui V. Nu știu cum să-i mulțumesc. Nu-i pot răsplăti niciodată. Aș face orice mi-ar cere, fără cârtire. Am încredere deplină.

Iar îmi vine să plec undeva, dar unde? Doresc să-mi închin viața rugăciunii lui Iisus, dar facă-se voia Ta, Doamne. De ce ni s-a descoperit oare rugăciunea?

Trebuie să lucrez mai mult. De mi se va deschide cumva calea, voi pleca. Numai de va fi voia Lui!

21 martie 1971

M-am trezit din somn rugându-mă și am continuat cu bucurie. Mă voi strădui să-mi țin mintea trează, să mă rog neîncetat, orice aș lucra.

La Sfânta Liturghie am ascultat și m-am rugat cu evlavie și cu frică de Dumnezeu.

De un timp, când mă rog și am în fața ochilor prezența Domnului, îmi vine să plâng și mă rog plângând. Apoi simt o mare ușurare. Nici nu sunt vrednică să mă rog în fața blândului Iisus. E prea bun cu mine, care sunt nimic.

Doresc ca toate gândurile mele să fie curate și să am cugetul împăcat, ca să mă pot ruga neîncetat și să pot avea unire desăvârșită cu Mântuitorul, izbăvitorul sufletului meu. Rugăciunea îmi aduce o pace dulce și simt că de acum nimeni nu mă va mai putea despărți de ea. Ajută-mi, Doamne Iisuse drag, să merg cu rugăciunea Ta până la sfârșit. Doresc să trăiesc numai cu Tine, să Te port veșnic în minte și în inimă. Câtă bucurie simt! Nu o voi putea descrie niciodată și nici nu-ți voi putea mulțumi pentru ea.

Mi-am făcut liniștită rugăciunile și exercițiile.

22 martie 1971

Azi a fost o zi de încercări, la care mă așteptam. Cu ajutorul Tău, Doamne

lisuse, sper să ies cu bine și din acest impas cu familia mea. Acoperă-mă, Doamne Iisuse, de vrăjmașul diavol, care neapărat dorește să mă las de rugăciune.

Când mă rog, toată ființa mea e cuprinsă de o fericire cerească. Chiar de aș voi să încetez a mă ruga, din teamă să nu mai am încercări, nu mai pot. E prea târziu. Te știu lângă mine și trebuie să mă rog; chiar de fac efort, cu greutate, dar tot mă rog. Nu mă mai pot lipsi de fericirea pe care mi-o dă rugăciunea lui Iisus și am nădejde că voi trece prin toate încercările cu ajutorul ei. Doresc din tot sufletul să fiu liniștită, să nu supăr pe nimeni, să pot aduce tuturor numai bucurie.

Seara târziu termin 3.000 de rugăciuni.

23 martie 1971

Am fost la R. și m-am rugat lucrând. Ș. abia mai rezistă - se pare cu ultimele puteri, așa spune el. Doamne Iisuse, ai milă de noi păcătoșii. R. e îngrijorată. Toate sunt de sus! Rugăciunea lui Iisus e mântuitoare și mă rog pentru ei. (...)

Sunt obosită. Nu mi-am făcut orele de somn și pierd timpul. Târziu, termin rugăciunile în pat.

24 martie 1971

Tot obosită m-am trezit. Mă rog în timp ce lucrez. Am nădejde că totul va trece. Într-o oarecare măsură m-am întristat, dar nu trebuie să-i fac voia celui rău.

Am mult de lucru și fac totul cu bucurie, dar sunt nerăbdătoare să le termin. Le-aș cuprinde toate dintr-o dată. Toate sunt lucruri pe care le iubesc mult și e singura mea avere, hrană și bucurie. Scriu și mi-e greu, căci toate trebuie făcute în ascuns.

Doresc din toată inima să merg spre desăvârșire și mi se pun piedici. Am siguranța că Dumnezeu e viu și este singura mea fericire. Trebuie ca în fiecare clipă să nu uit acest lucru.

La Vecernie a fost frumos. M-am întărit. Am uitat toate necazurile. Părintele a ținut o predică minunată! Am plecat acasă zburând de fericire. Unde este oboseala?

25 martie 1971

Am stare proastă la trezire. Tot obosită. Mă rog mecanic. Dacă nu mi-ar da semne inima din când în când, aș crede că Dumnezeu m-a părăsit. Sufletul mi-e condus de trupul obosit. Trebuie să mă odihnesc, altfel mă risipesc și nu lucrez nimic bine. Am de făcut ceva urgent câteva zile și apoi sper să mă odihnesc mai mult.

C. e nervos, se agită, îmi aduce jigniri, că umblu noaptea. Am venit târziu (la 8:30) de la Vecernie. M-am umilit în fața lui, nevinovată fiind, și s-a mai liniștit. I-am spus că am fost la R., însă nu mă crede. E bolnav, mi-e milă de el.

Azi e Buna Vestire. M-am ascuns în strana din colț, mi-am revenit și am uitat de toate. Acolo nu mă vede.

Rugăciunea lui Iisus o fac cu întreruperi. Părintele a spus ceva cu dreptate și două surori din cor s-au supărat pe dânsul. Nu știu ce să cred. Nu i se iartă nimic și i se interpretează greșit cuvintele. Vrăjmașul le tulbură pacea. Cred că își vor da seama.

M-am odihnit după-masă mai mult; m-am trezit rugându-mă și am continuat rugăciunea lui Iisus până când am simțit o pace deplină și dulce. Am gonit toate gândurile cu rugăciunea și mi-am revenit din starea în care mă aflam. Seara termin rugăciunile.

26 martie 1971

Rugăciunile și exercițiile merg ușor. Am de lucrat multe și toate plăcute.

Seara am fost la Vecernie. A fost foarte frumos. Părintele ne privește cu atâta dragoste, e atât de bun; cine le îndeamnă pe surori să-l supere?

A venit și I. Ce bine că a trecut. Am fost fericite și am cântat cu bucurie și fără teamă. A venit C. (fiica) și nu mă mai tem. M-ai salvat, Doamne!

28 martie 1971

E duminică. M-am rugat în biserică cu toată ființa mea. S-a slujit frumos. Am starea de plâns când mă rog.

Au venit acasă trei surori - G., I. și E. Am citit și comentat din „Sbornicul”. G. are înțelepciune duhovnicească. Am scris și m-am rugat până am adormit.

29 martie 1971

M-am sculat forțat. Am fost la CAR, apoi în vizită la doamna S., cu mașina. Am obosit. Sunt fericită când sunt singură și-mi pot face rugăciunile în liniște. Mă simt atunci mai puternică și nu doresc altceva.

A plouat, totuși a fost frumos. Am mers două ore cu mașina, iar pe unde am trecut am admirat măreția lui Dumnezeu.

Doresc ca rugăciunea să-mi fie cel dintâi gând și lucru, și apoi celelalte. Când am descoperit rugăciunea lui Iisus, am lucrat și m-am rugat cu tot elanul și puterea mea. Am întrezărit în rugăciune ceva sublim și de atunci, când las orice lucru ca să-mi fac rugăciunea, mă simt cea mai fericită. Rugăciunea cu simțirea prezenței Domnului îmi dă putere, dragoste mai mare de oameni și o dorință de a avea permanent rugăciunea în gând. Am numărat mai puține rugăciuni - 2.000. Seara, doar 500, și am adormit înainte de a le termina. M-am trezit însă mai târziu și am terminat 3.000 de rugăciuni. Am pace. C. e liniștit.

Doresc în tot timpul să nu uit că pe Tine, Doamne Iisuse, Te am cu mine și caut să fac voia Ta cea sfântă! înțelepțește-mă! Doamne, miluiește-mă!

30 martie 1971

M-am trezit rostind rugăciunea și cu dragoste m-am rugat mai departe. Sunt liniștită după rugăciune. Am pace, nădejde. Inima îmi bate de bucurie. Îl simt în inima mea pe Iisus și am o mângâiere. Îți mulțumesc, Doamne Iisuse. Doresc să Te simt așa tot timpul.

Am lucrat cu voie bună. Am tot mult de lucru și mă rog în timp ce scriu. Mi-a dat I. telefon și m-a bucurat. Mi-a amintit că azi este Sfântul Ioan Scărarul, pe care îl iubesc mult.(...)

Afară este un vânt puternic. Seara termin rugăciunile și adorm cu rugăciunea în minte.

31 martie 1971

M-am trezit cu rugăciunea în minte și am continuat încă 200 de rugăciuni, în pat fiind.

În timp ce-mi fac rugăciunile simt ceva sublim în inima mea, parcă se zbate ceva și se răsuțește, ca aripioarele unui fluturaș, câteva secunde, apoi revine din nou, în timpul cât mă rog¹⁴. Mă rog fericită pentru starea cea bună. Doamne, Tu ești?

Au fost R. și M. toată ziua la mine. M-am rugat mai puțin. Seara a fost denie. M-am rugat cântând cu bucurie. Gândurile mele sunt îndreptate spre Tine, Doamne! Doresc să-Ți slujesc cu dragoste până la sfârșit. Ajută neputinței mele!

1 aprilie 1971

Am fost la Ț. M-am rugat pentru buna lor înțelegere, ca să fie fericiți. Am lucrat ușor, cu plăcere. Seara am discutat cu R. despre puterea și voia lui Dumnezeu.

Am scris și am împlinit rugăciunile seara, simțind prezența Domnului. Am siguranța că Dumnezeu este viu în inimă. Simt pace în suflet și sunt liniștită.

3 aprilie 1971

M-am trezit obosită. Am făcut exercițiile și rugăciunile în pat. (...) Parcă nu mai am putere să fac nimic. Doamne Iisuse, întărește-mă. Ai milă de R. și de Ș., soțul ei. Amândoi sunt bolnavi. Întărește-i, Doamne Iisuse, să poată lupta mai departe, să scape de cursele vrăjmașului.

Doresc din toată inima să fac numai ceea ce este bine, gura mea să nu se deschidă decât pentru bine și să Te laude pe Tine, Dumnezeu și Mântuitorul sufletului meu! Vreau să trăiesc ca un om mort pentru păcate. Ajută-mi, Doamne! Tu cunoști cugetele noastre.

Sfântă Fecioară, Maica Domnului Iisus, Mântuitorul sufletelor noastre, miluiește-mă și ajută-mă să împlinesc voia Tatălui cu darurile Lui cele bogate!

Voi căuta să mă odihnesc mai mult, ca să pot lucra cu bucurie, nu obosită și forțat. Am terminat cu greu 3.000 de rugăciuni.

5 aprilie 1971

M-am trezit cu rugăciunea în minte și am continuat-o cu bucurie. Am lucrat cu voie bună, totuși nu sunt mulțumită. Fac rugăciunile mecanic, mă grăbesc. Doamne Iisuse, ajută-mi să pot face rugăciunile liniștită și cu ușurință.

Târziu, seara, termin 3.000 de rugăciuni.

6 aprilie 1971

M-am sculat cu dor de rugăciune. Am avut un vis frumos. A venit D. și am fost împreună la Z. A fost bine.

Aș sta zile întregi să ascult învățăturile părintelui V. pentru întărirea și împlinirea vieții adevărate a fiecăruia dintre oameni.

Îmi vin în minte tot felul de cugetări frumoase. De-aș putea scrie ce gândesc în aceste momente de lumină, de înălțare sufletească și iubire către Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, către sfinții îngeri și către toți sfinții Săi, care au pățimit pentru El și care acum îi cântă fericiți în slavă!

¹⁴ 13. „Iar Cel ce cercetează inimile știe care este dorința Duhului, căci după voia lui Dumnezeu El Se roagă pentru sfinți” (Romani 8, 27).

Azi e o zi frumoasă de primăvară, cu soare strălucitor. Prin fereastră pătrund toate frumusețile luminii în diferite culori. Tot felul de culori minunate vin din cerurile luminate de Tine, Doamne! Sunt cuprinsă de fericirea frumuseții și luminii Tale!

Nu sunt vrednică. Iartă-mă, Doamne Dumnezeule, că nu Te-am avut permanent în inima mea, și de câte zeci de ori am fost întristată de moarte, în anii din urmă, căci nu Te vedeam și nu simțeam că ești lângă mine. Știam că Tu mă ridici și mă scapi din nenorociri, dar cu ochii sufletului nu Te vedeam și mereu Te pierdeam. Acum sunt fericită. Te simt în inima mea, prezent, viu¹⁵. Când nu Te mai simt, strig. „Viu este Dumnezeu în trupul și sufletul meu” - repet, și Te simt din nou și inima mi se bucură. Doresc să mă pot ruga neconținut și nimic din jur să nu mă mai tulbure, ca să Te am permanent în inima mea. Doamne, mergi cu mine peste tot, lucrează cu mine, întărește-mă, ca să pot lucra pentru Tine!

Cum să-Ți mulțumesc, Iisuse drag? Am impresia că fac parte și eu dintre primii creștini care alergau, uitând de nevoi, oboseli, depărtare; lăseau totul și porneau valuri când auzeau că Iisus trece printr-un oraș sau sat și uitau de sete, de foame, însetați și înfomețați acum să asculte cuvintele dumnezeiești, mântuitoare de suflet. Ce fericiți erau ei! Cred că simt și eu o fericire asemănătoare când ascult cuvintele Tale prin glasul părintelui V. și când simt în inimă prezența Ta, Iisuse, Care nevăzut îmi dai putere în trup și pot lucra ușor. Tot ce e rău înlătur cu ușurință și fără teamă.

Chemarea numelui Domnului Iisus îmi aduce bucurie, pace și voie bună. Prin rugăciune capăt pacea și uit de toate necazurile. În multe împrejurări s-a dovedit pentru mine făcătoare de minuni. Am în suflet nădejde de mântuire¹⁶.

Seara târziu am terminat rugăciunile. Îl simt foarte des pe Mântuitorul în inima mea. Adorm cu rugăciunea în minte.

7 aprilie 1971

Am lucrat liniștită, cu dragoste; sunt fericită în suflet cu rugăciunea lui Iisus. Nu-mi mai fac probleme, mă las în voia Domnului. Mă simt purtată de o putere nevăzută și fac totul ușor și cu bucurie.

Seara am fost la Vecernie. A fost minunat. A ascultat și R. predica părintelui și m-am bucurat.

În timpul rugăciunii m-a cuprins o mare dragoste pentru Mântuitorul Iisus Hristos! Cine ar fi crezut că un om, în orice situație s-ar afla, poate fi atât de fericit¹⁷?

Căci de nu Te-aș avea pe Tine, Doamne Iisuse, iubirea mea, fericirea, lumina și nădejdea sufletului meu, în jurul meu ar fi un iad.

Nu se, poate compara bucuria mea de acum cu nici o bucurie de pe pământ. Mă trezesc noaptea din somn, mă rog și adorm iar. Sufletul meu tânjește după ceva de o măreție nespusă, spre ceva ce abia întrezăresc.

¹⁵ 14. „Strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și putini sunt cei care o află” (Matei 7, 14).

¹⁶ „Iar nădejdea nu rușinează, pentru că iubirea lui Dumnezeu s-a vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă” (Romani 5, 5). Așadar, văzând atâta grijă și lucrare a lui Dumnezeu pentru tine, nici un pas înapoi!

¹⁷ Ai văzut că exista un om pământesc, dar te poți naște din nou: „Deci, dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă. Cele vechi au trecut; iată, toate s-au făcut noi” (II Corinteni 5, 17).

Doresc ca rugăciunea să-mi fie preocuparea principală. În rugăciune, ochii sufletului Te privesc pe Tine, Doamne Iisuse. Am stare bună. Răspund cu bucurie și blândețe celor din jur.

Doamne Iisuse, dă-mi înțelepciune să nu greșesc și să Te supăr sau să supăr pe aproapele meu.

Îmi vine să îmbrățișez cu dragoste toată lumea, pe toți oamenii.

8 aprilie 1971

Am făcut exercițiile și rugăciunile în liniște, cu ușurință. Am fost la R. Am lucrat, am discutat. Ne înțelegem într-o măsură oarecare în privința credinței în Dumnezeu. Ne-am bucurat împreună. Ș. e bine dispus. R. își ține frumos angajamentul față de el.

Lucrez cam repede. Am multe de făcut pentru suflet. Dar nu sunt mulțumită cum lucrez. Știind că am mult de lucru, merg repede, vorbesc repede și mă încurc. Nu se potrivește deloc cu rugăciunea lui Iisus, care cere răbdare, liniște multă. Doresc să nu uit că trebuie să fiu mai atentă la mișcările și vorbele zise cu ușurință, ca să nu se înțeleagă greșit ceea ce doresc să spun. Aici calc voia Domnului Iisus și-L supăr. Nu-L iubesc cu adevărat. Dacă L-aș iubi, aș fi mai cu luare aminte. Sunt prea solicitată.

Doamne Iisuse, vreau să Te iubesc cu toată ființa mea, din toată inima și din tot sufletul meu. Orice voi lucra, să Te văd prezent în fața mea, cum mă privești, ca să nu Te supăr, să pot face în tot timpul lucrul în liniște, cu bucurie și cu răbdare. Cu darul Tău transformă toată ființa mea, ca nu cumva din greșeală să calc poruncile Tale sfinte!

Nu mă părăsi, Doamne, și luminează-mă, căci nu sunt bună de nimic fără ajutorul Tău. Țărână sunt. Nu știi să fiu smerită deplin, să ascult totul cum se cuvine, cu răbdare, și să nu mai uit nimic din cele ce sunt de folos pentru pocăință și mântuire.

Dă-mi, Doamne, darul rugăciunii neîncetate, dar fie voia Ta!

9 aprilie 1971

Azi au încercat să mă tulbure.

O, Doamne Iisuse! Ce minunată e rugăciunea Ta! Câtă nevoie am avut de o armă așa de puternică în anii din urmă, și n-am știut-o! Îți mulțumesc, Doamne, pentru tot. Suntem în pace cu toții. Se apropie Săptămâna Patimilor, când doresc să mă împărtășesc cu Sfintele Taine. Cu nerăbdare aștept - e singura mea fericire, să mă unesc cu Domnul, ca sfintele sărbători să-mi fie bucurie.

Voi căuta să fie întotdeauna pace în casele noastre, oricât de greu îmi va fi și oricât de umilită voi fi. Să se bucure toți copiii Tăi, Doamne! Ajută-mi să fiu surdă și mută la tot ce-i rău și mai cu luare aminte, nu numai acum, de sfintele sărbători ale Paștelui, ci toată viața mea, pe care o mai am de trăit pe acest pământ.

În suflet am liniște și lucrez cu multă bucurie tot ceea ce e de folos sufletului și trupului.

10 aprilie 1971

Sfânta Liturghie și slujba au fost foarte frumoase și înălțătoare pentru sufletul meu. M-am rugat ușor, dar nu sunt împăcată în conștiința mea. Cred

că nu fac totul, că-mi lipsește căldura și dragostea adevărată față de Dumnezeu. Prea des sunt obosită și numai când mă rog în sfânta biserică mă simt reconfortată și uit complet de oboseală și chiar nu o simt. Cu ajutorul Tău, Doamne Iisuse, am nădejde să nu mă risipesc zadarnic.

Fac rugăciunea zilnic, dar nu întotdeauna cu bucurie. Doamne Iisuse, Te rog dă-mi putere, răbdare, smerenie să pot urma cu dragoste adevărată și cu inimă înălțată calea pe care am ales-o.

11 aprilie 1971

Azi este Intrarea Domnului în Ierusalim. M-am sculat greu, dar cu gândul la rugăciune.

La începutul slujbei, în biserică nu era lumină, dar cu timpul mi s-a luminat sufletul de o bucurie pe care n-o pot descrie, dispărându-mi orice gând, orice teamă; am văzut și biserica luminată. Ce minunat! Simt că Dumnezeu este viu în jurul nostru, pretutindeni de față, atotputernic și mă rog să mă ajute să mă desăvârșesc. Facă-se voia Ta, Doamne. Ajută neputinței mele!

Seara, la denie, m-am rugat cântând. Am fost liniștită în suflet. Ceva m-a încercat, dar așa trebuie să fie! Acasă, am cinat cu G. și E. Ne-am închipuit Cina Domnului Iisus cu ucenicii Lui. Ne-am rugat și ne-am bucurat pentru unire duhovnicească.

Îți mulțumesc, Doamne, pentru umilință! Câte umilințe ai suferit nevinovat și n-ai scos cuvânt de apărare! Nu mă voi apăra nici eu, chiar nevinovată fiind. Așa e voia Ta. Voi sta liniștită și voi primi torul ca de la Tine.

Astăzi Te-am primit cu osanale! Mă cred și eu pe străzile Ierusalimului, Te văd cum treci și stai în genunchi până trece convoiul. Doamne Iisuse, Te simt viu; ești viu în sufletul meu. Când sunt cu mintea cu luare aminte în inimă, atunci se petrece ceva dumnezeiesc în ca și sunt fericită!

Am pace în suflet. M-am rugat astăzi cu iubire. Când uit să mă rog, parcă îmi lipsește ceva fără de care nu pot să mă bucur, și-mi aduc aminte de rugăciunea lui Iisus.

A fost la mine sora mea N. Mi-a dat vești bune, că lucrează și ea rugăciunea. Doamne Iisuse, ce minuni faci cu copiii Tăi! Sunt fericită pentru schimbarea ei în bine. Așa ai hotărât, Doamne Iisuse, și s-a înțeleptit cu darurile Tale. N-o recunosc. Este alt om. Seara am fost cu ea la denie, unde s-a simțit minunat.

Sufletul mi-e plin de bucurie. Am liniște sufletească. După denie mă simt odihnită și mai puternică.

14 aprilie 1971

Mă simt ușoară ca un fulg. Lucrez cu mai multă răbdare, cu toate că am mult de lucru. Rugăciunea lui Iisus mă întărește. Sunt fericită că Domnul și Mântuitorul meu mi-a descoperit sfânta Lui rugăciune, care în deznădejde mă luminează și cunosc ce trebuie să fac ca să scap din împrejurări grele.

La denie suntem toate fericite. Cântăm și ne rugăm cu bucurie. Termin rugăciunile seara târziu.

15 aprilie 1971

M-am sculat obosită, dar cu ajutorul Domnului și prin rugăciune, încet-încet am căpătat putere și am reușit să lucrez în liniște.

Seara, la denie, a fost impresionant. Se citesc cele 12 Evanghelii. Biserica e plină de suflete care se roagă și ascultă despre patimile Domnului.

Doamne Iisuse! Ai primit palme și scuipări și cele mai mari umilințe pentru păcatele mele. Miluiește-mă, întărește-mă să pot primi și eu orice încercări ce-mi vor veni, cu răbdare și umilință, în numele Tău cel sfânt, pentru mântuire.

Alături de rugăciunea lui Iisus văd că nu poate merge nimic rău. Trebuie îndelungă răbdare și umilință.

M-am spovedit.

Mă rog Mântuitorului să fie unire între noi, nici o dezbinare, ca să putem fi uniți în rugăciune și în cântare. Aș fi bucuroasă să fim uniți sufletește cu adevărat. Să cântăm cu bucurie și să-Ți aducem slavă, fără încercări.

16 aprilie 1971

Am făcut rugăciunile și exercițiile liniștită. La sfânta slujbă m-am rugat cântând. Biserica e plină și vin mereu sufletele către Tine, Doamne Iisuse! Cine-i aduce?

O, Doamne Iisuse! Ți-ai dat viața ca să avem și noi păcătoșii viață! Cum să-Ți mulțumim?

Măicuța Domnului, câtă durere ai purtat în inima ta! Cât ai suferit, mamă scumpă a Fiului tău și a noastră! Am cunoscut târziu durerea ta, când am suferit și eu ca mamă. Tu, cea mai bună, cea mai blândă și cea mai frumoasă fecioară de pe pământ, ai purtat în inimă cea mai cruntă durere, știindu-L pe Fiul tău nevinovat și cel mai bun și blând dintre oameni. Îl vezi bătut în piroane și răstignit pe cruce ca un tâlhar. Iartă-ne, Maică Preacurată, că noi L-am răstignit pe Fiul tău și Dumnezeu nostru și-L răstignim mereu cu păcatele noastre. Nădejdea noastră este ca El să ne ierte, să nu ne păărăsească, fiindcă nu știm ce facem.

Am trecut pe sub masa pe care era așezat Sfântul Epitaf. Te simt prezent, Doamne Iisuse; Tu Te atingi de trupul meu și mă vindeci, mă întărești și-mi pot purta și eu crucea pe care mi-ai dat-o.

Sora mea N. a fost cu mine la biserică, fericită că și-a lăsat și ea treburile mărunte pentru prima dată în acest an, și s-a simțit ușurată. Se simte bine la biserică noastră. Părintele V. i-a zis „Marta” când a spus că nu poate veni la biserică, fiindcă are multe de făcut. Câteva zile i-au sunat în urechi cele spuse și știind ce înseamnă, a venit dorind, ca și Maria, să asculte mai mult cuvântul lui Dumnezeu, și fericirea a intrat în sufletul ei. Acasă, ne-am rugat împreună, am citit și comentat multe, toate plăcute și de folos sufletului. A fost o ocazie minunată să discutăm câteva ore în șir. Lucrează și ea cu sârguință rugăciunea. Frica de judecată ne-a cuprins și nu știm ce va fi atunci. Căutăm, Doamne Iisuse, să scăpăm de dreapta judecată lucrând cât suntem în trup și avem nădejde că ne vei mântui.

17-18 aprilie 1971

M-am trezit ușor și mi-am făcut exercițiile și rugăciunile cu bucurie.

Mă pregătesc împreună cu sora mea N. pentru Sfânta Înviere. În fața ușilor împărătești, preotul va zice: „Veniți de luați lumină!”

Am aprins de la părintele V. sfânta Ta lumină, Iisuse! Am cântat fericite „Hristos a înviat”. Cerul și pământul se cutremură și se bucură de adevăr,

Doamne! Parcă se cântă împreună cu îngerii!

Am primit în suflet pace, rugându-mă. Astăzi ceva m-a întristat, dar știind că nu-mi este îngăduit ca cineva să-mi tulbure pacea, m-am rugat cu nădejde că Dumnezeu este atotputernic și pe toate le va așeza spre bine, și m-am liniștit.

Acasă, sora mea N. și cu E. au dormit. Nu mai simt oboseala; odihna lor mă odihnește pe mine, eu le veghez și mă rog. E. s-a simțit rău, însă cum a primit lumină și-a revenit și tot răul a pierit. Suntem împărtășite și fericite.

Doamne Iisuse, am îndrăznit să mă împărtășesc cu Sfânt Trupul și Sângele Tău, așa cum ai poruncit, ca să am parte de viață veșnică. Sunt fericită! Cine-mi dă atâta bucurie? Mă voi strădui din tot sufletul să capăt răbdare, să lucrez cât mai mult pentru binele aproapelui, să fac voia Ta, să împlinesc poruncile Tale, Doamne!

Doamne Iisuse, Îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai dat. Doresc să Te știu prezent totdeauna în sufletul și în trupul meu, viu și adevărat, iar rugăciunea mea să fie curată, neconținută, ca să se bucure sufletul meu veșnic. Vreau să Te iubesc cum Te iubeau sfinții Tăi!

19 aprilie 1971

M-am trezit cu gândul la Sfânta Liturghie. Plouă și e puțin cam frig.

Am cântat fericite „Hristos a înviat” toate surorile, împreună cu părintele V. Sufletul se bucură de sfântă învierea Domnului Iisus.

Acasă, în timpul rugăciunii, m-au cuprins o pace și o liniște adâncă și binefăcătoare, toate gândurile s-au risipit și în jurul meu nu mai auzeam absolut nimic, nu-mi mai simțeam nici chiar trupul, iar sufletul meu, ușor ca un fulg, se confunda cu ceva sublim; o ușurare, o pace, o fericire m-au cuprins în aceste momente.

Doamne Iisuse Hristoase, cât ești de bun cu mine și eu nu merit! Nu lucrez cât trebuie și nici bine. Cum să-Ți mulțumesc? Nu se poate spune în cuvinte cât ești de bun și minunat!

Fericitilor Apostoli, care L-ați cunoscut ca Om, în trup¹⁸, ce simțeați voi oare? Rugați-L pentru mine păcătoasa, să nu Se depărteze de mine, căci sunt slabă.

21 aprilie 1971

M-am trezit tot obosită; nu mă simt bine. Am fost la soții C. cum am putut, să se bucure și ei. Voi merge și la Foișor, cu ajutorul Domnului. Cad în deznădejde, am gânduri negre.

M-am rugat cu toată ființa mea și m-am întărit. Ce m-aș face, Doamne, fără Tine? Ajută-mi, Doamne Iisuse, să termin totul cu bine.

22 aprilie 1971

M-am sculat dimineată mai întărită. Rugăciunea merge greu, dar am nădejde că va trece curând starea proastă în care mă aflu.

Seara a fost Vecernie. Am uitat de tot răul, și nimeni nu știe cât de rău mi-a fost, căci abia am venit, însă în Sfânta Biserică m-am refăcut. Părintele V. a ținut un cuvânt duhovnicesc pentru surorile G. și I., de ziua numelui - Sfântul

¹⁸ Apostolii L-au văzut în trup, ca Om și Dumnezeu. Noi îl vedem prin credință ca Om adevărat și Dumnezeu adevărat.

Gheorghe. A fost minunat! Parcă toți sfinții sunt în jurul nostru.

E., G. și I. au venit acasă la mine și le-am urat „mulți ani trăiască!” Ne-am rugat Domnului Iisus cu adâncă evlavie și l-am mulțumit pentru tot.

Seara târziu am terminat rugăciunile.

23 aprilie 1971

Astăzi e pomenirea Sfântului Gheorghe, mare biruitor și făcător de minuni.

Roagă-te, Sfinte Gheorghe, lui Dumnezeu, ca să putem birui și noi pe toți cei ce ne întristează sufletele, să-i miluiască și să-i lumineze, ca să fie pace în Biserica Sa.

Doamne, ajută-i părintelui nostru să scape de toți vrăjmașii, să fim liberi și cu inimile înălțate și cu bucurie să-Ți putem aduce liniștiți cântări de slavă și mulțumiri pentru toate bunătățile și bucuriile pe care ni le-ai dăruit. Sufletele credincioșilor să se înalțe spre Tine prin cântări cu evlavie, cu credință și cu dragoste dumnezeiască.

Am văzut-o pe E. L. Ce minune se petrece cu ea! Este neschimbată. E grav bolnavă (are cancer). Cu rugăciunea Ta, Doamne Iisuse, își duce crucea ușor. Îi râd ochii sufletului, care o luminează. Mă bucur că nu e tristă.

Nu știu să scriu în jurnal (scriu pentru ascultare de povățuitorul meu), îmi dau seama că nu pot exprima în cuvinte tot ceea ce simt în suflet, oricât aș dori.

Am stare de liniște minunată. Meditez aproape permanent la prezența puterii dumnezeiești și sufletul mi-e plin de fericire. Simt că inima îmi saltă în piept și se bucură sufletul meu. Rugăciunea îmi dă stare de odihnă dulce și mă rog din ce în ce mai ușor. Știu și simt că Dumnezeu este viu¹⁹.

25 aprilie 1971

(...) Doresc să mă rog neîncetat, dar nu reușesc. Nu știu cum să procedez. Rugăciunea se întrerupe mereu, după împrejurări. Inima îmi bate des și simt bucurie în suflet când îmi dă semne ca să mă rog.

Sfinții Părinți spun să ne rugăm cu sârguință, cu iubire aprinsă pentru Iisus. Vreau să simt în inima mea focul iubirii Tale, Iisuse!

27 aprilie 1971

Am lucrat toată ziua cu sora mea N. Ce fericită se simte și ea cu rugăciunea lui Iisus! S-a schimbat ființa ei în bine. Lucrează cu bucurie și mai liniștită, se simte ușoară, picioarele n-o mai dor și merge zburând de bucurie pentru descoperirea rugăciunii²⁰. Cred că-i va convinge să se roage și pe soțul ei și pe fiica ei T. Lucrează și ea cu nădejde de mântuire rugăciunea lui Iisus, numărând pe mătâni. Doamne Iisuse, Îți mulțumim pentru liniștea, pacea și bucuria pe care ni le dai. Ne-am rugat pentru toți.

28 aprilie 1971

M-am trezit cu rugăciunea în gând și am continuat în pat încă 300 de rugăciuni, apoi lucrând, mergând.

Am fost la V. pe neașteptate. Am lăsat totul și nu știam cum să ajung mai

¹⁹ „Gustați și vedeți că bun este Domnul” (Psalm 33, 8).

²⁰ Vezi? Există o naștere din nou, o înviere din morți. Ce blestemați sunt cei ce văd, aud și nu cred! Lucrează, mănâncă și orice altceva fac lucrează ca în iad.

repede. Ceva mă chema. Ce bucurie am avut, nici n-am crezut. Este o soră minunată, care lucrează mult și știe ce trebuie să lucreze. Mă bucur că am cunoscut-o. Rugăciunea lui Iisus îi este cunoscută de multă vreme și se roagă neîncetat. Are o comoară mult mai mare ca mine și e scrisă de mâna ei. Tu știi, Iisuse, Lumina noastră, pentru ce lucrăm. Mi-a împlinit o dorință veche a mea și de atunci zbor de fericire. Mi-a dăruit pe Mântuitorul reprodus după pictura pe care o are în casa ei - Chipul Domnului Iisus de pe „Năframa Sfintei Veronica” - și o icoană a Sfântului Ioan, Apostolul și ucenicul cel iubit al Domnului Iisus. Le-am dus la înrămat chiar azi. M-am bucurat nespus; poate așa s-a bucurat pelerinul rus când și-a regăsit „Filocalia”. Le voi avea în casă permanent. Domnul îmi privește în suflet și acesta trebuie să fie curat, altfel nu mă voi putea uita în ochii Lui din icoană.

Îți mulțumesc, Doamne Iisuse! Tu m-ai trimis. Și câte mi-ai dăruit și câte bucurii și fericiri am avut anul acesta, mai mult decât în toată viața! Sunt cel mai fericit om de pe pământ, pentru tot ce am, și nu voi ține dinarul îngropat. Câți copii ai Tăi doresc, Tu le vei descoperi tuturor.

Am învățat câte ceva de folos pentru suflet și de la V., care se bazează pe adevăr.

Seara va fi Vecernie. Voi merge mai târziu și mai rar. Merge ceva rău pe acolo. Nu se poate lucra așa cum ar trebui pentru sufletele care vin să-L caute pe Dumnezeu. Părintele e trist. Este cu Tine, Doamne.

29 aprilie 1971

M-am trezit din somn fericită, rugându-mă. Trăiesc clipe suprafirești, Doamne Iisuse! Cât ești de minunat! Cât de fericiți îi poți face pe oameni, numai puțin să Te caute și să Te cunoască! Tainele Tale sfinte îmi dau o fericire fără asemănare sufletului, care nu se poate explica sau exprima în cuvinte! Doresc să Te simt cu mine tot timpul. Te iubesc! Nu mai doresc nimic decât să Te iubesc și să împlinesc voia Ta! Te simt prezent, viu în mine și nu doresc altceva decât să nu Te depărtezi nici o clipă de mine!

Dă-mi, Doamne, înțelepciune și putere să pot răbda totul până la sfârșit. Întărește-mă și nu mă lăsa să slăbesc în lucrarea pe care am început-o.

Am lucrat liniștită. Au încercat să mă încurce, dar cu ajutorul Tău, Doamne, voi lucra mai mult și cu spor.

Am redus din rugăciuni și am rămas numai cu puține rugăciuni începătoare și rugăciunea lui Iisus. Nu am timp pentru tot.

3 mai 1971

Ce-i cu oboseala asta care mă tot supără? N-am program bun. Să mă culc mai devreme. Or fi ispite de somn? De aceea mă lupt. Am mult de lucru și n-am timp destul pentru odihnă. Îmi trebuie mai multe ore, căci nu mă pot scula odihnită și nu lucrez nimic bun.

E o zi minunată. Soarele strălucește pe cer și este foarte cald. Cerul este de un albastru, o frumusețe! Au înverzit pomii, grădinile sunt o minune. Primăvara, Dumnezeu își arată toată frumusețea în natură. Sufletul se umple de bucurie când vezi atâtea flori, atâtea culori. Aș cumpăra toate florile să le aștern la picioarele lui Iisus! Sunt fericită!

Cu bucurie, seara mă rog și termin 3.000 de rugăciuni.

6 mai 1971

O zi în care am putut vorbi cu părintele V. Ce fericit este sufletul său! Suferă pentru dragostea lui Dumnezeu. Va birui sigur pe toți cei ce-i vor răul. Nu e faptă fără plată. Vor plăti. Nevăzut, Doamne Iisuse, îl acoperi și nimic rău nu i se va întâmpla.

Am învățat multe în legătură cu rugăciunea, pe care nu trebuie să le uit. Am fost fericită că mi-a sfințit și icoanele mele dragi.

Am fost la R. Am întârziat. Plouă mereu, dar pentru mine totul este frumos. Nici nu-mi dau seama că timpul este mohorât, mă simt bine. Am lucrat la R. rugându-mă și am terminat totul, dar târziu. Se simte bine. Dorește și ea o icoană. Mă bucur că i-a plăcut și o acceptă.

Îmi termin rugăciunile târziu.

7 mai 1971

La Vecernie a fost frumos. Altă bucurie: K. mi-a dăruit trei volume din „Filocalia” I, III și IV. Nu m-am așteptat. Doamne Iisuse, Tu mi le-ai dat, știu sigur, căci le-am dorit mult. Mulțumesc! Cum voi mulțumi Domnului?

Azi-noapte am visat că aveam în brațele mele Sfânta Scriptură, mare și mult mai groasă decât cea obișnuită, și-i spuneam părintelui I. că aceea e a mea de-acasă. Și astăzi sora K. mi-a împlinit visul. Chiar în Sfânta Biserică le-a adus.

Doamne Iisuse, cât de minunat împlinești dorințele noastre duhovnicești, dacă le dorim din toată inima!

Mi-am făcut rugăciunile obosită. Am tot mult de lucru. Întărește-mă, Doamne, să le termin pe toate cu înțelepciune, pentru împlinirea poruncilor Tale!

8 mai 1971

Azi este pomenirea Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan. Te iubesc, Doamne Iisuse, și-l iubesc și pe Apostolul Tău minunat și curat și pe toți ceilalți Apostoli, pe care Tu i-ai ales și cu care pe pământ ai petrecut. Fericitorilor Apostoli, rugați-vă Domnului pentru iertarea și mântuirea noastră! Să ne învrednicească de daruri sfinte ca să lucrăm și să împlinim voia Lui.

Am stare de bucurie și liniște, numai gânduri de bine și lucrez orice spunând rugăciunea. Seara mă rog pentru toți și adorm rugându-mă.

9 mai 1971

M-am trezit spre ziuă foarte fericită, dintr-un vis minunat; am auzit vorbind pe cineva pe care nu l-am văzut și care a zis: „Iată rugăciunea adevărată și sfântă venită de la Duhul Sfânt!” Am adormit din nou și am auzit iar: „Și mare înțelepciune va fi în cetatea aceea și har se va cobori”. M-am trezit, am scris și iar am adormit. A treia oară am auzit iar: „În 25 de zile, harul lui Dumnezeu va fi coborât”.

De trei ori m-am trezit și întâmplător am avut lângă telefon un creion și am notat. Am căutat în calendar să văd ce sfânt este oare peste 25 de zile și am rămas uimită că exact atunci este scris: „Pogorârea Duhului Sfânt!” M-am cutremurat în suflet de adevăr și m-a cuprins puțin frica de Dumnezeu. Tainele Tale, Doamne, sunt așa de adânci și mari! Nu este ceva mai adevărat că Duhul lui Dumnezeu lucrează și ne comunică lucruri tainice, ne vorbește.

Sunt uimită. N-am mai putut dormi de emoție. Lângă mine e Dumnezeu viu și adevărat. Nu mă pot opri din plâns când Te știu lângă mine, Doamne - Iisuse! Nici nu m-am gândit când va fi Pogorârea Duhului Sfânt! Îți mulțumesc, Doamne Iisuse, mi-ai arătat și dovedit că ești viu și prezent și ne conduci așa cum voiești. Tu ne cunoști gândurile și toate le știi. Sunt nespuse de fericită și umilită. Cred că mi-ai arătat aceasta pentru întărirea sufletului meu. Arată-mi voia Ta, Doamne, și ajută-mi s-o împlinesc. Când și cum îți voi mulțumi, Doamne Dumnezeule? Cât de bun ești cu mine, care sunt un mic vierme înaintea măririi Tale!

A venit doamna R. și cu ea am fost la Foișor. A început și ea să nu mai sufere ca înainte, pe măsură ce se roagă. Mă bucur că face totul în liniște, cu bucurie pentru copiii ei, cu rugăciunea lui Iisus.

11 mai 1971

M-am sculat mai târziu, am fost foarte obosită și abia astăzi voi termina ce mi-am fixat de scris. Când obolesc lucrând, mă opresc și mă rog. Atunci, o liniște, o pace și o bucurie coboară în sufletul meu, o fericire cerească, pe care nu le pot descrie. Simt prezența lui Dumnezeu în jurul meu și o putere în trup. Sunt nespuse de fericită. Doamne Iisuse, doresc să fiu vrednică de a fi iubită de Tine! Înțelepțește-mă, ajută-mă să împlinesc voia Ta cu darul Tău! Cu credință adâncă mă plec și mă rog și-Ți mulțumesc pentru tot. Mă rog ca toți oamenii să fie fericiți și să-și îndrepte cu nădejde privirile spre Tine, ca să suporte și să biruie mai ușor necazurile și nevoile care-i doboară.

Seara am fost la biserică. Nu mă pot bucura deplin pentru ce se petrece aici... Dezleagă, Doamne, răul, îndepărtează-l! Înțelepțește-i, Doamne, și nu-l lăsa mai mult pe vrăjmașul să-și rădă de copilul Tău cel bun! Așează-le, Doamne Iisuse, pe toate spre bine, să nu reușească, ci tot ce plănuiesc să se întoarcă spre bine. Ai milă de noi! Ne-am rugat cu căldură și avem toată nădejdea că totul se va termina cu bine. Așa să fie, Doamne! Îți mulțumim.

13 mai 1971

M-am sculat din somn ușor și am plecat la biserică. Am putut vorbi cu părintele și am fost foarte mulțumită, fiindcă aveam nevoie de sfaturi. Am încredere deplină și-l voi asculta și voi reține tot ceea ce mă sfătuiește. Așa mă voi ruga! Așa voi împlini!

Ajută-mi, Doamne, Care ești putere nemărginită, necuprinsă și pretutindeni de față, bun și blând cu mine, care nu știu să Te iubesc! Doamne Iisuse, să nu mă părăsești! Dă-mi putere să pot împlini tot, căci trupul este slab și neputincios. Nu împlinesc totul cum se cuvine, nu sunt bună de nimic, doresc dar nu fac nimic cum trebuie; tind, dar fără Tine nu pot nimic. Am pace, bucurie, dar mă întristez ușor și nu mă pot bucura deplin, din cauza multor dureri pe care le văd în jurul meu. Ajută-mi să pot aduce câte puțină alinare și încredere în Tine celor ce deznădăjduiesc ușor.

Ce ne-am face fără pacea Ta cea sfântă și dulce, Iisuse?!

Mă rog să mă pot desăvârși, dar cine știe decât numai Tu, Doamne, cât trebuie să mai lucrez și cât va trebui să mai sufăr? Am avut atâtea de făcut, Doamne, Tu știi, și toți mă încurcă cu treburile lor. N-am timp să citesc, să scriu; doar să meditez mai pot și să mă rog cu mintea lucrând. Sunt aproape tot timpul ocupată și obosită. Numai în timpul rugăciunii mă mai odihnesc.

Sufletul meu tinde spre ceva mai presus de cele pământești, dar nu fac nimic, decât mă rog. Doresc să lucrez mult, fiecare clipă să fie închinată Mântuitorului, în rugăciune și lucrare.

Am învățat-o pe sora mea și pe alte surori din cor care au dorit să știe cum trebuie să se roage pentru mântuire. Părintele mi-a spus că am voie să fac aceasta și m-am bucurat.

15 mai 1971

M-am sculat greu, am dormit puțin. M-am rugat în pace și am lucrat mai puțin. Plouă și m-am odihnit ca să pot lucra mai bine. M-am rugat afară pe terasă făcând respirații și mi-am revenit. Mă rog pentru întărire. Doresc să fiu și să merg mai cu putere pe drumul pe care l-am ales și să nu uit nici o clipă că sunt ispite și încercări grele în lucrare. De ce obosec așa ușor? Nu-mi fac eu programul bine?

Seara adorm cu rugăciunea în gând. Mâine va fi Sfânta Liturghie. O aștept cu bucurie. În Sfânta Biserică nu simt nici un pic de oboseală și n-aș mai pleca.

16 mai 1971

(...) Dă-mi, Doamne, îndelunga Ta răbdare, ca să nu greșesc! Am atâtea de făcut și n-am timp să mă risipesc cu nimicuri. Timpul e scurt și nu știu să lucrez cum trebuie. Am atâtea de învățat și de lucrat și nu le pot dovedi. Nu mă părăsi, Doamne Iisuse! Întărește-mă, că afară de Tine nu am pe nimeni căruia să-i spun durerile mele! Tu îmi cunoști pașii și gândurile mele Ție Ți le închin. Am nădejde că nu mă vei părăsi în clipele grele de încercare. Sunt slabă și-mi pierd încrederea în oameni și curajul. Cine lucrează așa de ascuns? Ce dorește? Nu știu!

Câte cununi are părintele V., Doamne! Câte a auzit, câte învinuiri, și pe toate le-a purtat, cu Tine, Iisuse, și cu rugăciunea Ta! Iar eu îmi fac probleme și nu mai pot lucra. Nu pot vorbi cu dânsul și nu-i pot spune toate nimicurile, are dânsul destule. Trebuie să mă rog și-atât!

Mă rog pentru înțelepciune, ca să nu greșesc. Sunt totuși tristă, îmi pare rău că-i fac bucurie vrăjmașului, care s-a amestecat între noi. M-a lovit pe neașteptate.

Doamne Iisuse, ajută-ne să ieșim cu bine din încercarea aceasta fără rost.

18 mai 1971

Am lucrat și m-am rugat mult. E o zi minunată; e cald și frumos!

Seara am fost la biserică. Ce-o fi având E.? (...) Nu știu să fi greșit cu ceva față de ea. Șiret e diavolul, ca să ne fure pacea și bucuria... Ce pot face? Am vrut să mă apropii de ea să-i vorbesc și s-a ferit.

Slujba a fost deosebit de frumoasă și mai tot timpul m-am rugat plângând, iar la sfârșitul slujbei m-a cuprins o mare bucurie. Am plecat liniștită. E. arăta ceva mai bine, dar tot nu vorbește. S-a apropiat puțin de noi. Am avut bucurie.

A venit I. Cu adevărat face rugăciunea, și eu o iubesc. Tot ceea ce vorbim este spre folosul sufletesc și trăim în bucurie când ne întâlnim.

Doamne Iisuse, să nu mă amăgesc iarăși. Sunt cu tot sufletul pentru unire în lucrare.

Cu E. nu-mi mai fac probleme. Își va reveni. Arată mai bine. N-am știut cum să mă port cu ea. Doamne Iisuse, înțelepțește-mă să pot împlini voia Ta așa cum se cuvine. Am pierdut tot. N-am răbdat cum se cuvine învinuirea. L-am supărat și pe părintele întrebându-l ce are E. N-am înțeles că era normal să nu-mi spună, din iubire pentru Dumnezeu. Dar eu n-am știut să sufăr cu răbdare, fără un cuvânt, așa cum se cuvenea. Mi-a spus să stau liniștită și n-am ascultat. Acum e târziu.

Doamne Iisuse, dă-mi răbdare și umilință să sufăr pentru a mă învrednici să fiu iubită de Tine, să pot răbda învinuirile fără întristare. Cât a suferit și câte învinuiri a auzit părintele V., care e un exemplu viu pentru felul în care ascultă și tace! Nu sunt vrednică să mă apropii. Este sus și eu nu pot urca prima treaptă, că de mă atinge cineva, cad înapoi.

Ajută-mi, Doamne Iisuse, nu mă părăsi! Mi-au trecut prin minte gânduri care mă îndemnau să nu mai vin în contact cu nici o soră, de teamă să nu greșesc vorbind ceva ce nu trebuie²¹, să nu mă mai duc la biserica noastră. Dar mi-am revenit. Era gata să-mi pierd încrederea în toți copiii Tăi cei buni. M-am luptat mult să câștig încrederea surorilor din cor, ele fiind vechi iar eu mult mai nouă. Și aveau dreptate, pentru că ele trecuseră prin aceste încercări de care eu nici nu știam că există în lume.

Eu totdeauna am spus omului adevărul în față și așa am putut să-l ajut. Aici există o teamă ca nu cumva cineva să se strecoare printre cei vechi și să le facă vreun rău. I. și G. sunt pentru mine surori înduhovnicite și iubite de Domnul Iisus și sfințite prin Duhul Sfânt, Care S-a sălășluit în inimile lor curate. Eu ascult cu drag tot ceea ce știu ele despre tainele rugăciunii Domnului Iisus. Așa trebuie să fie, încercări, spun ele, pentru umilință și îndelungă răbdare.

Mulțumesc, Doamne Iisuse, pentru liniștea pe care mi-am regăsit-o. Am stare bună. Mă rog cu ușurință și cu dragoste. Lucrez ca pentru Tine, Doamne Iisuse!

25 mai 1971

M-am rugat în liniște. Am pace și gânduri numai spre bine. Doresc să fac voia Ta!

M-a căutat E. Am fost cu R. în oraș și ne-am bucurat. Am primit ajutor de la Domnul.

26 mai 1971

A venit E. la mine. Ce să mai cred? Luminează-mă, Doamne Iisuse, să nu greșesc iar. Am datoria să-i spun părintelui V., care e povățuitorul meu. Mi-e teamă acum mai mult ca oricând. Sunt atentă. Am pus bază în oameni și m-au dezamăgit.

E. vrea să mă cucerească. Mi-a dăruit pe Maica Domnului - o statueta micuță, albă, curată.

O, Sfântă Fecioară, te iubesc mult! Roagă-te Domnului Iisus, Fiul Tău, să fie îndurător cu sufletul meu și să mă călăuzească spre El. învață-mă să-L iubesc mult și fiecare clipa s-o închin Lui, pentru ca să-mi mântuiască sufletul. Să fiu

²¹ „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați; cine nu iubeste pe fratele său rămâne în moarte” (I Ioan 3, 14).

neîncetat în rugăciune curată și adevărată, cu dragoste și umilință. Seara termin 3.000 de rugăciuni.

27 mai 1971

Astăzi este Înălțarea Domnului. M-am rugat cântând. Nu am avut bucurie. Nu merge bine corul cu R. M-am rugat mai tot timpul Sfintei Liturghii cu rugăciunea lui Iisus.

Am fost la R. A venit N. Iar nu are casă. Seara am scris și m-am rugat. Sunt iar tristă, și nu vreau. Doamne Iisuse, miluiește-mă, nu mă lăsa să deznădăjduiesc. Plătesc pentru ce mi-ai dăruit, însă ceea ce am primit, „comoara”, nimeni nu mi-o poate lua. Ți mulțumesc, Doamne, pentru tot binele, iar tot răul care este acum fă să fie spre bine. Pentru aceasta, mi se bucură sufletul.

28 mai 1971

M-am rugat și am lucrat liniștită. Dr. A. pleacă. Am terminat totul frumos. Am fost pentru prima dată la Mănăstirea Antim. Am găsit-o greu. Părintele S. mi-a citit o dezlegare cum mi-a spus E. și m-am bucurat. Afară plouă și am alergat fericită prin ploaie.

Seara a fost Vecernie. Am cântat puțin. Ce stare proastă are E.! Doamne Iisuse, cred că din cauza mea; mai bine nu aș fi venit la biserică.

Doamne Iisuse, Tu știi că i-am dorit tot binele și fericirea și m-am luptat greu să-i liniștesc stările proaste. Tu, Doamne Iisuse, ești de față. Aproape cinci luni de zile a zburat cu îngerii prin casa mea și acum, deodată, ... Cine i-a tăiat aripile?

2 iunie 1971

M-am trezit cu rugăciunea în minte și m-am rugat cu bucurie mai departe pe mătâni, timp de o oră. Dă-mi, Doamne, minte ca să nu supăr pe cineva și să sufere din cauza mea.

Am nădejde că mă voi desăvârși. Simt că Dumnezeu este viu, prezent în trupul meu și în inima mea. Măreția Lui este negrăită și-mi umple sufletul de fericire cerească.

Seara a fost Vecernie. Părintele a ținut o predică minunată. Doresc din toată inima și din tot sufletul meu să nu-L mai supăr pe Mântuitorul. Permanent cugetul meu se va îndrepta numai spre bine. Doamne Iisuse, îmi vei aduce aminte, ori de câte ori voi fi ispitită de vreun gând, să-mi îndrept cugetul numai spre bine, ca să nu greșesc. Mă rog pentru înțelepciune.

M-am rugat liniștită. E. arată mai bine. Ți mulțumesc, Doamne!

3 iunie 1971

M-am trezit mai de dimineață, ca să merg la biserică. Am primit sfaturi și am dat părintelui V. jurnalul, ca să știu dacă lucrez bine sau nu, cu toate că mi-a fost greu, căci nu știu să scriu; trebuia însă, acum mai mult ca oricând. Eram într-un impas, și dacă s-ar fi depărtat de mine acum, cred că plecam în altă parte definitiv. S-a ferit de mine sfătuit fiind, însă cu darul pe care îl are a cunoscut că nu e bine și nu e drept²². E., în această perioadă în care eu eram

²² Sunt multe pe care ți le voi spune prin viu grai. Prin ceea ce am scris din Sfânta Scriptură am vrut să-ți arat că ai lucrat după rânduiala harului.

puțin dezorientată, vine și mă invită la fratele A. Am cerut sfatul și am fost, dar ce pot spune... M-am așteptat la mai mult, însă la prima vedere nu-mi pot da seama. De-acum trebuie să fiu mult mai atentă la mine și la cei cu care vorbesc. Mai mult am tăcut. Acum știu că nu cunosc oamenii și-i privesc altfel. Trebuie să-i privesc așa cum îi privește Tatăl, dar am fost dezamăgită în credința mea.

Iisuse, pentru moment m-ai părăsit; dar totuși eu mă rog să mă luminezi și cu rugăciunea Ta strig din tot sufletul: miluiește-mă! Iartă-mă! Tu nu părăsești niciodată pe nimeni și crucea o port cu Tine! Îți mulțumesc pentru încercare. Așa mă voi înțelepți și așa trebuia, spre binele meu. Altfel, cine știe unde ajungeam, cu încrederea mea. Am simțit totuși că rugăciunea mea a fost mai cu putere și cu mai multă dragoste. M-am întărit.

Noaptea am avut un vis frumos cu Maica Domnului și m-am bucurat în suflet.

6 iunie 1971

Pogorârea Duhului Sfânt! Rusaliile. Am pornit cu bucurie spre Biserică, rugându-mă. M-am spovedit. A fost și E. Apoi a venit la mine, spunându-mi că nu are nimic cu mine, dar că are neazuri, că trebuia ca un timp să nu cânte cu noi și să nu întreb despre aceasta. I-am cerut iertare dacă fără voia mea am supărat-o cu ceva. Ne-am împăcat, însă este retrasă. Mi-e milă de ea, o iubesc, însă s-a rupt o coardă în sufletul meu și de acum încolo ceva va cânta fals. Cu I. nu e același lucru. Suntem iarăși cu tot sufletul, ca la început. G. la fel.

N-am ținut la nimeni în viața mea ca la aceste surori. Niciodată nu mi-am făcut prieteni, căci n-am avut timp. Mi-am făcut prietene trei surori pentru unirea cu Dumnezeu; altfel n-aș fi acceptat. Și am pornit cu tot elanul, cu inimă curată și cinstită, pentru rugăciunea lui Iisus.

Astăzi am vorbit cu părintele V. în biserică, însă era de față și E. A vorbit ca pentru ea. Nu-i nimic. Dumnezeu vede și aude, și cum vede El nu vedem noi. A Lui e judecata. Ce am greșit, în fața Lui am greșit.

Sunt obosită. Nu am timp să dorm deajuns. Seara termin rugăciunile și adorm rugându-mă în liniște adâncă. Numai cu Tine, Iisuse, e bine! Doresc să am blândețe și bunătate adevărată și sinceră. Arată-mi, Doamne Iisuse, calea cea adevărată, ca să pot trăi cu Tine în inimă, în bucurie și pace!

7 iunie 1971

Sfânta Treime. La Sfânta Liturghie m-am rugat cu ușurința, eliberată de tot ce e în jurul meu. Ieri m-am împărtășit și am simțit cea mai mare fericire în sufletul meu. Iisus este în sufletul și în trupul meu și nu mai doresc nimic altceva. În timpul rugăciunii, nu mai sunt eu însămi; simt o liniște adâncă și o pace dulce.

Am citit 155 de pagini din „Filocalia” vol. III. Cu câtă înțelepciune talmăcește Sfântul Maxim Mărturisitorul tot ce e mai greu de înțeles din Sfânta Scriptură! Sfinte Maxime Mărturisitorule, roagă-te și pentru noi, cei ce dorim să înțelegem din tainele cele sfinte, ca să putem sta în lumina înțelegerii dumnezeiești, nu în întuneric.

Am simțit pace adâncă în suflet și am lucrat cu bucurie și m-am rugat cu credință. Îl simt pe Domnul Iisus lângă mine, bun, blând; mă mângâie cu

dragoste și-mi dă putere.

Am adormit rugându-mă; mă trezesc și-mi termin rugăciunile.

11 iunie 1971

M-am rugat cu întrerupere.

La Vecernie am cântat cu R. fără bucurie, doar pentru împlinirea sfintei slujbe.

Seara târziu termin 3.000 de rugăciuni.

13 iunie 1971

Azi am fost la Sfânta Liturghie. Rugăciunile merg ușor. Am lucrat și m-am rugat cântând cu atenție și cât mai corect. În minte am gânduri simple, dar Iisus îmi este săpat adânc în minte și în suflet.

Tu singur, Iisuse, ai rămas cu mine! Nimeni nu mă va mai depărta de iubirea pentru Tine! Ce e lumea întreagă fără Tine?

N-au decât să strige cu toții, să se zbată, să mă defaime; eu Te voi auzi numai pe Tine! Te voi iubi veșnic! Așa m-ai voit Tu²³! Dă-mi, Iisuse, putere, liniște cerească și darurile Tale sfinte! Voi plânge mereu după Tine, Te voi chema, Te voi urma cu nădejde și cu dragoste nețărmurită. Sufletul meu e plin de Tine; primește-mă, Iisuse, și pe mine ca pe cananeanca. Nu mă părăsi! Fă să cunosc că starea mea sufletească de azi este starea cea mai fericită. Ajută-mă, vorbește-mi, căci vreau să rămân veșnic smerită slujitoarea Ta, în ajutorarea celor răniți sufletește și trupește!

Adorm rugându-mă și plângând cu lacrimi de pocăință²⁴ și dor de unire cu Iisus!

19 iunie 1971

M-am trezit cu gândul la rugăciune. M-am rugat ușor și cu multă bucurie, simțind prezența Domnului în suflet și pretutindeni. Vreau să trăiesc permanent în pace desăvârșită și în bucuria pe care Tu, Doamne, mi-ai dat-o.

Îmi dau seama de neputința mea și știu că fără de Tine nu pot face nimic, nici rugăciunea, cât trebuie și cum trebuie. Doresc ca din încercările prin care am trecut și trec să mă învăț să iubesc cel mai mult dintre toate virtuțile puterea smereniei. Ajută-mi, Mântuitorule, fii cu mine!

Toată ziua am lucrat bine ca pentru Tine, Doamne; Tu mă ajută! Ai milă de mine, cugetul meu se îndreaptă aproape permanent spre Tine!

Am avut mare bucurie. Sfântul Mina mi-a descoperit cartea și caietul. Îți mulțumesc, Sfinte Mina; n-au trecut decât 24 de ore și m-ai și ajutat. Mi-ai redat liniștea. Cât de bun și de mare făcător de minuni ești! Te-ai rugat Domnului pentru mine, care n-am nici un merit, căci nimic nu fac cum trebuie. Mi-ai dat încredere. Îți mulțumesc. Sunt fericită. Am făcut rugăciunile cu și mai multă credință și putere.

²³ Să te înveți să iubești în ordine, pentru că iubirea în dezordine, fără înțelepciune, e anarhie, păcat. Să nu regreti că iubești, să regreti că nu iubești. Contează să știi cum trebuie să-L iubești pe Dumnezeu. Să-L iubim prin „facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ” (Matei 6, 10). Dragostea fără spiritul justiției și al înțelepciunii este cadere de-a dreapta. Trebuie să iubim în ordine: adorăm pe Dumnezeu, supravenerăm pe Maica Domnului, venerăm pe sfinții îngeri și pe toți sfinții, iubim pe oameni, admirăm animalele, vegetalele, mineralele după necesitate, căci omul e stăpânul bunurilor, nu robul lor.

²⁴ A te pocăi înseamnă a ierta și a nu mai greși.

Doamne Iisuse, Tu toate mi le împlinești, și eu ce fac oare pentru Tine?

Târziu seara, am fost la Foișor și a fost bine; s-au liniștit. Seara am adormit cu rugăciunea în minte.

21 iunie 1971

Am fost la R. Sunt foarte obosită. Nu mi-am făcut orele de somn și toată ziua am lucrat fără bucurie. M-am rugat slab, însă m-am odihnit când am sosit acasă și apoi m-am rugat și am lucrat cu bucurie.

Doamne Iisuse am nevoie de ajutorul Tău! Întărește-mi trupul și sufletul, ca să pot împlini totul la timp și cu drag. Gândurile mele cugetă aproape tot timpul spre Dumnezeu. Nu mai pot fi ca înainte de încercarea cu E. Le sărutam pe toate surorile cu o fericire și o bucurie pe care nu le mai simt acum; cu dragoste adevărată. Mi-a luat elanul și o dată cu el bucuria pe care o simțeam iubind oamenii.

Este adevărat ce spune Sfântul Apostol Petru, că „diavolul umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită” (I Petru 5, 8).

Întărește, Doamne, credința și nădejdea mea, ca nu cumva să pierd mântuirea din cauza luptei pe care o duc cu duhurile răului.

Cu rugăciunea lui Iisus, pe care o spun neconținut, am nădejde că voi fi luminată să știu ce trebuie să fac ca să fiu vrednică de bunătățile făgăduite. Eu nu pot face nimic; numai dacă El, Domnul și Mântuitorul, voiește ca pentru lacrimile mele să se milostivească de sufletul meu! Faptele mele nu înseamnă nimic, pentru că nu eu le fac, ci El cu mine. Eu sunt nimic. Sufletul, pentru el mi-e teamă să nu pătească ceva.

Ajută-mă, Iisuse drag, să nu mai greșesc; când vorbesc dă-mi înțelepciune, ca să nu împlinesc voia celui rău, făcând pe cineva să sufere din cauza mea, din cauza neștiinței mele. Doamne Iisuse, binecuvântează-i pe toți cei ce mă vorbesc de rău și mă nedreptățesc și luminează-i, ca să nu pătească ceva din cauza mea. În toți oamenii văd pe copiii Tăi, Doamne, și trebuie să-i iubesc, căci și Tu îi iubești. Dar pentru aceasta ajută-mă să-i iubesc prin fapte - nu cu vorbe, căci tot ce fac știu că pentru Tine și prin Tine fac, ca să Te măresc și să Te slăvesc pe Tine, Dumnezeu nostru! Doresc să fiu pururea cu Tine prin rugăciune curată și mintea mea să fie departe de orice păcat și gura mea să se deschidă spre bine și spre lauda Ta în veci.

Seara termin rugăciunile și adorm rugându-mă.

22 iunie 1971

Astăzi m-am rugat ușor și am lucrat cu bucurie. Seara am fost la Vecernie. E. a vorbit câteva cuvinte cu mine. O barieră ușoară ne desparte încă. Ce bine că Te am pe Tine, Iisuse! Nu-mi pun nădejdea în oameni. Ajută-mă să înțeleg smerenia, ca Tu să vii cu Duhul Tău Cel Sfânt în inima mea și eu să Te primesc. Cu frică și cu nădejde, ca o slugă credincioasă să împlinesc numai voia Ta și să cuget neîncetat la darul Tău și să-Ți mulțumesc de-a pururea.

Seara adorm rugându-mă.

23 iunie 1971

Astăzi am avut mare bucurie în rugăciune. Am fost la biserică. Am primit mustrare pentru neștiința mea indirect, de la părintele V. Îți mulțumesc, Iisuse. M-am hotărât să uit tot ce-i rău și să văd numai binele în toți copiii Tăi,

ca să-mi recapăt încrederea. Nu cunosc nimic din tainele Tale. M-am descurajat la o mică încercare. Iisuse drag, trimite îngerii Tăi buni din nou spre sufletul meu, ca să mă bucure și să mă facă să înțeleg cu adevărat că spre binele meu a fost tot răul și spre mântuire și înțelegere duhovnicească mai adâncă. Mă voi strădui în rugăciune și voi birui totul. Doamne, ai milă de noi!

24 iunie 1971

M-am trezit cu gândul la rugăciune. Exercițiile și rugăciunile merg ușor, cu pace și cu bucurie.

Am fost la Patriarhie. Sfântul Dimitrie mi-a dat miros cu bună mireasmă duhovnicească. Îți mulțumesc, Sfinte Dimitrie; roagă-te Domnului pentru mine.

Am fost apoi la Sfântul Mina, să-i aduc mulțumire pentru că m-a ajutat. Am lucrat și m-am rugat fericită.

27 iunie 1971

M-am rugat în Sfânta Biserică cu nădejdea că bunul Dumnezeu poartă grijă și de mine. Am mare dor de cunoștințe și știu că de voi căuta și mă voi sili, El e bun și-mi va da!

Meditez la înțelepciunea lui Dumnezeu și nu doresc decât să am pacea și bucuria cea veșnică și adevărată. Seara mă rog să mă învețe cum să mă rog, căci nu știu nici atât. Adorm rugându-mă cu rugăciunea lui Iisus.

28 iunie 1971

M-am trezit dintr-un vis frumos. Citeam ceva scris cu litere mari de tipar, ca un titlu: „Rugăciunea neconținută, cu respirații, cu prezența lui Dumnezeu”.

Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi să ajung să pot face așa: rugăciune neconținută și să Te am prezent în inima și în sufletul meu și pretutindeni de față prezent, viu și adevărat. Vreau să Te iubesc mult, Iisuse drag, ca să trăiesc viața cea adevărată cu Tine și prin Tine. Ca o flacără vie să ardă în inima mea dragostea pentru Tine!

Seara am fost la Vecernie. M-am pregătit pentru Sfânta împărtășanie.

Doamne, Mântuitorul sufletului meu, nu te uita la greșalele mele și mă curăță cu preacurat Trupul Tău și mă spală cu scump Sângele Tău pe care l-ai vărsat pentru noi toți în grele patimi, ca să mă bucur de mântuire și să fiu vrednică de viața veșnică fericită, pe care ai făgăduit-o copiilor Tăi!

29 iunie 1971

La Sfânta Liturghie din ziua Sfinților Petru și Pavel m-am împărtășit cu preacuratele Taine ale Domnului Iisus și mă simt ca un fulg. Sunt fericită. Mulțumesc Domnului rugându-mă. Doresc să nu uit nici o clipă că tot lucrul îl fac în prezența lui Dumnezeu.

Am fost la R. și am citit și am scris, ca să înțeleg din tainele nevăzute ale Domnului, pentru folosul sufletului.

Citesc din „Prietenul divin”, în care se spune, între atâtea fraze minunate: „Sfințenia este un ideal obligatoriu”; „Fiți desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este”. Și chiar de-ai putea să-ți astupi urechile la cuvintele lui Iisus, tot nu vei putea înăbuși glasul inimii tale. Iisus nu-l lasă în voia

soartei pe sărmanul muritor care-și întinde spre El brațele rugătoare. El a murit pentru iubirea de oameni.

Cerul și iadul au ochii ațintiți asupra mea, iscodind toate mișcările inimii mele, ca să știe dacă ea bate pentru Iisus sau pentru dușmanul Său, satana. Dacă lucrarea mea nu-i pentru Iisus, ea este pierdută pentru El pe veci. Îngerii și sfinții se întristează. Dacă însă lucrarea mea este pentru El, Îi produc mare bucurie și-L văd aplecându-Se spre mine cu o mișcare plină de mulțumire, cu chipul blând și surâzător. Eu îl văd, îl simt și sunt atunci nespus de fericită că Iisus e mulțumit. Vreau să-L iubesc pe Iisus cum îl iubeau Apostolii și sfinții, până la uitare de mine însămi. Năzuiesc spre sfințenie și eu.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, binecuvântează această năzuință a mea! Vreau să trăiesc o viață nouă.

Iubirea dumnezeiască să domnească în inima mea și în sufletul meu să fie Iisus. Doresc să-I dau lui Iisus sufletul și trupul meu, toate gândurile mele, simțămintele mele și tot ce-mi aparține. Eu să păstrez doar grija de a-L iubi și de a împlini voia Sa cea sfântă! Las să pătrundă în mine sentimentul de nădejde în Dumnezeul Cel atotputernic în lucrarea desăvârșirii. Voi lucra totul prin iubire²⁵.

30 iunie 1971

M-am trezit odihnită și cu gândul că azi voi putea lucra mai mult pentru suflet. M-am rugat cu bucurie și am simțit în timpul rugăciunii ceva sublim, ceva ca o plutire pe o apă liniștită, și m-am bucurat ca un copil.

Am lucrat cu spor, în liniște; nimic nu mă mai tulbură. Am sufletul ușor.

1 iulie 1971

O zi minunată. Am fost la sora mea cu părintele V. Ce exemplu de bunătate și răbdare, Doamne Iisuse! Cum să capăt și eu puțin din aceste daruri? Nu doresc nimic altceva pe acest pământ decât să-Ți urmez Ție, Iisuse, și nimic din ceea ce se petrece în jurul meu să nu mă mai tulbure. Doresc să mă lepăd de mine, să-mi port cu tărie crucea, așa cum am primit-o de la Ziditorul meu, cu bucurie adevărată, spre a putea împlini totul, pentru curățirea de greșeli și păcate și pentru a fi mântuită. Să lucrez neconținut pentru ca sufletul meu să se înalțe spre frumusețile nevăzute și să trăiască în bucurie cu Iisus aici pe pământ, precum și în viața viitoare.

M-am rugat cu mai multă putere și ușurință. Cum încep rugăciunea lui Iisus, imediat încep și inima să bată în ritmul rugăciunii. O ascult cu atenție și mă rog după bătăile ei, dar după un timp se oprește și atunci mă rog mai departe numai cu mintea. Câteodată ține cinci minute, alteori mai mult²⁶. Mă simt foarte fericită. Adorm rugându-mă.

3 iulie 1971

Bate vântul și norii aleargă pe cer cu viteză. Nu e plăcut, e frig, furtuna parcă vrea să ne arunce jos, în gol. Nori de praf se ridică, alergând și

²⁵ Nu uita ce ai scris aici și vei fi ziua și noaptea dintre cei ce sunt „neam sfânt și preoție împărătească”.

²⁶ Slavă și mulțumire Sfintei Treimi pentru toate darurile primite. Prosternare până la pământ și atenție să nu pierzi ceea ce ai câștigat.

întunecând cerul și pământul.

Te-ai supărat pe noi, Doamne, ne arăți că suntem vinovați înaintea Ta! Strigăm către Tine cerându-Ți mereu, dar noi nu-Ți dăm nimic în schimb. Suntem obișnuiți ca Tu să le împlinești pe toate, chiar dacă noi nu Te ascultăm. Luminează-ne, Doamne, ca să ne vedem așa cum suntem: nerecunoscători pentru bunătățile cu care ne acoperi și pe care neîncetat ni le dăruiești, fără să merităm.

Mă rog cugetând tot timpul la prezența lui Dumnezeu. Numele lui Iisus este prezent încontinuu în mintea mea. Trebuie să lupt ca să fiu vrednică de bucuria pe care mi-ai dat-o, Iisuse, și de care nu mă mai pot desparti: rugăciunea Ta cea puternică. Port cu ușurință și cu bucurie greutățile și nu uit că toate sunt de la Tine, și cele bune și cele rele.

Seara îmi fac exercițiile și rugăciunile și adorm cu rugăciunea în minte.

5 iulie 1971

M-am trezit odihnită. M-am rugat cu bucurie. Doamne Iisuse, Ți mulțumesc pentru bucuria, pacea, liniștea, starea bună, fericirea pe care mi le torni în suflet în timpul rugăciunii și în timpul lucrului. Revarsă, Doamne, bunătățile Tale cerești spre noi toți cei care Te căutăm cu sârguință! Ajută-mă să împlinesc voia Ta, căci fără de Tine nu pot face nimic.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria, roagă-te pentru noi și ne miluiește!

Mi-am terminat rugăciunile seara târziu și am adormit rugându-mă.

6 iulie 1971

Azi m-am rugat lucrând mai tot timpul. Seara m-am rugat cu atenție și iubire pentru Iisus, pe mătănii, numărând în ritmul bătăilor inimii, și am simțit o căldură dulce. Când încep rugăciunea începe și inima să bată. Atenția mea coboară în inimă și simt că Mântuitorul e viu în inima mea. Câte 10-15 minute o aud cum bate și mă rog după bătăile ei zicând: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”²⁷. După un timp n-o mai aud și n-o mai simt.

Îmi sunt dragi oamenii din ce în ce mai mult și mă bucur cu tot sufletul când sunt fericiți, plâng cu ei și caut să-i ajut când sunt nefericiți. Doresc ca Dumnezeu să intre în sufletul meu cu harul Său, ca sub îndrumarea Lui să lucrez pentru binele aproapelui meu. Știu că Iisus nu-i părăsește niciodată pe cei ce se roagă cu credință și împlinesc voia Sa. Mă simt foarte liniștită și trăiesc în bucurie, cu rugăciunea lui Iisus în minte și în inimă, știind că orice fac și oriunde merg El merge cu mine, mă apără și nu-mi este teamă de nimeni și de nici o întâmplare, ca în trecut. Fac rugăciunile cu ușurință, în liniște și cu mare bucurie. Simt prezența Domnului Iisus, Care este pretutindeni de față, mă vede și mă aude.

7 iulie 1971

Azi, la Vecernie, m-am rugat ușor și mi-am simțit inima cum se roagă ritmic. Sunt bucuroasă pentru aceasta.

Cobor mintea în inimă și mă rog în ritmul ei. Cât timp sunt atentă, bate și ea. Apoi, dacă ceva mă întrerupe, se oprește. Am pace și dor de cunoștință și

²⁷ O, ce veste minunată în inima Ioanei se arată, Că S-a născut Prunc, Prunc din Duhul Sfânt.

de a lucra cât mai mult. Îmi pare rău de timpul pierdut, când n-am lucrat decât foarte puțin pentru suflet, iar acum m-a cuprins un dor nestăvilit. Nu mai am răbdare să le cuprind pe toate câte mi-a dăruit bunul Dumnezeu. O dată cu rugăciunea lui Iisus am prins acest dor. Am redus orele de somn, căci altfel nu mai reușeam, și astfel luni de zile m-am luptat cu somnul, căci nu dormeam cât trebuie. Am vrut să mă obișnuiesc să dorm mai puțin, și timp de șapte luni de zile am redus somnul cu patru ore zilnic²⁸. Aceste ore au fost rezervate pentru lucrare sfântă. Nu aveam de unde să fur timp, căci viața își urmează cursul și datoriile celorlalte, ale familiei, rămân aceleași. Și totuși, cred că nu fac cât ar trebui. Am încercat să dorm și mai puțin, dar devin obosită și nu lucrez nimic bun.

8 iulie 1971

M-am trezit dintr-un vis frumos. Citeam: „blândețea”. Doamne, știu și cunosc că de la Tine este totul. Cu blândețe reușesc să fac binele, cu blândețe și cu milostivire trebuie să lucrez; așa e voia Ta! Dă-mi, Doamne, nădejde și dragoste, ca așa să împlinesc poruncile Tale. Îți mulțumesc cu lacrimi pentru toate darurile cu care îmi bucuri sufletul cum n-a avut el parte niciodată.

M-am rugat cu căldură. Simt că se încălzește inima; parcă arde în jurul ei și e bine. Liniștea și pacea din suflet sunt foarte adânci. Câteodată parcă privesc cu mintea infinitul, unde întrezăresc și pătrund ceva din tainele adevărului. În cer și pe pământ e o liniște mare și aceasta coboară și în sufletul meu. Nu mă mai tulbură nici un gând. Nu mai aud, căci nu vreau să mai aud vociferările celor din jur, fiindcă nu mă interesează, și e departe de mine dorința de a intra în discuție. Sunt foarte departe de mine!

În timpul rugăciunii simt câteodată un tremur ușor și o putere mai mare în trupul meu. Doamne Iisuse, Tu ești cu mine și eu Te simt în trupul și în inima mea, cu Duhul Tău Cel Sfânt, bun și dulce!

Din ultima încercare m-am mai înțelepțit. Sunt mai atentă la vorbă, la purtare și la orice aș putea greși față de aproapele meu. Cred că din nou voi avea încredere în oameni și nu voi părăsi pe nimeni, căci cu Tine merg, Iisuse, și Tu vei face totul ca să fie bine. Întâi Te voi întreba pe Tine ce ai face în locul meu, și apoi voi cunoaște ce-Ți place Ție și ce nu. Ești lângă mine. Vreau să Te simt mereu! Ajută-mă să fac numai bine, să nu trăiesc lenevind. Am mult de lucru - de scris, citit, învățat - și vreau cu adevărat să văd că lucrez.

Crucea mea mi se pare ușoară acum, de când Te știu că ești cu mine. Pentru puținul pe care l-am lucrat în numele Tău, Doamne, m-ai răsplătit prea mult, din cale afară de mult față de cât meritam. Cât ești de bun, Iisuse, noi nici nu cunoaștem bunătatea Ta; o comparăm cu frânturile noastre de bunăvoință și zicem că suntem și noi buni. Afară de Tine nimeni nu e bun, nici drept; dreptatea noastră omenească este veșnic în ispită și nu este deplină niciodată. Ne silim să cunoaștem ceva din tainele bunătății, ale dreptății, ca să ne putem lupta cu toți cei ce vor să ne ia pacea Ta, bucuria Ta; să luptăm cu puterea Duhului Tău Cel Sfânt!

Dă-mi²⁹, Doamne, și mie puțin din darurile Tale sfinte, ca să pot fi și eu

²⁸ Atenție la rezistența trupului!

²⁹ Nu uita, chiar și atunci când faci rugăciune de cerere, că pentru noi viața nu înseamnă „a

printre cei pe care-i luminezi!

Îți mulțumesc, Iisuse Dumnezeule, pentru fericirea pe care o simt în suflet când vorbesc cu Tine, eu, care sunt un nimic în fata Ta! Mă minunez cum de Te uiți și la mine! Totuși, Tu, din dragostea Ta cea mare, ai venit pe pământ pentru noi, oamenii păcătoși!

Cred că ești viu lângă mine și aștept cu răbdare și nădejde. De când am început rugăciunea Ta cea sfântă mă simt mai puternică decât oricând³⁰. Nici în tinerețe n-am avut atâta putere de a lucra, de a gândi și de a avea atâta pace și bucurie.

Mă gândesc că am vârsta la care ar trebui să lucrez mai puțin, să merg mai puțin, să mă odihnesc mai mult, iar eu, în schimb, fac acum treburile mai cu putere, cu bucurie și din ce în ce mai multe, fără teamă, din iubire! Eu mă rog și Tu, Iisuse, revarsă asupra sufletului meu harul Tău. Împlinește Tu în mine totul cu bunătățile Tale cele cerești!

Seara termin 3.000 de rugăciuni.

9 iulie 1971

Am fost la Patriarhie. Sfântul Dimitrie mă cheamă parcă mereu. Las tot lucrul și merg și stau puțin în genunchi lângă sfânta lui raclă. Sfinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi toți ca să fim curați și pregătiți în fața judecății, ca toți să fim mântuiți.

Gânduri cerești mă cuprind și doresc să fiu luminată cu mintea, ca prin fapte să am pacea veșnică. Port în suflet o mare fericire, mă bucur ca un copil care a primit o jucărie nouă. Am gânduri nespuse de frumoase și înălțătoare despre Dumnezeu, despre sfinții Lui îngeri și despre toți sfinții care-I cântă în slavă! Doresc să fiu cât mai mult timp singură și să pot cugeta în liniște la bunul Dumnezeu. Doresc să am inima și cugetul curate, ca să am parte de Duhul Sfânt. Doresc să fiu ca un mort pentru lume și să fiu numai cu Iisus Dumnezeu, să cunosc și să fac voia Lui cea sfântă.

Rugăciunile merg ușor, cu drag, și în fiecare seară adorm rugându-mă.

11 iulie 1971

Azi, la Sfânta Liturghie, m-am rugat cântând. Sufletul meu se bucură și se înalță către frumusețile cele negrăite și mintea mi se luminează de cunoștințe dumnezeiești. Rugăciunile merg ușor, cu bucurie și pace.

M-am trezit dintr-un vis frumos. Iar citeam: „VIAȚA”, cu litere mari de tipar. Viața în Hristos o avem. Trăind viața în Iisus Hristos, cu El, toate dorințele ni se împlinesc. Frumuseți negrăite ni se descoperă.

Iisuse, lumina și odihna sufletului meu, unește-mă cu sfinții Tăi³¹, să pot lucra și eu cum lucrau ei și să sufăr și eu cum sufereau ei pentru credința puternică în Tine! Lucrează cu darul Tău, al Duhului Tău Cel Sfânt, și înțelepțește-mă, ca să cunosc tainele Tale și voia Ta!

13 iulie 1971

O zi bună. Am fost cu M. la Mănăstirea Cernica. Sfântul Calinic are o mireasmă minunată. Am fost binecuvântate de părintele N., apoi am pornit

avea”, ci „a fi”.

³⁰ Iată ce înseamnă „a fi”!

³¹ Dacă te unești cu Hristos și cu pacea Lui, ești unită și cu sfinții Lui.

fericită spre casă și nu m-am tulburat pentru încercarea pe care am avut-o. Domnul este scăparea și nădejdea mea!

În timpul rugăciunii simt că plutesc ca pe o apă lină spre cunoștință vie, adevărată. Simt curăția sufletului, care se înalță ușor spre înțelegerea tainelor minunate, nevăzute, făgăduite, de viață adevărată, fericită, cum a fost la început. Seara adorm rugându-mă.

14 iulie 1971

Dimineață m-am sculat greu; sunt răcită. Seara, la Vecernie, părintele V. a ținut o predică frumoasă. (...)

Hrană sufletească am destulă, numai să împlinesc voia lui Dumnezeu, ca să pot avea parte de bunătățile făgăduite de Dumnezeu; în El îmi pun nădejdea. Chiar de sunt pedepsită, eu tot la Tine strig, Doamne, să mă ierți. Tu ești bun, și cu toate că eu nu merit îmi trimiți, Iisuse drag, tot ceea ce doresc pentru ca să mă pot apropia de Tine! Mă hrănesc și caut ca și alți copii ai Tăi să se bucure, dăruindu-le și eu, mai departe, celor ce sunt însetați după cunoașterea adevărului. Îți mulțumesc, Doamne!

15 iulie 1971

Astăzi m-am rugat cu ușurință, pe drum, lucrând. Am fost la R. Am umblat mult și am obosit.

Cam des văd în jurnalul meu „sunt obosită”, „obosită”, „am obosit”; mă tot vait. Sufletul meu zice trupului meu cam așa: „M-am cam săturat de tine, trup neputincios, prea multe ore vrei să pierd pentru odihna ta, și eu nu mai am timp”. Adevărul e că am redus perioada de somn cu 3-4 ore față de anii trecuți. Anul acesta am vrut să-mi impun o reducere, altfel n-am de unde lua timp și pentru bietul meu suflet. Sufletul zice mai departe trupului: „Eu vreau să mă înalț cât mai sus, către Creatorul meu, și tu mă tragi în jos cât poți mai mult. Vreau să ascuți mai mult tu de mine, nu eu de tine. Eu doresc cu totul altceva, și deci nu ne împăcăm. Tu vrei să mănânci de toate și repede să-ți fac poftete; vrei să dormi prea mult, când eu vreau să fiu treaz, căci am mult de lucru; și câte mai vrei tu... Eu nu sunt de acord cu tine! Aș vrea câteodată să scap de tine și să mă eliberez, căci îmi pui piedici ca să nu pot zbura repede în bucurie”.

Iar trupul meu îi răspunde sufletului cam așa: „Crezi tu, suflete al meu, că mie nu-mi place ce-ți place și ție? Și eu vreau să simt că zbor, ca tine, vreau și eu să fiu frumos și curat ca tine, așa cum m-a creat și pe mine Domnul Dumnezeu nostru. Ai uitat că și eu sunt plămădit de mâinile Lui? Tu, suflete, ai puteri nemaipomenite; eu nu le pot vedea cu ochii mei, dar tu le vezi. Și văzându-le și știind că dacă îi ceri Tatălui, Creatorului, El ție ți le dăruiește, cere și pentru mine putere. Vreau și eu să lucrez cu tine, să mă bucur și eu de ceea ce lucrezi tu și de frumusețea cu care am fost înzestrat. Vreau să mă port frumos în lume, nu să mă umflu doar cu mâncare și să mă cocoșez înainte de vreme și multe altele; să știu pentru ce am fost creat. Cu puterile pe care le ai, ține-mă drept și îți promit că de acum vreau să te ascult eu pe tine, căci fără de tine mi-am dat seama că mă fac urât la vedere, cad și nu-mi place nici mie. Tu ești dator să mă vezi în ce stare sunt. Uită-te bine dacă-ți plac: cum mă port, cum merg, cum mănânc, cum mă îmbrac; pe scurt, cum mă prezint în tot locul. Dacă sunt cumpătat în orice, dacă chipul mi-e

întunecat. Vreau să-ți fiu și ție dragă și Creatorului, ca să ne bucurăm împreună, căci puteri nemaipomenite ne poate da Ziditorul amândurora. Să ne înțelegem și să lucrăm împreună, să ne bucurăm, căci pentru bucurie am fost creați de El”³².

Termin rugăciunile târziu și adorm rugându-mă.

16 iulie 1971

G. a reușit la examen. Mulțumim, Doamne!

G. și N. au plecat la Dobra. Sper să lucrez mai bine și mai mult. Iar am fost tristă. Doamne Iisuse, numai Tu ai rămas cu mine. Tu mă cunoști. Oamenii sunt așa de schimbători! Ajută-mă să nu-mi pierd încrederea în copiii Tăi. Asta cred că este slăbiciune. Totuși, eu nu cred nimic rău despre copiii Tăi pe care-i știu și-i simt că sunt curați. Nu pot fi fățarnică și nici nu pot să mai fac ce vreau eu, când tot timpul Te am pe Tine, Iisuse, în fața mea. Fac ceea ce ai face Tu în locul meu. Și judecata a Ta este.

Cred prea ușor că anumiți oameni fac bine, și în fond fac răul, poate fără voia lor. Eu n-am voie să judec, departe de mine. Mă judec pe mine. La grele încercări îi supune cel rău pe cei mai buni dintre copiii lui Dumnezeu! Cu mila și ajutorul Tău însă, vom ieși din toate.

Nu judec, căci de fapt ce sunt eu? Sunt vierme? Prea mare mă cred! Sunt firul de nisip? Tot prea mare mă cred! Sunt firul de praf? Tot prea mare! Atunci ce sunt eu în universul acesta nesfârșit? Nu sunt nimic. Sunt totuși o ființă ce face parte din creația Tatălui ceresc, Creatorul nostru. El a pus în sufletul meu o mică scânteie din dumnezeirea Lui, prin Duhul Său Cel Sfânt. Mîntea nu poate cuprinde; poate întrezări numai.

Clipele de fericire sunt adevărate, căci le trăim, dar sunt scurte. Sunt dorite, căci ni le amintim. Au fost cândva și le-am uitat; sunt sublime!

Vai, suflete, cât poți fi tu de fericit, cu toată nimicnicia ta! Creatorul Dumnezeu, El este totul în toate!

Iartă-mă, Doamne Iisuse, Dumnezeule, putere și frumusețe necuprinsă, neajunsă și neînțeleasă de mintea noastră.

Ce păcat că nu pot oamenii să vadă cu ochii trupului, ci abia întrezăresc puțin cu ochii sufletului! Doresc ca toți să vadă, să audă, ca să împlinească voia Ta!

Așa a dorit Iisus și a venit de la Tatăl pentru dragostea de oameni, ca să deschidă ochii sufletului nostru ca să vedem și urechile ca să auzim!

O, de-aș fi cât un fir de praf, dar strălucitor; căci strălucitor e sufletul!

Îngerii și sfinții sunt mici, dar puternici în lucrare. Când lucrează ei cu un suflet, au puteri nemaipomenite. Aș vrea și eu să lucrez, cu ajutorul sfinților, pentru aproapele meu și pentru mine. Știind că Tatăl meu este Creatorul Cel puternic, cine mă poate opri să-l cer să lucreze în mine cu darul Lui și să-mi dea puterea de a făptui totul în pace și cu bucurie?

Doamne Dumnezeule, primește-mă în brațele Tale și pe mine, „nimicul” creat de Tine, și mă întărește cu virtuțile Tale. Fii bun și blând și iertător cu mine păcătoasa, ca să pot avea parte cu sfinții Tăi! Să mă bucur într-un locșor cât de mic, de unde să Te pot vedea veșnic și să-Ți pot mulțumi cu cântări de

³² Bine că ai terminat discuția aceasta cu trupul, care este templul Sfântului Duh. Mă bucur că ați căzut de acord.

slavă! Ajută-mă, Iisuse, să-Ți împlinesc voia, căci singură nu știu și nu pot nimic. Sunt ca un copil care așteaptă milă și îndurare, cu ochii ațintiți spre Tine, și aștept cu răbdare să-mi vorbești și să mă conduci, ca să mă pot mântui. Iartă-mi îndrăzneala, pentru rugăciunile Maicii Tale, Pururea Fecioara Maria, și ale tuturor sfinților Tăi, care Te-au iubit atât de mult și au știut să lupte și să zboare spre Tine ușor și cu hotărâre. Știindu-Te alături de mine, mă simt puternică, lucrez cu iubire și merg liniștită spre viața adevărată, în timp ce oamenii poate cred că merg spre moarte. Eu mă rog cât pot de des și mă rog să-mi dai darul rugăciunii neîncetate.

Nu vreau să fac nimic de ochii oamenilor, ci numai voia Ta s-o împlinesc, Iisuse. Să am mintea curată tot timpul, să cuget numai la minunile Tale; gura mea să rostească numai ce e de bine și să Te slăvească, să-Ți aducă mulțumire pentru bunătatea Ta cea mare!

17 iulie 1971

M-am rugat lucrând toată ziua. Învăț să unesc respirațiile cu rugăciunea.

Mi-ai dăruit totul, Doamne Iisuse, dar eu nu am destulă râvnă. Nu lucrez cât ar trebui. Ziua mi se pare mică. Nu mai sunt secunde la fel ca înainte? Altădată era ziua atât de lungă, iar acum mi se par atât de mică... Doamne! Lucrez prea încet și nu le pot cuprinde pe toate? Socotesc că voi termina un lucru în atâtea ore, de exemplu, și îl fac abia pe jumătate, fiind cu mintea mai mult la rugăciune. Acum nu mai doresc decât să fiu cu Tine în tot ceea ce lucrez, gândesc și vorbesc.

Nu mă lăsa pradă ispitelor, nepăsării, ci să fie în sufletul meu harul Tău cel sfânt, ca să lucrez cu putere. Sporește dragostea mea pentru Tine, ca să mă ridic mai presus de puterile mele, să Te laud neîncetat și să nu iubesc pe nimeni mai mult decât pe Tine, Iisuse, Care ești iubire. Te iubesc, Te știu că ești lângă mine când scriu și când mă rog. Te simt și plâng de fericire. Ajută-mă, ridică-mă, să pot îndura cu bucurie toate durerile și nimic să nu mă mai poată dezlipi de Tine!

Seara fac puține rugăciuni. Adorm rugându-mă. Nu sunt mulțumită de cât am lucrat și m-am rugat.

18 iulie 1971

Sunt fericită când pot cânta frumos Domnului la Sfânta Liturghie. Tu lucrezi, Doamne, cu cetele de îngeri și cu dirijorul de aici, părintele nostru.

O mică încercare cu o soră, însă s-a liniștit. Cel rău nu se lasă, însă Domnul puterilor e mai tare. Nu vreau să mă împotrivesc necazurilor, ca să nu calc poruncile. Privind la patimile și la smerenia blândului Iisus față de oameni, pot deveni și eu țărână și praf în picioarele lor, și e chiar bine - se rostogolește, la pământ cel rău și țipă de necaz, pleznește. Pot fi socotită proastă de cei pe care-i iert; fiind umilită, mă simt mai fericită, căci atunci Domnul e sigur cu mine. Abia atunci Te simt, Iisuse, cum să nu fiu fericită!?

Acasă am făcut puține rugăciuni; tot nu sunt mulțumită, căci nu am timp să număr pe mătânii. Totuși, trebuie, ca să nu mă înșel și să cred că fac rugăciuni destule. Părintele știe că fac 3.000 de rugăciuni și nu vreau să-l mint. Iar m-am încurcat. Zic în minte rugăciunea în timp ce lucrez, dar cu întrerupere.

20 iulie 1971

Sfântul Ilie ne-a certat cu un mic potop. Îl simt că e supărat, dar îi va trece, că e bun și ne iartă după ce ne ceartă bine, căci ne cunoaște că suntem credincioși.

Am lucrat și m-am rugat tot puțin. A venit N. pentru tratament. M-a ajutat și ea la scris cu ceva. Sper că i-a folosit mult venirea ei la mine, pentru trup și pentru suflet.

Doamne, luminează sufletele noastre și ajută-ne să fim curați, spălați, gata pregătiți pentru ziua judecății Tale.

Seara am terminat 3.000 de rugăciuni.

21 iulie 1971

Am fost cu N. la tratament. Nu știu ce să fac; cred că eu voi înceta. Timpul nu e favorabil și trebuie să mă las în voia Domnului. Trebuie să sufăr pentru curățirea păcatelor mele. (...)

Ajută-mă, Doamne, să mă împărtășesc de adevărul Tău și să devin un om nou, duhovnicesc. Cu darurile Tale să ne călăuzești pe toți cu putere, înțelepciune, nădejde de fericire, să înviem pentru vecie în fericire cerească. Iartă-mă, Doamne, că nu știu și nu fac nimic cum trebuie³⁵.

Seara adorm rugându-mă. Termin cu greu 3.000 de rugăciuni, la ziuă.

22 iulie 1971

M-am trezit din somn cu dor de rugăciune. În ultimele săptămâni am făcut rugăciuni mai puține și mă muștră conștiința că n-am făcut rugăciuni bune.

Simt prezența Făcătorului în toate. Tot ce văd îmi amintește de El și mă rog Lui, Care nevăzut le stăpânește și le conduce. În fața Ta, Doamne, le fac pe toate; doresc să fac totul cu dragoste și bucurie, privindu-Te permanent. Doamne, nu Te uita la greșalele mele, pe care din neștiință le fac. Curățește în mine tot ce e nedesăvârșit, ca să-mi simt sufletul purificat. Câte bucurii dumnezeiești mi-ai dat! Nu merit toate aceste daruri cu care mă bucuri, căci nu sunt curățită deplin. Când greșesc, dispar bucuriile din suflet; eu le caut iarăși, și - cum să-ți mulțumesc, Doamne? - ce repede mi le dăruiești! Nu sunt vrednică. Cu lacrimi de pocăință îți mulțumesc pentru pacea și bucuria pe care mi le dai, că știu și simt că sunt certată de Tine și mă ierți mereu, mereu. Pentru păcatele mele Ți-ai dat trupul Tău cel sfânt și Ți-ai vărsat sângele Tău cel scump și patimile Tale îmi ard sufletul meu; le simt în inima mea așa cum au simțit durerile Tale femeile Ierusalimului și plâng cum au plâns și ele, cu pocăință, ca să mă păzesc de a Te mai răstigni din nou. Suferințele Tale pentru noi păcătoșii sunt și astăzi tot atât de mari, pentru că nu Te vedem cu ochii sufletului și trupurile ne sunt pline de păcate.

Te iubesc, Iisuse, cum să nu te iubesc?! Tu m-ai iubit și de aceea ai venit, ca să mă unești cu Tine. Tainele Tale sunt atât de minunate! Toate gândurile mele și toate cugetările mele spre Tine merg, aproape neîncetat, și mă simt ocrotită și nimeni nu-mi mai poate lua pacea Ta!

23 iulie 1971

Azi m-am rugat cu bucurie lucrând toată ziua. Nu am mâinile libere. Am

³⁵ Iubește-L neîncetat pe Domnul nostru Iisus Hristos și ai făcut aproape tot ce ai avut de făcut. Ce mai rămâne de făcut lucrează El.

numărat puțin, dar m-am rugat mai tot timpul după respirații. Rabd ușor orice neplăcere și nu învinuiesc pe nimeni. Cu smerenia și cu dragostea pot birui tot răul și sufletul mi se îndreaptă spre rugăciunea față de Mântuitorul Iisus.

24 iulie 1971

M-am trezit din somn cu rugăciunea lui Iisus și am continuat să mă rog cu mare bucurie. Simțeam că sunt foarte obosită, dar rugându-mă, deodată am simțit o mare putere în trup³⁴. Am simțit o mare bucurie. Toată ziua am lucrat și m-am rugat fără pic de oboseală. Îți mulțumesc, Doamne Iisuse!

25 iulie 1971

M-a trezit din somn doamna C. Soțul ei era în agonie. A adormit întru Domnul. S-a liniștit acum. Bătrânica lui suportă ușor, văzând că nu e singură. E foarte liniștită, are nădejde că va fi ajutată. Doamne, toate sunt de la Tine.

Am cântat liniștită cu părintele V. Am nevoie de multă putere astăzi și-Ți mulțumesc, Iisuse, că iar am simțit puterea Ta în timpul rugăciunii. Ești viu în sufletul și în trupul meu, cu puterea Duhului Tău Cel Sfânt.

M-am rugat ușor și am lucrat ușor.

Seara am stat pentru prima dată în viața mea de veghe singură cu un om mort. Soția lui trebuia să se odihnească. Doamne, la timp mi-ai dat putere și curaj. Cu câțiva ani în urmă, mi-aș fi pierdut mintea de frică. Noaptea am scris tot timpul și m-am rugat.

La ora 5:30 dimineața m-am culcat. Am dormit trei ore și jumătate, iar la ora 9:00 eram foarte obosită. Însă rugându-mă, am simțit din nou că am prins putere. Deodată, ochii, care îmi erau împăienjeniți de somn, mi s-au luminat și au devenit vioi ca și cum aș fi dormit toată noaptea. Toată ziua am lucrat fără oboseală.

Slăvit să fii, Doamne, pentru purtarea Ta de grijă! Văd cu bucurie că-mi dai tot ceea ce îmi trebuie ca să pot lucra ușor.

27 iulie 1971

Azi e pomenirea Sfântului Pantelimon. S-a cântat frumos în timpul Sfintei Liturghii.

Sfinte Pantelimoane, care fără teamă ai mucenicit pentru Domnul Iisus, roagă-te și pentru mine ca să mă ierte și cu darurile Sale să mă călăuzească și să mă mântuiască. Să pot vedea în mine orice urmă de rău care mi-e necunoscută, ca prin cunoștința luminată să alung întunericul neștiinței mele. Prin puterea Duhului Sfânt și prin rugăciune curată să-l biruiesc pe vrăjmaș. Să nu uit nici o clipă că trebuie să lucrez cu conștiința curată și cu dragoste desăvârșită pentru aproapele, știind că voi da socoteală în fața Dreptului Judecător de gânduri, de vorbe, de fapte, fără să-mi poată veni nimeni în ajutor.

Cum mă voi arăta, Iisuse, în fața Ta? Ajută-mă acum, câtă vreme sufletul îmi este în trup, să pot deosebi binele de rău și să pot trăi lucrând cu râvnă numai pentru mântuire și pentru ajutorarea celor de aproape.

Am condus la cimitir pe domnul C. M-am rugat lucrând, mergând. Seara

³⁴ Oboseala în trup este schimbătoare; oscilează după puterile sufletului, după harurile rugăciunii.

adorm rugându-mă.

28 iulie 1971

M-am trezit cu gândul la rugăciune. Am prins din nou putere în timpul rugăciunii. Doamna C. și sora ei au dormit la mine. Sunt foarte obosite, dar sunt liniștite. Ce bine!

Doamne Iisuse, sporește iubirea mea pentru aproapele, ca astfel să Te pot cunoaște și cu ajutorul Tău să mă pot ridica cu sufletul până la înălțimile mării Tale, ca să Te laud neîncetat și să-Ți aduc slavă pentru bunătatea Ta cea mare, căci simt o mare bucurie în mine. Nu vreau să iubesc pe nimeni mai mult decât pe Tine, Iisuse, că Tu ești iubire.

Doresc să pot îmbrățișa cu bucurie toate durerile în timpul încercărilor și nimic să nu mă poată despărți de pacea Ta cea sfântă.

Curățind fasole verde, mă rog la fiecare teacă: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!” Tu ni le-ai dat toate câte sunt - fructe, zarzavaturi - pentru hrană. Tu le-ai colorat în fel de fel de culori atrăgătoare, le-ai dat gustul pentru ca noi să le mâncăm cu bucurie, parfumul care ne încântă, și noi, ca niște copii, le primim. Muncim și le obținem, ca să ne hrănim trupul. Dar sufletul? Multe, mult mai multe ne-ai dăruit și pentru el! Luminezi totul ca să le vedem și ne dai putere ca să le pregătim.

Doresc din suflet să fac voia Ta și mă voi ruga tot timpul pentru aceasta.

Doamna C. s-a liniștit. Sufletul ei nu se mai tulbură.

M-am rugat cu ușurință și cu dragoste. Am numărat 3.000 de rugăciuni.

29 iulie 1971

M-am trezit cu gândul la rugăciune și când mă rog prind putere și pot reduce orele de somn obișnuite. Sunt fericită când mă trezesc cu gândul la rugăciune, îmi aduc aminte cât e de minunată și liniștită. Cu credința că Iisus e viu în trup și în suflet, mă rog contemplându-L pe El în tot ce a făcut în cer și pe pământ.

Am fost în oraș cu doamna C. și cu sora ei. E. e bolnavă. Ce-i cu ea? Nu poate scăpa nici cu rugăciunea lui Iisus?! Adorm rugându-mă.

30 iulie 1971

M-am rugat lucrând. La Vecernie am primit jurnalul și însemnările de la părintele V. Doamne Iisuse, cum să-Ți mulțumesc? Îl primesc ca din mâna Ta! Voi avea un îndreptar pentru totdeauna. Voi căuta să lucrez după sfaturile sfinției sale, care sunt pentru mine adevăr de viață, căci de la Tine, Doamne, are aceste daruri!

Poate că de acum voi scrie mai cu atenție și ce trebuie. Voi căuta să fiu smerită privind la smerenia Domnului și voi lucra cu dor de cunoștință, de rugăciune neîncetată.

Vreau să fiu vrednică de bucuria pe care mi-ai dăruit-o, Doamne Iisuse, și să fac totul cu conștiința că sunt înaintea Ta. Am datoria de a lupta, ca să pot intra pe poarta cea strâmtă a vieții. Iar lupta mea este rugăciunea neîncetată pe care mi-ai descoperit-o și pentru care mă lipsesc de oricare altă bucurie de pe acest pământ. Nimeni nu-mi va putea lua arma aceasta minunată, puternică, strălucitoare și făcătoare de minuni, prin chemarea numelui Domnului Iisus, așa cum nimeni nu-mi poate omorî sufletul.

Nu lucrez bine și nici cât ar trebui. Nu am timp destul ca să citesc și să memorez cât ar trebui. Seara târziu termin rugăciunile și adorm cu gândul la Iisus.

31 iulie 1971

Am citit în jurnal tot ceea ce mi-a notat părintele V. Îi mulțumesc. Puterea în rugăciune îmi va crește prin noile cunoștințe și voi lucra cu mare nădejde.

1 august 1971

M-am trezit din somn cu mare dor de rugăciune. M-am rugat atentă, cu credință și speranță. De când am primit jurnalul cu răspunsurile părintelui, parcă am prins mai multă putere și abia aștept să lucrez mai mult pentru suflet.

Azi e Ziua Crucii și începutul postului Sfintei Marii. M-a impresionat sfânta slujbă și m-am rugat plângând cu lacrimi de umilință, văzând cât e de bun Domnul și mă lasă și pe mine păcătoasa să mă apropii cu sufletul de frumusețea Lui cea negrăită. Am cântat cu bucurie.

Scriu din cuvântările părintelui V. cu multă atenție și mă hrănesc din ele ca și cu miere. Nu le poți lăsa din mână, atât de duios și de adânc sunt expuse. O, Doamne, de ce nu l-am cunoscut mai de mult? Cât am fost de chinuită, și nu știam cum să ies din nenorocirea întristării! Am fost de atâtea ori la un pas de moarte. De aceea, caut să-i ajut îndeosebi pe cei tineri, când cad în deznădejde, cunoscându-le starea, căci în tinerețe cădeam ușor și eu și este un chin cumplit. Duhul deznădejdii lucrează cu așa putere, că după părerea mea este cel mai tare; te trage chiar în fața morții și-ți spune, mințindu-te: „Hai, aruncă-te; așa vei scăpa de toate”. Cel ce nu are îndrumător cade definitiv.

Am mâncat cu bucurie. Apa am băut-o cu plăcere și rugăciunile le-am făcut ușor și în liniște. Inima îmi bate mai des de bucurie și mă îndeamnă să mă rog și mai mult.

Sufletul meu însetat și flămând după Dumnezeu trăiește cu adevărat în bucurie, socotind că aceasta este cea mai bună și gustoasă mâncare și nu-mi mai trebuie decât să mănânc și să beau neîncetat din ea. Setea și foamea sufletului meu sunt mult mai mari decât cele ale trupului. Hrana aceasta este minunată. (...)

2 august 1971

Am plecat cu G. spre Dobra, la fratele meu. Tot drumul am admirat fericită frumusețea câmpiilor întinse, înverzite, semănate cu tot felul de plante. Pădurile se vedeau în depărtare din mersul mașinii. Gândul meu zbura către Făcătorul lor. M-am rugat tot timpul, având sentimente de fericire. Am ajuns cu bine la fratele meu și din nou am fost impresionată de atâta verdeață, pe care nu o putem admira în București.

Cât de mărit ești, Doamne, prin frumusețea naturii Tale! M-am simțit mai tânără.

Am intrat în grădina lor semănată cu porumb, care acum era înalt de doi metri, iar în jurul lui erau feluriți pomi. M-am bucurat ca un copil, am alergat și am râs de bucurie cu G. și cu fratele meu, gustând din toate fructele. După-masă am scris și m-am rugat în aer curat. Seara, mi-am terminat

rugăciunile cu bucurie.

3 august 1971

M-am trezit rostind rugăciunea lui Iisus și am continuat liniștită și fericită pentru bucuria aceasta.

Apoi m-am rugat în grădină, în aer curat, în mijlocul porumbului, singură cu iubirea Ta, Sfântă Treime. Acolo m-am simțit foarte aproape de Dumnezeu, contemplând tot lucrul mâinilor Lui. M-a cuprins o liniște și o pace adâncă. Eram singură, dar simțeam prezența lui Dumnezeu în inimă, în aer, în văzduh și până la orizont, în jurul meu porumbul verde, pomii încărcăți cu fructe coapte, cu crengile lăsate de greutatea lor, mă îmbiau să le culeg și să mănânc. Numai câteva păsărele cântau prin pomi, în liniștea aceea minunată. Una parcă țipa, alta fluiera, alta ciripea, parcă vorbeau în diferite limbi. Tot restul zilei m-am rugat prin curte cu mintea, apoi am scris din predicile părintelui V. Seara termin 3.000 de rugăciuni.

4 august 1971

M-am trezit ușor și odihnită. M-am rugat la fel toată ziua, cu bucurie, prin curtea plină cu viță de vie, flori și pomi. E mare diferență față de felul în care stăm noi în București, închiși în case. Seara e o răcoare plăcută și mă rog foarte ușor, respirând aer curat.

5 august 1971

Am pornit cu G. spre Târgoviște, la sora ei F. Are copilul bolnav. Iarăși am admirat câmpiile verzi și de toate culorile. E timpul secerișului. M-am rugat cu căldură tot drumul.

6 august 1971

Am vizitat Patriarhia din Târgoviște. Este monumentală. Ne-am rugat, am dat daruri la sfântul altar și am pornit spre Mănăstirea Dealu.

Am urcat pe serpentine și din vârful dealului ni s-a înfățișat o priveliște minunată. Înaintea ochilor până la orizont ni se deschide ca o carte vie toată regiunea Târgoviștei: orașul, câmpiile dominate de culoarea verde și împrejmuite de mici păduri. Se îmbrățișează cerul cu pământul și pacea lui Dumnezeu coboară asupra lor.

Mănăstirea este zidită din piatră masivă. Picturile sunt foarte vechi, însă bine întreținute. Aici se află depus capul lui Mihai Viteazul, păstrat într-o raclă de argint unde arde permanent o candelă.

De jur-împrejurul mănăstirii sunt chilii, unde se vedeau călugări smeriți cu capetele plecate, rugându-se pe mătâni.

Am intrat și în pădurea din jurul mănăstirii, până a venit mașina cu care trebuia să pornim spre Târgoviște. În liniștea pădurii m-am simțit atât de aproape de Dumnezeu și Creatorul nostru, încât eram ușoară ca un fluture. Sufletul îmi era plin de frumusețea și de parfumul pe care numai pădurea le are. M-am rugat acolo timp de zece minute și m-a cuprins înfiorarea ei plăcută, și bucuria pe care am simțit-o îmi rămâne în amintire, căci sunt 20 de ani de când n-am mai intrat într-o pădure. Este atâta liniște și pace în ea, încât ți-o transmite chiar și fără voia ta.

A venit mașina și cu regret în suflet am părăsit pădurea cu liniștea ei. În

aceste zece minute am trăit cât o veșnicie în fericire și în prezența lui Dumnezeu.

Tot pământul Te laudă, Doamne, pentru frumusețile cu care l-ai înzestrat! Toate le-ai făcut după marea Ta înțelepciune și din marea Ta bunătate și iubire de oameni. Deschide-ne, Doamne, ochii, ca să Te putem vedea în toate și să Te cunoaștem prin tot ce ai creat! Tu strălucești și luminezi toată natura, Tu o împrăștezi cu ploaia binefăcătoare și faci ca să rodească toate bunătățile pentru viața trupului nostru, în timpul călătoriei lui pe acest pământ.

Adorm rugându-mă și mulțumesc Domnului pentru tot ce am simțit în călătoria mea.

7 august 1971

M-am trezit din somn rugându-mă și am continuat cu dragoste pentru Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos!

Pornind înapoi spre comuna Dobra, n-am încetat a mă ruga, contemplând din nou natura vie și farmecul ei nespus.

Azi am învățat-o pe mama lui N. să rostească rugăciunea lui Iisus. Are 85 de ani. Am văzut-o prin fereastră cum număra și se închina. I-am spus: „Cheamă, măicuță, numele Domnului Iisus și nu te vei mai teme de nimeni; nici de oameni și nici de, moarte, că El va fi atunci de față”. Am simțit-o ușurată sufletește și mult mai liniștită.

După-masă am pornit spre București.

8 august 1971

Sfânta Liturghie. Am ascultat și m-am rugat fericită în timpul slujbei. M-am întâlnit din nou cu surorile din cor și ne-am îmbrățișat cu bucurie pentru revedere.

Am citit din meditațiile părintelui V. (...). Spune dânsul: „Vreau să mă împărtășesc de adevărul lui Dumnezeu. Doresc să am multă dragoste față de aproapele, care este ca o oglindă a chipului Lui”. O, - Doamne, și eu doresc acest lucru și mă rog din toată inima să mă ajuți pentru împlinirea iubirii de aproapele, care este cea mai mare poruncă, asemenea aceleia de a Te iubi pe Tine.

M-am rugat cu multă atenție; simt inima cum se roagă liniștită. Am stare bună în timpul rugăciunii.

9 august 1971

Azi am fost la sora G. cu părintele nostru și ne-am rugat împreună pentru ea și pentru căsuța în care locuiește. Bunul Dumnezeu s-o binecuvânteze. (...)

Am citit „Secretul doctorului Honigberger”. Am înțeles că omul, prin voința sa proprie, poate ajunge foarte aproape de Dumnezeu, însă fără ajutorul Lui viu nu știe niciodată dacă a făcut totul bine, și poate foarte ușor să rătăcească drumul spre El.

E bine ca ținta noastră să fie Iisus, Care este răscumpărătorul nostru din păcat. Vom vedea prin El, pentru că sufletul fiind acoperit de tină, ne înșelăm zi de zi, ocupându-ne numai de trup. Noi, cu puterea Duhului Sfânt, prin rugăciune, putem vedea cu ochii sufletului adevărul, care ne-a fost descoperit de Domnul Iisus Hristos.

Ținta mea va fi Iisus. Trăiesc și lucrez cu atenție, mă rog cu iubire, cu smerenie, cu sârguință, și tot ceea ce fac este spre slava Tatălui ceresc.

10 august 1971

(...) Dumnezeu lucrează în noi, însă trebuie să renunțăm la voința noastră proprie. Să trăim pentru Dumnezeu, în Dumnezeu și prin voința lui Dumnezeu. Să ne jertfim viața aceasta trecătoare pentru viața cea veșnică, unde vom putea să ne bucurăm pentru lupta pe care am dus-o aici pe pământ după voia lui Dumnezeu, Care ne va răsplăti cu dreptate pentru toate cele bune sau rele. (...)

11 august 1971

M-am rugat liniștită și cu bucurie toată ziua, lucrând, mergând.

Astăzi, la Vecernie, meditația părintelui nostru a fost ca o apă limpede, care prin puterea și dragostea cu care ne vorbește spală sufletele noastre de toată necurăția.

A vorbit despre „iubirea de aproapele”. Totul mi-a înălțat sufletul către tainele nevăzute ale Tatălui nostru ceresc. Între altele, spunea părintele: „De-ar fi aproapele tău târătura cea mai mare, să îl iubești egal, fără deosebire, ca pe tine însuși. Și dacă știi să te iubești pe tine, vei putea ști dacă iubești bine și pe aproapele”. Ne-a dat ca exemplu doi pomi pe care vântul nu i-a putut smulge din pământ, rădăcinile lor fiind bine încolăcite între ele. Aceasta este prietenia.

Având iubire, dreptate, oamenii se îmbrățișează și rămân neclintiți în fața clevetirilor. Nici un crivăț nu poate să-i despartă. Vântul clevetirilor zboară, că prietenul îi ia apărarea. Exemple sunt prietenia dintre Sf. Grigore Teologul și Sf. Vasile cel Mare și altele, ale multor sfinți care au lucrat raiul pe pământ.

Am înțeles că prin rațiune omul trebuie să-și îngrijească trupul hrănindu-l, îmbrăcându-l și dându-i tot ceea ce-i trebuie pentru a viețui. Dar sufletul nu se poate hrăni cu astfel de mâncare.

Poți hrăni și îmbrăca pe aproapele tău pentru ca sufletul tău să se sature și să fie fericit, căci dacă sufletul nu e fericit, nici trupul nu are putere. Astfel iubindu-ți aproapele, ajutându-l și apărându-l în timpul clevetirilor, sufletul tău va fi cel mai fericit.

Am plecat acasă cugetând la această iubire sfântă a lui Dumnezeu. Cât de fericiți am putea fi dacă am împlini cea mai mare și făcătoare de minuni virtute: dragostea lui Dumnezeu!

Doamne Iisuse, cu credință mă rog ca să ne unești cu dragostea Ta cea mare pe toți cei care suntem adunați în numele Tău în Biserica Ta, să ne putem iubi curat, divin, ca să putem fi cu toții vrednici de iubirea Ta! Cât de mult dorește sufletul meu să fie pace și bucurie între noi toți!

Avem exemple chiar printre noi, pe părintele și povățuitorul nostru.

Ajută-ne, Iisuse, să lucrăm după voința Ta, ca să putem căpăta și noi aceste daruri scumpe, ca să putem trăi din mila Ta prin iubire și cu iubire pentru aproapele nostru, copilul Tău.

Seara am terminat 3.000 de rugăciuni.

12 august 1971

Am adormit rugându-mă și m-am trezit la fel. Am continuat cu bucurie. Mă

rog în liniște, cu atenție în inimă, unind rugăciunea lui Iisus cu respirația. Foarte des începe și inima o dată cu rugăciunea și respirația.

Doamne Iisuse, Ți mulțumesc cu lacrimi de bucurie pentru aceasta! Te simt viu în inima mea. Tu pleci, însă iarăși revii în timp ce mă rog cu luare aminte.

Am fost la Vecernie. Cât de fericit este sufletul meu când mă pot ruga Ție, Doamne Iisuse!

Am primit sfaturi. Să nu cădem în mândrie în timpul rugăciunii lui Iisus.

Nu ne lăsa, Iisuse, să cădem în această ispită, căci mândria este păcat de moarte. Veșnic vreau să Te simt în inima mea și prezent lângă mine! Te văd, Te simt și nu mă mai mâhnesc sau deznădăjduiesc. S-ar putea ca într-o zi să se pornească asupra mea cu învinuiri nedrepte o ceată întreagă și să fie dintre cei pe care îi iubesc eu mai mult și-i socotesc curați, însă de-acum voi cunoaște că acestea vor fi pentru ca să învăț smerenia și pentru purificarea sufletului meu. Atunci Te voi iubi și Te voi chema mai mult, Iisuse, căci voi ști că Tu vei fi lângă mine.

Port Crucea mea așa cum mi-ai dat-o, cu greutate și necazurile ei, fără părere de rău, făcând tot ce-I place Domnului după puterile ființei mele, luând pilde și exemple din viețile Sfinților Apostoli, ale preoților, Sfinților Părinți, pustnicilor, mucenicilor și ale celor credincioși care au plăcut lui Dumnezeu după timpul în care au trăit fiecare și după puterea credinței lor, deschizând ușile inimii lor ca să intre Mântuitorul, Care a purtat cea mai grea Cruce pe acest pământ, începând de la naștere, când nu a fost primit decât într-un simplu staul de vite; El, care era Dumnezeu!

Crucea mea e atât de ușoară, căci eu sunt un nimic în universul acesta mare și în fața lui Dumnezeu stau cu frică și umilință. Cunoscând bunătatea Lui cea mare am nădejde că voi fi mântuită, așa cum ne-a făgăduit Tatăl nostru Cel ceresc. Mă rog cu credința că Dumnezeu îmi aude și gândul. Rugăciunea lui Iisus este rugăciunea Sfinților Apostoli și a altor Sfinți Părinți și mulțumesc Domnului mereu pentru descoperirea ei minunată. Cu mintea sunt în inimă și mă rog stând înaintea Ta, Doamne, cu dragoste și zdrobire de inimă pentru păcatele mele și greșalele știute și neștiute de mine.

14 august 1971

Toată ziua m-am rugat pentru bucuria de a Te ști în inima și în sufletul meu, Iisuse; lucrând, mergând, în liniște, din toată inima, cu dor și dragoste pentru Tine și aproapele. Seara târziu termin 3.000 de rugăciuni.

15 august 1971

M-am trezit rugându-mă, așa cum m-am culcat, și mă rog în continuare. Am stări minunate în timpul rugăciunii.

Azi e praznicul Adormirii Maicii Domnului. M-am rugat plângând cu lacrimi amare de pocăință în timpul Sfintei Liturghii. După Sfânta împărtășanie, m-a cuprins o bucurie nespusă; mă simțeam ușoară și foarte fericită. Nu vedeam în jur decât tot ce e frumos și bun.

Am pornit spre casă parcă zburând și rugându-mă.

Rugăciunea o simt ca pe o apă liniștită și limpede. Îmi simt inima în piept cum bate de bucurie în timpul cât mă rog, o aud cum se roagă și ea în timp ce mă rog cu mintea și parcă mă forțează să zic rugăciunea în ritmul bătailor

ei și să nu mă opresc. Tot trupul îl simt cuprins de o putere nouă, necunoscută. (...)

Mă rog cu nădejde, dorind să fiu trează mereu pentru rugăciune curată. Tot ce lucrez vreau să fie spre slava Domnului. Contemplu tot ce este în jurul meu, laudând pe Dumnezeu pentru toate binefacerile Lui și plâng de fericire pentru toate frumusețile, bunătățile și strălucirile pe care le revarsă ca o ploaie din belșug peste noi. Mă rog cu umilință și recunoștință pentru bucuria de a-L putea numi Tată pe Domnul și Mântuitorul sufletelor noastre.

17 august 1971

M-am trezit rostind rugăciunea lui Iisus. Am fost la V. și mi-a dăruit un caiet cu extrase din „Convertiții secolului al XX-lea”. Am găsit în el viețile unor oameni minunați, adevărați, care și-au consumat energiile, înțelepciunea, sacrificându-și viața până la ultima picătură de sânge pentru binele omenirii, socotind aceasta ca misiune dată de Dumnezeu și știind că pentru aceasta au fost creați.

Fiecare creștin are o misiune pe acest pământ și e dator a o îndeplini pentru Creatorul nostru, ca să nu fim blestemați de El.

Extrag câteva din cugetările lor înțelepte:

„Nu te poți dăruia Domnului decât în întregime, nu parțial”.

„Adevărata realitate nu este cea a materiei, ci aceea a spiritului; universul spiritual se reflectă în figuri materiale”.

„A fi sincer cu tine însuși este prima condiție de a fi salvat”.

„Adevăratul Duh este iubire vie și lucrătoare”. (...)

Doamne Iisuse, cum să-Ți mulțumesc și cum să te slăvesc pentru bunătatea Ta cea mare!? Sufletul meu este acum avid mai mult ca oricând (și aceasta o spun și cred că este datorită rugăciunii Tale sfinte) de cunoștințe duhovnicești și văd clar cum mi le descoperi una câte una. Te iubesc și cu lacrimi de recunoștință îți mulțumesc, bunule! Te caut, Te am, Te simt cu mine! Ce fericire poate fi mai mare pe acest pământ, unde trăiesc ca un călător? Doresc să fac voia Ta! Ajută-mă s-o cunosc în orice clipă. Îmi pare nespuse de rău de timpul pe care l-am pierdut și n-am adunat din tinerețe și n-am lucrat mai mult pentru suflet. Te-am căutat, însă abia acum văd că și Tu mă cauți pe mine. Abia acum m-ai primit cu adevărat în ceata celor ce se luptă pentru slava Ta! Acum îmi dai din belșug tot ce-Ți cer, ca să mă satur de bunătatea Ta, să simt ce înseamnă viața adevărată. Sufletul meu e fericit și pentru aceasta mă rog aproape neîncetat cu atâta dor și iubire, orice lucru aș face.

Te simt când inima îmi bate în piept, ca o dulceță negrăită. În timpul rugăciunii Tale simt cum mă învăluie cu lumina Ta în putere nevăzută. Privesc cerul și văd zeci de culori minunate ce se desprind din împărăția Ta, arătându-mi ceva din frumusețea minunată a locașurilor sfinților Tăi, care-Ți pot privi fața! Inima îmi saltă și se bucură pentru tot ce-i dăruiești sufletului meu.

Doresc căldura inimii; pentru aceasta sufletul mă îndeamnă să mă rog neconținut. Luminează, Iisuse, mintea și sufletul meu, ca veșnic să Te pot privi în strălucire și să Te slăvesc pentru bunătatea Ta cea mare.

Am terminat 3.000 de rugăciuni și voi adormi rugându-mă.

18 august 1971

Am lucrat ușor, cu bucurie. În timpul rugăciunii simt că-L iubesc pe Iisus tot mai mult, pentru bunătatea și jertfa Sa pentru noi păcătoșii. Sufletul meu se înalță spre rugăciunea curată și fericit cheamă numele Domnului Iisus.

19 august 1971

Sunt foarte ocupată. M-am rugat după respirații. Am scris foarte puțin. Voi adormi cu rugăciunea în minte.

20 august 1971

(...) Citesc din „Convertiții secolului al XX-lea”. Ce oameni minunați! Noi toți creștinii ar trebui să lucrăm astfel pentru binele aproapelui, pentru salvarea sufletelor lor, ca nimeni să nu plece nemântuit de pe acest pământ!

Henry G. spune, printre altele: „Adevăratul Duh nu este cel de paradă și de filozofie deșartă, ci este iubire vie și lucrătoare. Nu este destul a crede, a avea credință, ci trebuie să ne supunem, să ne plecăm viața, în fiecare dimineață din nou, și să începem cu curaj scoaterea vieții noastre din stricăciune. Sinceritatea cu noi înșine, aceasta ne curăță”. (...)

21 august 1971

(...) În timpul rugăciunii cu atenție, aud cum îmi bate inima din ce în ce mai tare, în ritmul cuvintelor, și parcă mă obligă să rostesc în continuare. Simt și mă rog cu mare bucurie pentru aceasta. Din când în când, inima îmi saltă în piept așa de duios, plăcut și dulce și simt ceva ca o mângâiere de catifea până la gât. Este atât de minunat, încât nu pot descrie această simțire. Aceasta mă îndeamnă și mai mult la rugăciunea neîncetată, simțind o iubire din ce în ce mai mare pentru Iisus. Am siguranța că Dumnezeu e viu în inima mea și mă ascultă în timp ce mă rog.

Cu rugăciunea Ta, Iisuse drag, trăiesc în pace și bucurie și în frica de Dumnezeu.

22 august 1971

Azi la Sfânta Liturghie m-am rugat cântând în Sfânta Biserică, și inima mea se ruga în timp ce eu rosteam rugăciunea cu mintea. Simt o mare bucurie când o aud și o ascult; astfel mă rog mai ușor, în ritmul ei. O liniște minunată mă cuprinde; îi iubesc pe toți copiii Tăi, Doamne, și mă rog cu credință pentru mântuirea sufletelor noastre.

Acasă am scris și m-am rugat ușor. Am citit din cuvintele părintelui nostru și-mi hrănesc sufletul însetat de cunoștințe. Acestea sunt mereu noi pentru mine și le prețuiesc pentru frumusețea și puterea pe care o au în întărirea credinței. Doamne Iisuse, îți mulțumesc!

23 august 1971

M-am rugat și am scris toată ziua liniștită și simt inima cum se roagă și ea.

Doamne, mă rog Ție să ne dai înțelepciune să putem deosebi binele de rău și să nu primim în suflet decât ceea ce e cu voia Ta, ca să nu rătăcim drumul spre Tine! Cred cu nădejde că vei primi și rugăciunile noastre slabe. Seara termin 3.000 de rugăciuni.

24 august 1971

Mă rog în tăcere și simt dorința pentru rugăciunea neîncetată. Am credința că Iisus e viu în inima mea și în sufletul meu. Sunt mai atentă la purtarea mea, ca să nu-L supăr cumva din neatenție pe Mântuitorul și izbăvitorul sufletului meu. Mă rog ca tot ceea ce lucrez să fie spre slava lui Dumnezeu. Caut să văd ce e rău în mine și să văd în cei de aproape numai ce e bun. Nădăjduiesc să se mântuiască sufletele tuturor celor ce-L caută pe Domnul.

25 august 1971

Am stare bună, minunată, contemplând în tot ce văd în cer și pe pământ pe Cel ce le-a făcut.

Mintea e liniștită, am gânduri frumoase despre frumusețile negrăite pe care sufletul meu le dorește.

Doamne Iisuse, dă-mi darul de a Te putea iubi așa cum Te-au iubit sfinții Tăi care au suferit ca mucenici, cu dragoste și bucurie, ca să poată fi de-a pururea cu Tine, să-Ți poată cânta imnuri de slavă în veșnicie. Dă-mi să pot păstra permanent în sufletul meu dorul după sfințenie. (...)

În timp ce mă rog, mintea mea coboară în inimă ușor și o ascult cu drag. Doresc s-o aud și s-o simt tot timpul, căci așa mă rog mai ușor și cu mare bucurie pentru Duhul care vine, însă simt cum pleacă și nu știu cum să-L rețin. Doamne Iisuse, ajută-mă să nu pierd din rugăciune. Eu Te chem cu nădejdea ca Tu să lucrezi în mine, să știu acest lucru, ca să fie totul numai pentru a Te slăvi pe Tine și spre folosul aproapelui meu.

27 august 1971

(...) Doamne Dumnezeule, Iisuse, Judecătorule, pedepsește-mă acum, în această viață, în care sunt ca un călător, nu în viața de dincolo, și mă curățește de păcatele și greșalele mele, pentru care n-am luptat destul, cât și cum trebuie; învață-mă și arată-mi căile Tale în toate împrejurările, ca să știu dacă e plăcut Ție tot ceea ce lucrez. Mă rog cu umilință și nădejde că voi fi mântuită pentru bunătatea lui Dumnezeu, și nu pentru căința și faptele mele bune.

28 august 1971

Lucrez liniștită și mă rog cu bucurie și cu dragoste, spunând rugăciunea lui Iisus.

Am citit din „Sbornic”. Rugăciunea lui Iisus este cea mai mare dintre toate rugăciunile câte există. Este chemarea Celui ce aduce pacea, bucuria și fericirea pe pământ ca în cer. El, Mântuitorul Iisus Hristos și Dumnezeuul nostru, prin această rugăciune se face cunoscut nouă prin Duhul Sfânt, în inima fiecăruia dintre oamenii care-L caută cu sârguință.

O! Iisuse Doamne, câtă fericire ne-ai adus venind pe pământ din dragostea cea mare de oameni, ca să ne arăți calea spre veșnicie, spre frumusețe, spre fericire! (...)

30 august 1971

M-am trezit cu mare bucurie³⁵, cu gândul la rugăciunea lui Iisus. În fiecare

³⁵ Oare când vor înțelege cei care nu înțeleg că rugăciunea este bucurie de viață și că raiul nu mai este nostalgie, ci realitate?

dimineată mă trezesc sau rostind rugăciunea lui Iisus, sau cu gândul la ea, și mă simt fericită, căci amintindu-mi de ea încep imediat să mă rog.

Cum încep să mă rog, începe și inima să se roage. Am numărat 500 de rugăciuni, unind cuvintele cu respirația. Acum, de câte ori încep să mă rog câte un sfert de oră sau câte o jumătate de oră, aud și inima; apoi, dacă nu mai am atenția în inimă, se oprește și n-o mai aud.

Toată ziua m-am rugat cu mintea lucrând, mergând, până seara, când termin 3.000 de rugăciuni. Singura mea bucurie este rugăciunea lui Iisus.

31 august 1971

Mă rog cu ușurință. Citesc din „Convertiții secolului al XX-lea”. Extrag câteva cugetări minunate: Alexis Carrel spunea:

„Plăcerea intelectuală a credinței să nu predomine, ci să se transforme în iubire de oameni”.

„Singurul fel de a trăi este de a trăi într-o lume plină de prezența lui Dumnezeu”.

„A aparține lui Dumnezeu înseamnă a fi liber”.

„Nu există decât o tristețe: aceea de a nu fi sfinți”.

„Viața nu constă în „a înțelege”, ci în „a iubi”, „a ajuta pe alții”, „a te ruga neîncetat”, „a munci”.

Carrel a revenit la credința copilăriei datorită vindecării unei fete orfane de către Maica Domnului la Lourdes.

Doamne Iisuse, ai milă de sufletul meu să nu fie prea târziu. Arată-mi dacă ceea ce fac este plăcut Ție. Viața mea Ți-o închin Ție. Îndreaptă pașii mei pe calea cea îngustă a celor ce Te iubesc. Trimite peste mine harul luminii Tale, ca să nu fiu socotită cu cei orbi și surzi, despre care ai vorbit și este scris în Evanghelia Ta! Vreau să-Ți slujesc cu umilință și adâncă smerenie. În cântările sfinte, vreau să-Ți arăt iubirea pe care Ți-o port și aceasta să fie bine primită de Tine. (...)

3 septembrie 1971

Credința mi s-a întărit, nădejdea mea a crescut, iar iubirea mea e Dumnezeu. Neîncetat simt prezența Lui.

Cum încep rugăciunea, începe și inima să se roage. Dacă încetez atenția, atunci încetează și ea. Mă rog simplu, ușor, cu pace, având mintea liniștită, fără gânduri.

Am mult de lucru, însă eu privesc ca și cum aș avea puțin. Lucrez totul cu mare bucurie și îmi pare din ce în ce mai ușor. Lucrez mai bine, mai frumos și atât cât pot ca să nu mă tulbur. În Sfânta Biserică mă rog cu bucuria de a ști că Domnul Iisus, Măicuța Lui și toți sfinții pe care-i chemăm, precum și sfinții îngeri, sunt în jurul nostru și, împreună cu ei, îi cântăm cântări de slavă lui Dumnezeu, Tatăl nostru Cel din ceruri!

4 septembrie 1971

Azi nu sunt mulțumită pentru cât m-am rugat. Am zugrăvit. Mă rog așa cum pot și pe unde pot. (...)

Lupta mea este să împlinesc voia Domnului, căci dacă o voi călca cu bună știință, în zadar mă voi ruga, căci nu mă va mai asculta. (...)

Te iubesc, Iisuse, și Te slăvesc și nu știu cum să-Ți mulțumesc pentru toate

bucuriile și bunătățile pe care mi le-ai dăruit. Mi-ai descoperit din tainele Tale nevăzute și cu putere nemăsurată mă învălui negrăit, divin. Cu puterea Duhului Tău Cel Sfânt îmi luminezi înțelegerea din zi în zi mai mult.

Lucrez totul în liniște și cu bucurie.

Nori albi, minunați se văd pe cer, unindu-se și despărțindu-se ca niște ființe vii purtate de mâini nevăzute, și sufletul meu zboară spre frumusețile negrăite ale raiului ceresc.

5 septembrie 1971

În timpul Sfintei Liturghii m-am rugat cu lacrimi de umilință Mântuitorului, Care e atât de bun cu mine și mă ajută cu brațul Său tare să duc ușor Crucea mea. Simt aceasta de când mă silesc să-l chem numele neîncetat.

Seara sunt foarte obosită, însă liniștită. Am terminat zugrăvitul. Adorm rugându-mă, ca să mă trezesc la fel.

6 septembrie 1971

Am cam rămas în urmă cu rugăciunea, și sunt tristă pentru aceasta.

8 septembrie 1971

La Sfânta Liturghie am cântat cu multă evlavie și bucurie pentru Nașterea Măicuței Domnului și pururea Fecioarei Maria. Cugetul mi se îndreaptă mereu spre blândul Iisus, pe Care-L iubesc din ce în ce mai mult. Mă rog lucrând, mergând, scriind, citind sau orice aș face.

10 septembrie 1971

Doamne, dă-mi har să-i pot iubi mai mult pe oameni decât pe mine, iar Tu să ai grijă de mine în timp ce eu voi avea grijă de aproapele meu. Revarsă peste sufletele tuturor oamenilor ploaie de haruri, ca să nu mai greșim.

Să fiu gata de a-i servi pe cei ce nu-mi sunt pe plac. Să sufăr în tăcere orice, fără a spune necazul meu altcuiva și chipul meu să fie vesel chiar atunci când sufletul îmi este întristat. Crucea să-mi pară ușoară, știind că Tu o porți veșnic cu mine. Când ajut pe aproapele meu, să am conștiința că pe Ține Te slujesc, și să nu văd păcatele lui, știind că sunt înșelările diavolului care-l chinuie, iar el personal nu e vinovat.

Neavând mâinile libere, m-am rugat după respirații, lucrând. Rugându-mă cu mintea, simt inima cum îmi saltă în piept, ca o mângâiere de flori catifelate în sufletul meu.

Am scris până târziu. Adorm cu rugăciunile neterminate.

11 septembrie 1971

M-am trezit cu bucurie în suflet. M-am rugat cu lacrimi de pocăință și totodată de bucurie și recunoștință pentru bunătatea Domnului, Care din dragostea Lui cea mare, fără a fi vrednică, îmi îngăduie să mă apropii de El și mă lasă să aștern la picioarele Lui lacrimile mele. Mulțumesc pentru bucuriile pe care mi le-a dăruit și pentru simțirea pe care o am. Îl simt cum nevăzut mă învăluie de peste tot. Mă rog cu atenție și mă simt ocrotită și fericită. Aș plânge încontinuu cu lacrimi de bucurie pentru această stare. Aș cânta veșnic și m-aș ruga veșnic, căci îmi simt sufletul plin de Dumnezeu și toate cele din jur le-am uitat.

În Sfânta Biserică mă simt ca în cer! Ea m-a unit cu Dumnezeu. Acolo, din

copilărie Te-am întâlnit, Iisuse, răstignit pe Cruce, și de-atunci toată viața am alergat la picioarele Tale și, îngenunchiată, am plâns cu pocăință și cu dragoste. Nimeni n-a suferit ca Tine pe pământ pentru iubirea de oameni. Suferim pentru păcatele noastre iar Tu, Cel mai bun, Cel mai blând și nevinovat, ai suferit fără cârtire pentru noi, pentru păcatele noastre. Noi nu facem decât foarte puțin. Timpul ne este furat pe nesimțite pentru nevoile trupului, iar pentru suflet nu rămân decât fărâmiturile. Ajută-ne, Iisuse, îndeamnă sufletul nostru ca să conducă el acest trup neputincios și să-l scoată din noroiul păcatelor și, prin Tine, să ajungem în unire cu Tatăl ceresc.

Pe stradă am văzut un orb. Cu bastonul își controla cărarea. Am zis: Fericit ești tu, orbule! Viața ta este sigur în mâna lui Dumnezeu și tu mergi sigur alături cu Hristos. Am zis aceasta știind că prin suferințele de aici scăpăm de cele de dincolo. (...)

Iartă-mă, Iisuse, pentru neștiința mea. Învață-mă Tu să cunosc adevărul. Știu că viața cu Tine e fericire chiar aici pe pământ. Am gustat și eu o picătură din aceasta, Doamne, i-am simțit dulceața, și dorul de a fi cu Tine a crescut.

13 septembrie 1971

(...) Primește-mă, Iisuse, să-Ți slujesc numai Ție în umilință și luminează-mă, curățește-mă și înțelepțește-mă ca să cunosc voia Ta. Nu te uita la greșalele mele. Vreau să Te știu și să Te simt permanent în trupul meu și în sufletul meu. Să știu că de la Tine sunt cele bune, iar cele rele sunt îngăduite de tine. Vreau să trăiesc viața mea prin Tine, cu Tine.

Prin faptele mele vreau să-Ți arăt că Te iubesc nespus de mult. Mă știu ocrotită și condusă de mâna Ta!

Dorul după cunoștințe este în folosul mântuirii sufletului meu. Știu că smerenia este cel mai mare dar, și știu că Tu îi iubești pe cei smeriți! În smerenie mă pot apropia ușor și fără teamă cu rugăciuni către Tine. Nu-Ți pot mulțumi pentru această bucurie decât ajutând cu devotament, cu răbdare și cu milă pe aproapele meu ca să simtă și el fericirea și să cunoască bucuria de a Te cunoaște și de a Te simți prezent, așa cum Te simt și eu, datorită rugăciunii către Tine.

Anii trec în zbor și zilele se apropie de sfârșit pe acest pământ. Nu mi-am trăit deloc viața în bucurie și în liniște, așa cum i-ar fi plăcut Domnului Iisus. Abia acum singura mea fericire este de a-mi preda sufletul pentru curățirea lui. Mă tem să nu fie prea târziu, căci am lucrat atât de puțin pentru binele lui, încât poate e fără valoare în fața Domnului. Din tinerețe am fost luată cu asalt grozav de mare, încât am uitat de suflet, căci nevoile trupului m-au forțat să lucrez pentru el.

Doamne, cu umilință și pocăință cad la picioarele Tale sfinte și mă rog Ție ca să mă primești și pe mine acum, în ceasul al unsprezecelea, în ceata celor ce sunt vrednici de a-Ți sluji cu credință, nădejde și dragoste pentru slava Ta! Fă ca în ceasul morții să văd lumina pe care o iubesc și o caut neîncetat de când Te-am cunoscut și Te-am simțit viu în sufletul meu. Știu că din mila Ta cea mare pentru noi păcătoșii, cei ce cu credință ne rugăm Ție, nu respingi cererile sufletelor care doresc să vină la Tine!

Adorm cu rugăciunea în minte și în inimă.

14 septembrie 1971

M-am trezit cu rugăciunea lui Iisus în minte și în inimă și am simțit o fericire și o bucurie nespusă pornind exact din inimă, care apoi s-a deplasat în toată regiunea marelui simpatic.

Doamne Iisuse, cât ești de bun și cât de fericiți ar putea fi oamenii de Te-ar căuta cât de puțin!

Azi este praznicul Înălțării Sfintei Cruci. La Sfânta Liturghie m-am rugat cu lacrimi de pocăință pentru suferințele negrăite pe care le-ai îndurat, Iisuse Doamne, din mare iubire de oameni. Cum îți vom putea mulțumi pentru că putem vorbi cu Tine noi, păcătoșii și nevrednicii? Minunea minunilor este iubirea pe care ne-o porți! Din iubirea Ta ne-ai dăruit și nouă și cu ea putem birui și topi inimile celor care ne vor răul, însă numai atunci când ea este curată și sinceră. Credința mea e puterea sufletului meu. Împlinirea poruncilor Tale se lucrează cu ajutorul Tău, căci în neputințe Tu ne ajuți pentru a împlini voia Ta! (...)

Fac rugăciunea în liniște, pace și bucurie. Simțirea prezenței Domnului, pe care o am în timpul rugăciunii din ce în ce mai des, e adevărată, reală. Inima se roagă. Unind rugăciunea cu respirațiile și cu bătăile inimii, simt o mare fericire mângâietoare în inimă, care nu se poate asemăna cu nici o bucurie de pe pământ și care se întinde în toată regiunea pieptului și apoi spre gât.

15 septembrie 1971

M-am trezit cu rugăciunea în minte și în inimă. Îți mulțumesc, Doamne, pentru bunătatea Ta și pentru mila pe care o ai pentru mine.

Am mult de lucru și lucrez cu mare bucurie, rugându-mă neîncetat; inima îmi saltă de bucurie și mă simt fericită știind că acolo este prezent Domnul Iisus cu Duhul Său Cel Sfânt, lucrând neîncetat pentru sufletul și trupul meu. Fericirea și bucuria mângâietoare pe care le simt în inimă sunt vii, adevărate, căci le trăiesc. Cred că este o părticică din ceea ce poate fi în casa Tatălui nostru ceresc. E o mare mângâiere, ca petala unei flori catifelate, nespus de dulce, care vine până la gât. E semnul bunătății Tale, Doamne Iisuse!

Astăzi am simțit cum inima mi se încălzește din ce în ce mai tare și rugăciunea inimii era acum simțită așa de plăcut, că aș dori să nu înceteze niciodată. Mă rog, Doamne Iisuse, să n-o mai pierd, dar fie voia Ta! Eu cer, Tu îmi dai când și cât voiești. Îți mulțumesc că Te cunosc și că Te simt viu.

Îmi pare rău că trebuie să fiu mai rezervată față de E. Simte schimbarea, însă pentru binele tuturor surorilor din cor nu este altă soluție. Pe mine mă poate bârfi cât dorește, însă mă tem că fără voia ei să nu facă rău celorlalți.

Citesc din Sfânta Scriptură pe care mi-a împrumutat-o I., căci nu am Noul Testament. (...)

Pentru starea bună pe care mi-o dă rugăciunea lui Iisus adorm rugându-mă, gândindu-mă că s-ar putea ca mâine să nu mai văd lumina zilei. Sunt pregătită eu oare? Sigur că nu. Am nădejde însă în Mântuitorul că nu mă va lăsa să mor nemântuită, căci doresc din toată inima ca sufletul meu să fie dincolo în lumină, într-un colț cât de mic, de unde să pot contempla veșnic frumusețile raiului. (...)

Mântuitorul este totul pentru mine.

Mă rog, Doamne Iisuse, mângâiere și frumusețe și Lumină, dă-mi har ca să

pot întreține neîncetat căldura și rugăciunea inimii. Pentru aceasta primesc să plătesc aici pe pământ, ispășind pentru iertarea păcatelor și greșalelor mele, ca să mă pot arăta în fața Domnului fără teamă. Dar cine poate ști cum voi fi judecată? Eu nu pot ști niciodată cât m-am curățit, însă mă silesc zi cu zi să devin un om cu totul nou, cu ajutorul Domnului. Tu mă chemi, Doamne Iisuse, eu Te aud și caut calea spre Tine! Vreau să văd chipul Tău blând în clipa morții mele și să mă primești și să-mi aperi sufletul de viclenii diavoli care s-au repezit să-l oprească din zborul spre lumina Ta!

Adorm rugându-mă. Ce bucurie simt în timpul rugăciunii!

16 septembrie 1971

M-am trezit rugându-mă, cum am și adormit, și mă simt nespus de fericită. Ascult bătăile inimii și continui rugăciunea în ritmul ei. Sufletul meu îl privește pe Ziditorul tuturor fapturilor și tot ce este în cer și pe pământ. Pe orice obiect îmi arunc ochii, acolo este și mâna și prezența Celui ce l-a făcut prin mijlocirea omului, pentru ca să-i fie viața mai ușoară, dându-i acestuia dorința să creeze ceva mai bun, mai frumos, spre ajutorul lui. Tu, Doamne și Tată din ceruri, Care le știi pe toate, pui înțelepciune în mintea savanților, a creatorilor de bine și astfel ne ajuți ca pe niște copii căzuți în noroi. Prezența Ta este peste tot pământul.

Afară plouă. Merg prin ploaie cu drag, rugându-mă și respirând aer curat. Unde sunt anii mulți când nu puteam suferi ploaia? Ploaia binefăcătoare eu o detestam, căci îmi apăsa sufletul atmosfera ce se lasă în timpul ploii. Acum privesc cu drag picăturile de ploaie care cad pe pământ în ropot; și ce ropot și ce gălăgie fac, parcă s-ar juca niște copii pe străzi! Mă simt bine. Tu ne dăruiești atâtea bunătăți, Doamne, și noi ne posomorâm în loc să ne bucurăm: apa, aerul, soarele și câte bunătăți cuprindem cu ochii, toate pentru ca să trăim viața și s-o împlinim așa cum e voia Ta! Iar noi nici nu băgăm de seamă că fără acestea n-am putea exista. Minunile Tale sunt pe întreg pământul și Te vedem în tot ceea ce ai făcut. Ne minunăm de măreția, puterea, lumina și bunătatea Ta.

Citesc pe Paul Claudel - convertit în 1886 - care, printr-o iluminare a întregii lui ființe, a simțit prezența divină în Sfântul Altar. Într-o clipă s-a simțit ca aruncat în mijlocul unei lumi necunoscute. „Dumnezeu este aici de față” - spune el; „este ființă personală, ca mine. El mă iubește și mă strigă”. Lacrimi de fericire l-au năpădit, o emoție dulce, puternică, dar și plină de spaimă. Tocmai ce-i provocase până atunci repulsie, dispreț, tocmai aceea era adevărat. Fără voia lui cercetează Biblia și colindă lumea. El scria în operele sale: „Dumnezeu Se adresează oamenilor indirect prin ansamblul lucrurilor vizibile, care ne vorbesc despre El, Creatorul lor, dar prin care trebuie doar să trecem pentru a-L atinge pe El”. El știe că această lume de aparență ascunde o altă lume, cea adevărată, cea reală, eternă, pe care numai prin rugăciune o putem simți și putem trăi în ea. (...)

17 septembrie 1971

M-am trezit dintr-un vis frumos, care m-a bucurat. Mi s-a arătat cuvioasa Maică Paraschiva, cu Crucea pe piept, venind spre mine ca în zbor ușor, apoi s-a oprit, înaltă și foarte frumoasă, n-a vorbit nimic, doar s-a uitat țintă la mine. Am avut sufletul plin de evlavie pentru ea și m-am rugat ei cu credință

și cu dragoste. Am împlinit azi ceea ce-i plăcea ei mai mult.

18 septembrie 1971

Am citit, am scris și m-am rugat tot timpul lucrând. Cu mâinile spăl, calc, lucrez cu acul, iar cu mintea sunt în inimă, cu rugăciune către Cel pe Care-L rog neîncetat să mă miluiască, știind că El este prezent în toate și se face simțit în inimă când mă rog cu umilință și iubire. Atunci simt că fericirea cerească se descoperă în inimă. Fac rugăciunile cu multă evlavie și dragoste către Mântuitorul și Dumnezeuul nostru. Citesc din Sfântul Ioan Gură de Aur.

Nu trebuie să ne mai fie frică de moarte, căci Dumnezeu ne-a pregătit aici o viață muncită și căznită ca să dorim cerul. Viața aceasta nu este bună decât pentru un singur scop: acela de a o câștiga pe cea viitoare.

Doamne Iisuse, vreau să rabd și eu fără de cârtire orice nedreptate cu bucurie, știind bine că e îngăduită de Tine, care mă pedepsești fiindcă mă iubesci. Mă rog pentru cei ce mă chinuiesc să-i faci să Te cunoască pe Tine și să-i ierți. Frica mea cea mare este de a nu cădea în păcate și grija cea mare este de a-mi ține sufletul curat, ca să Te sălășluiești Tu în el. Tăcând și lucrând vreau să mulțumesc Domnului pentru toate și să chem neîncetat numele Său cel sfânt.

Doamne, Te descopăr în tot ce ai creat în cer și pe pământ. (...)

19 septembrie 1971

Lucrez în fiecare zi ca și cum abia astăzi am început să cunosc voia Domnului și să mă supun ei. Mă silesc pe cât pot să duc o viață curată și să mă cunosc pe mine însămi, cu darul Tatălui ceresc. Îmi cercetez răbdarea și mă rog să-mi fie Domnul îndreptar. Îmi fac rugăciunile cu bucurie și în fața Domnului, care este în jurul meu și în sufletul meu oriunde m-aș afla.

21 septembrie 1971

M-am trezit cu gândul la rugăciune și mi-am făcut pravila de dimineață. Am foarte mult de lucru. Am făcut pauze în rugăciune și consider acest timp pierdut pentru lucrarea mântuirii sufletului. Dorința mea este să nu mai rămân nici o clipă fără a zice rugăciunea neîncetată.

Seara, îmi însemn în jurnal cu mâhnire tot ce am lucrat. Necazul meu este că tot uit de rugăciune. (...)

22 septembrie 1971

Citesc din scrierile lui Charles de Foucauld. Acesta a fost transformat de harul dumnezeiesc, pentru că el doar îl bănuia pe Dumnezeu, dar nu-L cunoștea. Charles, dintr-un libertin, a devenit un ascet, un pocăit, un contemplativ, un adevărat apostol. (...)

Doamne Iisuse, îndrumă-ne și pe noi pe căile Tale, ca să putem fi și noi împlinitori ai iubirii. Fă să se audă glasul Tău în inimile noastre, ca această iubire de Tine și de aproapele nostru care l-a cuprins pe acest sfânt al Tău să ne însuflețească și să ne întărească și pe noi. Fă-ne și pe noi slujitori ai Tăi, Doamne, acolo unde este nevoie de jertfă prin bună înțelegere. (...)

23 septembrie 1971

Consider că am avut o zi slabă, pentru puținele rugăciuni făcute. Am rămas în urmă cu rugăciunile, însă inima se roagă! Nu am timp să le număr.

Simt cum mă învălui în puterea Ta, Doamne Iisuse, dulce Iisuse Hristoase, Dumnezeule! Chiar când pierd rugăciunea lui Iisus din minte, atenția fiindu-mi îndreptată către cele văzute din jur, totuși simt în piept inima palpitând în ritm perfect, dându-mi o simțire minunată, o bucurie și o pace deosebite, dumnezeiești, pe care nu le pot exprima în cuvinte. Știu că Iisus este prezent cu Duhul Său Cel Sfânt. Nu este altceva care să dea o stare de fericire mai mare ca această trăire dulce, reală.

24 septembrie 1971

Cu ajutorul Domnului, astăzi am împlinit numărul de rugăciuni. La Vecernie, slujba și cântările mi-au mângâiat sufletul.

Pentru exemplele minunate ale sfinților am prins curaj și putere, încât pot îndura și eu orice neazuri și nevoi fără întristare, pentru bucuria în care nădăjduiesc.

Doresc să lucrez prin cunoștința duhovnicească, prin multă rugăciune cu atenție, cu credința că dacă voi împlini poruncile Domnului, El, Care îmi păzește sufletul, mi-l va mântui.

Sufletul meu este hrănit cu rugăciuni ca și cu cea mai minunată mâncare pe care i-o dau trupului.

Doresc să am tot timpul mintea în inima, acolo unde este prezent Iisus Cel dulce cu Duhul Său Cel Sfânt și cu Tatăl.

Luminează, Doamne Iisuse, sufletul meu, ca să Te pot vedea aici și pentru veșnicie!

Simt de acum împărăția lui Dumnezeu în inima mea. Am liniștea sufletului, pacea Ta, Iisuse dulce, am totul. Lumea întreagă nu valorează pentru mine cât valorează această fericire a păcii adevărate. Adorm liniștită, rugându-mă neîncetat.

25 septembrie 1971

(...) Mă lupt să mă lepăd de mine, să mă smeresc, să primesc umilința cu bucurie, știind că aceasta este virtutea cea mai mare, arma cea puternică cu care se poate birui orice vrăjmaș.

Cu pocăință atentă, de fiecare zi, am nădejde că sufletul meu se va transforma. Caut să-i ajut pe cei mai slabi ca mine iubindu-i, uitând de mine însămi.

Iisuse, arată-mi lumina Ta, calea spre cer! Nimeni nu mă mai poate despărți de dorința aceasta de a fi unită cu Tine prin curățirea sufletului prin Trupul și Sângele Tău cel scump pe care L-ai vărsat pentru păcatele mele.

Voi ajuta pe aproapele meu cu conștiința că slujesc Dumnezeului din inima lui. (...)

Nu mai vreau să iasă din gura mea nimic ce ar putea supăra pe cineva. Cu atenție, nu voi scoate un cuvânt și păstrându-mi pacea sufletului în orice împrejurare, nu voi răspunde la nici un fel de provocare, și astfel voi împlini voia Domnului.

26 septembrie 1971

M-am trezit cu gândul la rugăciune și în fiecare zi încep rugăciunile cu bucurie.

Mă socotesc ca un călător pe acest pământ și nu doresc decât strictul

necesar pentru a putea trăi modest, fără nimic în plus. Vreau să-L iubesc pe Iisus nespus de mult și să cuget neîncetat la prezența Sa reală, de peste tot și din toate. (...)

27 septembrie 1971

(...) Aștept timpul liber cu nerăbdare, ca să mă rog în liniște. Atunci sunt atrasă cu sufletul spre dumnezeieștile lumini și frumuseți și trăiesc fericirea negrăită a sufletului.

Simt transformarea ființei mele din zi în zi, și sunt conștientă de acest lucru.

28 septembrie 1971

(...). Iisus este „Calea, Adevărul și Viața”. Parcă m-am născut din nou și-mi pare rău de viața pe care am trăit-o atâta timp în zadar. (...)

3 octombrie 1971

(...). Mi-am dat seama că fericirea adevărată nu o pot găsi decât în suflet, atunci când e curat, și nu se poate compara cu nici o fericire de pe acest pământ. Simt din ce în ce mai mult dragoste de rugăciune și cred că fără de ea aș fi ca un om mort. E dragă sufletului meu, care o fredonează mereu, orice lucru aș face. Sunt atentă în timpul rugăciunii ca ea să fie curată, fără nici un fel de gânduri care vin să mi-o fure. (...)

4 octombrie 1971

(...) Cred cu tărie că Dumnezeu este de față și pretutindeni și se face simțit în inima mea. Dorința mea mare este ca sufletul meu să rostească neîncetat numele Domnului, ca să simt tot timpul fericirea pe care El ne-o dăruiește cu dragoste tuturor celor ce îl chemăm cu bucurie.

5 octombrie 1971

Cuget mereu la rugăciune. Doresc căldura inimii și lumina care se revarsă din rugăciune. Iisuse, fă-mă vrednică de bucuria și liniștea pe care mi le-ai dăruit și ajută-mă să fac binele cu adevărat și cu bucurie. (...)

Am fost foarte ocupată astăzi. Am lucrat liniștită, dar am făcut rugăciuni mai puține.

6 octombrie 1971

Nu sunt mulțumită pentru câte rugăciuni am făcut. M-am dăruit Ție cu totul, însă nu pot împlini totul. Nu-mi mai ajunge timpul, căci am multe comori. Ajută-mi, Iisuse, am nevoie de ajutorul Tău, căci fiind foarte solicitată, nu sunt mulțumită cum lucrez. Simt că este pedeapsă că n-am lucrat mai de mult pentru dragostea de Tine! Așa a fost voia Ta - acum mi Te-ai descoperit în întregime. Ajută-mă, căci fără ajutorul Tău, nu știu cum să-mi împart timpul!

7 octombrie 1971

(...) Iisuse, lumina sufletului meu, nu e nimeni vrednic să fie iubit ca Tine! Eu nu sunt vrednică să Te iubesc și nici să fiu iubită de Tine! Dar pe fiecare suflet Tu îl urmărești și-l învăli în iubire nemărginită, oricât de nevrednic ar fi. M-ai căutat, m-ai găsit. Te-ai făcut cunoscut în sufletul, în trupul meu! Și nu

merit. M-ai ocrotit toată viața cu dragostea și mila Ta cea mare. Și m-ai așteptat. Acum, când Te-am cunoscut cu adevărat, toate s-au schimbat. Simt bucuriile duhovnicești pe care nu le-am cunoscut, pacea sufletului pe care nu o aveam, fericirea pe care n-o cunoșteam. Era întuneric beznă peste tot. Natura era pentru ochii mei străină, că nici nu o vedeam. Nu vedeam nici cu ochii trupului frumusețile pe care le-ai creat pentru noi oamenii, dar mai ales cu ochii sufletului. Am fost chiar în iad. Alergam de dimineața până seara și în fiecare zi o luam de la capăt, încât nu mai știam de capul meu, acoperită fiind de atâtea neazuri și nevoi. Au pierit? Nu; însă acum lucrez în prezența Ta vie și văd totul luminat. Nu-mi mai este teamă de nimeni și de nimic și de nici o întâmplare nu mă mai înspăimânt, știind că am un Tată atât de bun, puternic și Care mă iubește cu toate că nu merit. (...)

8 octombrie 1971

Când m-am trezit, am simțit lumina zilei și m-am bucurat știind că Iisus este cu mine. Am început rugăciunea și încet-încet mi s-a încălzit inima. Am simțit mare bucurie în suflet.

Prezența lui Iisus s-a făcut simțită în inimă printr-o fericire și o dulceață care m-au cuprins ca într-o îmbrățișare de mamă care, după ce mă certase, m-a iertat.

Ce fericit poate fi un suflet în rugăciune, Doamne!

Cu toate că sunt nevrednică și mă simt ca un vierme neputincios pe care ți-e silă să-l calci cu piciorul, totuși, cum încep să chem numele Domnului Iisus, îl simt viu lucrând cu Duhul Său Cel Sfânt! (...)

Câteodată, în rugăciune sufletul meu se ridică, ca pe un covor fermecat - cu adevărat am simțirea aceasta - spre lumina ce vine din înălțimea cerului nesfârșit. Simt puterea credinței în cele nevăzute. (...)

Nu simt nici un fel de lipsuri, n-am teamă pentru acestea; avându-Te pe Tine, am totul și sunt fericită cu atât cât mi-ai dăruit. Am sentimentul că sunt foarte bogată. Altădată, aș fi considerat viața mea de acum drept o sărăcie neagră, căci înainte de a Te cunoaște pe Tine și de a Te simți atât de viu și prezent peste tot și în toate, aveam teamă de sărăcie.

9 octombrie 1971

Mă simt foarte umilită când văd că greșesc, mai cu seamă când vorbesc. Mă grăbesc cu vorba ca să nu uit ce am de spus și îl întrerup pe cel cu care vorbesc. Cât mă doare lucrul acesta... Acesta este duhul nerăbdării și vreau să scap de el cu orice preț. Mai bine nu voi spune deloc ce am de spus; voi asculta și voi tăcea. Doamne Iisuse, mă rog Ție oprește-mă la timp. (...)

Îți mulțumim, Iisuse minunat, că nu ne lași în mâna celui viclean și ne scapi la timp din micile greșeli, pe care el știe să le umfle, dar cu ajutorul Tău noi le îndepărtăm și atunci pacea coboară în sufletul curățit de tot ce e rău.

Lupta mea pentru curățire a fost foarte grea de la început. M-am luptat cu duhurile neputinței trupești, ale uitării de rugăciune. Piedicile care mi se puneau în cale mi se păreau așa de grele, încât la un moment dat m-am îndoit de mine și credeam că nu voi putea birui. Ceva însă dincolo de voința mea mă îndemna să lucrez mai departe așa cum pot și cât pot.

Am obosit atât de tare încât credeam că mă voi îmbolnăvi. Citind scrierile Sfinților Părinți am prins putere din cunoștințele lor. Am aflat că atunci când

tu crezi că rugăciunea ta nu este bună, atunci o primește Domnul pentru nevoia ta. Și acesta a fost pentru mine sfatul suprem. Am început să rostesc cu nădejde cât mai multe rugăciuni, știind bine că nu sunt toate bune. Eram nemulțumită în sufletul meu, însă știam că am făcut numărul fixat - 3.000 de rugăciuni. Mă rugam cu lacrimi de pocăință pentru ajutor în neputința mea de a face rugăciuni bune. Aveam mult de lucru în viața de toate zilele, timp foarte puțin, dar eu puneam la socoteală și rugăciunile bune și pe cele slabe. Încet-încet, cu timpul am observat că fac rugăciunile mult mai des și mai ușor. - Am simțit o schimbare în toate gândurile și simțirile mele și în toată comportarea mea față de toți oamenii din jur.

10 octombrie 1971

Sunt în Sfânta Biserică și mă rog cu lacrimi de pocăință bunului Dumnezeu să nu-mi pună la socoteală păcatele din tinerețea mea. Am nădejdea că nu-mi va trece cu vederea lacrimile. (...)

Mă silesc să-i iubesc mai mult pe vrăjmașii mei cu aceeași dragoste cu care îi iubesc pe prietenii mei și mă rog pentru toți. (...) Mă silesc să mă cunosc pe mine, să deosebesc binele de rău. (...)

11 octombrie 1971

(...) Orice aș lucra acum în afara celor duhovnicești nu-mi mai face plăcere ca altădată și timpul consumat astfel îl socotesc pierdut, fără de folos, căci toate acestea sunt trecătoare și piedici în lucrarea pentru mântuirea sufletului. Mă rog Domnului să nu fie prea târziu, pentru că am pierdut mult timp în zadar pe acest pământ.

Trăiesc cu nădejdea că mă vei primi și pe mine, Iisuse, în al unsprezecelea ceas. (...)

12 octombrie 1971

Aud la trezire: „curățirea sufletului - îndepărtarea gândurilor”. Știu, Doamne, că dacă sufletul meu nu e curățit și mintea mea eliberată de gânduri, nu am nădejde de mântuire. O dată cu rugăciunea lui Iisus am aflat și de aceste gânduri, care lucrau cu răutate în mintea mea și pe care nu le băgăm de seamă. Acum le cunosc și, știind că voi da socoteală și de gânduri în fața Dreptului Judecător, mă silesc să nu las nimic rău să intre în mintea mea; și dacă au intrat, cu puterea rugăciunii le scot acum ușor afară. Mă lupt pe cât pot să privesc cu inimă curată și cu cuget împăcat ca tot ceea ce fac să fie numai spre bine, chiar dacă în fața oamenilor ar părea că fac rău.

De multe ori în timpul rugăciunii sunt întreruptă de gânduri fără noimă, dar eu mă lupt prin trezvie și le alung, cerând iertare Mântuitorului. Mă rog Lui ca să-mi țină trează mintea în fața Sa dulce și divină. (...)

17 octombrie 1971

M-am rugat în Sfânta Biserică, cântând la Utrenie și la Sfânta Liturghie. Starea sufletească este într-o pace adâncă. Am simțit o putere ca un cutremur în trup, vibrând din ce în ce mai tare și atât de plăcut, în timp ce sufletul îmi era cuprins de o bucurie nespusă, cerească³⁶.

O! Iisuse, abia acum, privind în sufletul meu, îi văd adâncurile cele fără de

³⁶ Sigur că bucuria este har ceresc și trăirea harului bucuriei este cerească.

sfârșit. Până acum nici nu știam că sufletul meu este atât de scump și de neprețuit. Nu știam că, de fapt, pentru fericirea lui trebuie să lupt în viața aceasta. A stat ascuns, acoperit de noianul păcatelor, și nu se mai vedea deloc. Abia o dată pe an, la Sfintele Paști, îmi aduceam aminte și mă spovedeam, mă împărtășeam cu Sfintele Taine și era pentru mine ca un balsam. Atunci simțeam ceva dumnezeiesc în inima mea și mă bucuram cu adevărat, iar restul zilelor le petreceam din nou în întuneric. Ani de zile am procedat așa. Am dispus de viața mea pe care mi-a dat-o Dumnezeu așa cum am voit, din obișnuință. Credința o aveam, lumina o intuiam, dar nu o vedeam. Mă istoveam muncind din greu pentru familie și când vedeam că nu mai pot, alergam la vreo Biserică, mă rugam plângând în genunchi înaintea icoanei Tale, Iisuse, și se întâmpla minunea; mă salvai. Timpul prea scurt pe care îl rezervam atunci pentru mântuirea sufletului nu-mi ajuta să văd adevărata viață.

Astfel, în decurs de vreo 30 și ceva de ani, am procedat la fel. Numai la nevoie alergam la Dumnezeu, pe Care în neștiința mea îl vedeam foarte departe, tocmai sus în cer! Nu știam dacă mă aude totdeauna, căci nu știam că El este lângă mine și chiar în inima mea și în sufletul meu. Abia în anul acesta, 1971, am intrat într-o nouă lumină, a dragostei Tale, Iisuse, care este atât de mare pentru noi păcătoșii. Abia acum îmi dau seama cât de mult ne iubești. Tu ne trași la Tine.

Mi-ai dăruit tot ce a dorit sufletul meu. Mi-ai descoperit rugăciunea Ta cea sfântă, făcătoare de minuni, cu care sfinții Tăi au trăit fericiți în peșteri și în pustiuri și chiar prin morminte, fără frică, știindu-se apărați de Tine. Mi-ai dat daruri duhovnicești cu care îmi hrănesc sufletul însetat de cunoștințe - „Viețile Sfinților”, de exemplu - și câte altele mi-ai descoperit, Doamne! Cum să-Ți mulțumesc, Doamne Iisuse, bunule, pentru toate? Mi-ai dat un părinte povățuitor ca un adevărat apostol. El m-a învățat totul despre viața cea adevărată. Eu l-am ascultat, m-am rugat și după scurt timp am simțit ceva dumnezeiesc în sufletul meu. Am descoperit bucurii și simțiri minunate în suflet, în inimă și în mintea mea, unde Tu ești prezent. Nu știam să-mi cercetez gândurile și poate că toată viața am trăit-o rău crezând că așa e bine, și-mi amăram zilele. Acum, când îmi vin gândurile, știu să le deosebesc și să le opresc dacă sunt cumva rele. Pentru tot ceea ce e rău am descoperit arme puternice, și cea mai puternică este rugăciunea lui Iisus. Cu ajutorul ei, făcută cu atenție în inimă, gândurile nu mai au putere și fug ca de foc. (...)

18 octombrie 1971

Nu sunt mulțumită pentru cât m-am rugat astăzi. Mă rog fără mătăanii. Am numărat puțin.

În timpul rugăciunii am stări minunate, însă inima mea e puțin tristă. Sunt prea solicitată. F. (pisica) grav bolnavă. Mă rog cu întrerupere. Adorm cu rugăciunile neterminate. Mă simt slabă. Cum intervine ceva grav, iar dau înapoi.

Doamne Iisuse, dă-mi ajutorul Tău!

21 octombrie 1971

Nu mai pot lucra și nici scrie. La ora 3:20, F. a murit. Și-a dat sufletul încet-încet. A suferit cumplit; 30 de zile a trăit numai cu apă. Avea dureri și

urina cu sânge. A fost întotdeauna cuminte și era atât de firavă încât inspira milă tuturor. Un animal nevinovat, o pisicuță blândă și fricoasă care nu a făcut nimănui rău vreodată, și cât a suferit! Doamne, atunci noi oamenii, care suntem atât de răi și de păcătoși, cât va trebui să suferim ca să plecăm curățiți?

La ora 5:30 am îngropat-o la marginea orașului. O zi tristă. Am zis că nimeni și nimic nu-mi va tulbura pacea și bucuria, și iată că o mică încercare m-a clătinat destul de rău. Nu vreau să plâng și totuși plâng și nu mai am liniște deplină. Gândurile amare mă apasă. Durerile fizice mă impresionează ca și cele psihice. Așa că mint când spun că sunt în pace³⁷. Acum nu sunt deloc, și acest lucru apasă sufletul meu și nu am puterea să îndepărtz gândurile. Uit că toate trebuie să se întâmple după planul și tainele Domnului, pe care eu nu le știu.

Iartă-mă, Doamne, și redă-mi liniștea cât mai grabnic.

22 octombrie 1971

M-am trezit foarte obosită, nu pot lucra nimic. Am scris și am citit din meditația părintelui V. despre „Urcușul lui Ilie și Moise”. Spunea părintele: „Paradisul nu este o vorbă goală. Cuvântul „paradis” redă o realitate curată, adevărată, care se poate împlini oricând și de oricine. Orice contemplativ vede pe Dumnezeu și se plimbă prin orice loc ar fi ca în paradis, vorbind cu Dumnezeu. Contemplativul nu este un nebun prin faptul că-L vede pe Dumnezeu și vorbește cu El. Nebun este altcineva, cel orb, care nu-L vede pe Dumnezeu, și cel surd, care nu-L aude pe Dumnezeu.” (...)

24 octombrie 1971

În timpul Sfintei Liturghii, sufletul meu se înalță spre tainele dumnezeiești. M-am rugat cu multă bucurie și atenție în inimă, rugăciunea fiindu-mi hrană dulce și scumpă. Adorm rugându-mă și mă trezesc la fel, tot rugându-mă, aproape în fiecare dimineață.

25 octombrie 1971

În timp ce mă rugam astăzi, am avut o stare deosebită, minunată. Mă simțeam parcă plutind ușor, ca într-un zbor de unde nu-mi venea să mă mai întorc. Priveam cu gândul în infinit și dintr-odată m-am văzut învăluită de o lumină albă ca într-un nor, care tot creștea. Însă deodată nu s-a mai văzut.

Sunt foarte fericită în timpul rostirii rugăciunii lui Iisus. Doamne Iisuse, câtă bucurie am! Nu pot exprima ce simțiri am când inima se încălzește și bate într-un ritm atât de dulce. Simt lucrarea rugăciunii ca pe o muzică lină în inima mea. Apoi simt o mare fericire, o bucurie, o dulceață, dar nu ca de zahăr; e altfel această dulceață: întâi în inimă, apoi se răsfârâge în tot pieptul și spre gât. Un tremur ușor, dar plăcut, din care apare o ușurare a trupului, o putere; parcă m-ar ridica și chiar aș dori să urc, să zbor în sus; însă senzația piere curând.

O! Rugăciune sfântă, știu că numai prin tine pot să mă apropiu de Mântuitorul sufletelor noastre.

Iisuse Hristoase, Dumnezeule, bunule, cum să-Ți mulțumesc pentru

³⁷ Orice închinare la idoli creează suferința, strică pacea, bucuria ș.a.m.d.

bucuria aceasta dumnezeiască?! Mă rog pentru toți binefăcătorii mei, pentru cei bolnavi, săraci și pentru cei ce sunt în tot felul de necazuri, ca să le dai daruri și să Te cunoască pe Tine și astfel suferințele lor să fie prefăcute în bucurii. Unește-ne cu Tine, Doamne Iisuse, pe toți copiii credincioși Ție, ca să putem fi una în gânduri, în simțiri și în fapte, în rugăciune sfântă, aici și în viața cea veșnică! Amin.

26 octombrie 1971

Azi este pomenirea Sfântului Dimitrie izvorătorul de mir. Mulțumesc Domnului pentru ziua aceasta pe care am petrecut-o sărbătorindu-l cu mare bucurie pe Sfântul Dimitrie. Am stat apoi două ore la rând pe Dealul Mitropoliei, ca să pot săruta mâna Cuviosului Dimitrie, sfântul dăruit nouă de pronia dumnezeiască pentru a ne ajuta întreaga țară, să-i scape pe credincioșii ei din necazuri și nevoi.

Am simțit o mare bucurie pentru liniștea și pacea care stăpâneau miile de suflete care așteptau ca niște copii cuminți pentru a-l cinsti pe Cuviosul Dimitrie.

O! Popor român, care rămâi credincios Domnului ca o stâncă, cu toate greutățile pe care le întâmpini! Cine cheamă aceste suflete? Credința și dragostea de Dumnezeu. (...)

27 octombrie 1971

Am fost din nou la Patriarhie cu o soră care nu s-a închinat niciodată Sfântului Dimitrie. Stând la rând, am contemplat cerul într-o pace adâncă. Am trăit momente minunate de unire cu Dumnezeu, mai ales când a început să bată clopotul cel mare. Atunci, toate sufletele s-au înfiorat de bucurie. (...)

28 octombrie 1971

M-am trezit rugându-mă și am continuat cu bucurie rugăciunea lui Iisus. (...)

Coboară privirea Ta, Iisuse, asupra tuturor oamenilor, ca să fim cu toții vrednici de iubirea Ta cea sfântă și să-Ți cântăm imnuri de slavă în împărăția Ta!

Dă-mi, Iisuse, darul smereniei, să fiu socotită ca cea mai umilă ființă, de pe ultima treaptă. (...)

Fac rugăciuni și deodată îmi dau seama că nu mai au rost cuvintele; sufletul este plin de Duhul. Trece prin sufletul meu ca o sabie cu clinchet de argint, câteva clipe, pe care nu le mai pot prinde. Sufletul meu, fericit pentru aceasta, întărește trupul, îndemnându-l la lucru pentru mântuirea lui. (...)

Dorința mea este să fiu în rugăciune neîncetată și în împlinirea voii Tale! Câteodată mi-e teamă să nu mă rățăcesc, crezând că sunt foarte aproape de adevăr. În neștiința mea, cine știe pe ce margine de prăpastie mă clatin! Însă îmi aduc aminte de mila Ta cea mare, cu nădejdea că niciodată nu Te depărtezi de cel ce are râvnă să lucreze tot ceea ce e plăcut Ție. (...)

29 octombrie 1971

Am citit din „Viața Sfintei Tereza a Pruncului Iisus”, care mi-a înălțat sufletul spre dragostea de Iisus. Ea voia să atingă treptele cele mai înalte și sublime ale iubirii și pentru aceasta a fost condusă pe cărările aspre ale umi-

linței și răbdării în tăcere, mulțumind pentru toate. (...)

30 octombrie 1971

M-am trezit rostind rugăciunea și o continui pe mătânii sau lucrând orice. În clipa când mă trezesc din somn și deschid ochii văzând lumina zilei, îți mulțumesc, Doamne, cu bucurie că mi-ai dăruit încă o zi de viață pe pământ, ca să pot lucra pentru mântuire. Și așa în fiecare zi sunt atentă ca nu cumva să merg pe calea cea largă, crezând că merg spre lumină.

Anul 1971 a fost pentru sufletul meu o revelație dumnezeiască. Totdeauna cerul a fost la fel de frumos și toate câte le-a făcut Dumnezeu pentru noi au fost bune și frumoase, însă aveam ochi și nu vedeam. Abia acum, după zeci de ani de întuneric, pot contempla cerul și pământul și mi-am dat seama că nu există nimic mai frumos în lume ca cerul. În infinitul cerului se reflectă culori de o splendoare cum nu există pe pământ. (...)

Văd și simt puterea Ta, Doamne, în toate. În apă, în aer, în căldură, în frig, în plante, în pământul pe care-l ții cu mâna Ta, în cer și pe pământ, permanent voi vedea puterea și dragostea și înțelepciunea cu care lucrezi!

31 octombrie 1971

Doamne, Tu ne-ai iubit de la început și ne iubești mereu, căci altfel noi nu Te-am putea iubi și nu Te-ar dori sufletele noastre atât de mult. A Te iubi pe Tine este fericirea adevărată. Fericirea noastră ești numai Tu! Porunca Ta este să ne iubim unii pe alții, precum ne-ai iubit Tu. Iisuse, Tu știi că îi iubesc pe toți din tot sufletul, iar bucuria mea este să-i văd pe toți oamenii lucrând fericiți pentru Tine, cu Tine, ca să fim „una” (Ioan 17,22), aici și în veșnicie, după cuvântul Tău.

3 noiembrie 1971

Am lucrat mult, sunt răcită, durerea de cap și de gât prevestește gripa, care este foarte răspândită. Poate am greșit și voi fi pedepsită că nu voi putea lua parte la cântările sfintei slujbe. Febra crește și primesc pedeapsa pentru păcatele mele. Nu merit să cânt împreună cu surorile mele, care sunt curate.

8 noiembrie 1971

După patru zile de suferință, cu temperatură de 40°C, astăzi mă simt mai bine. Am pierdut din rugăciune, căci în acest timp mi-a scăzut puterea și rugăciunile mi se pierdeau...

Se aud bătând clopotele de la Patriarhie, căci astăzi este marea sărbătoare a Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil.

Doamne Iisuse, primesc ca pe o pedeapsă pentru păcatele mele faptul că nu pot merge la Sfânta Liturghie. În aceste zile de chin, nu am mai avut puterea să mai cuget, să mă rog, căci febra îmi slăbea inima, care ca o pasăre obosită abia își mai mișca aripile opărite de fierbințeală. Dar Tu, Iisuse, erai de acum acolo și știam acest lucru.

Mai am de ispășit, încă nu sunt curată ca să pot zbura în lumina Ta, căci îmi dădeam seama că sunt foarte aproape de infinit, și cine știe în ce stare era sufletul meu?

M-am trezit din somn auzind această frază, pe care o citeam tare: „Marea sărăcie a omenirii este lipsa de dragoste”. Da, așa este, Doamne! Cine mi-a

spus-o decât Tu, Iisuse!? Dacă în locul oricărei arme ar fi folosită iubirea de Dumnezeu sădită în sufletul nostru, atunci ar fi mare fericire pe pământ. Nimeni nu s-ar mai socoti sărac, căci ea, iubirea, ar umple tot golul.

Așa cum razele soarelui încălzesc întregul pământ, cu tot ce se află pe el, la fel și iubirea dintre oameni, cu razele ei binefăcătoare, ar încălzi inimile tuturor sufletelor din jurul celor ce le-ar transmite. Din iubire de aproapele și din credință dăruiești totul, fără teamă dai și vezi că de fapt ai primit de toate. Nimeni nu-i sărac avându-L pe Dumnezeu. Bucuria iubirii dumnezeiești strălucește instantaneu printr-o rază de lumină a conștiinței bune. Abia acum sufletul începe să cunoască faptul că se află înconjurat de atâtea bucurii și străluciri, pe care nu le intuia și nu le știa. Stând ani de zile în întuneric, cum te desfeți acum, suflete al meu, fericit de atâtea frumuseți! Va trebui să lucrezi cu multă pace, în liniște și cât mai bine, cercetând și studiind trupul acesta care nu a știut decât să te țină în întuneric și neștiință. Tu să-i fi conducător. (...)

9 noiembrie 1971

M-am rugat cu căldură, mulțumind Domnului pentru puterea pe care mi-a dat-o, să suport ușor și fără teamă această grea încercare, fiind grav bolnavă.

Într-adevăr, atitudinea mea față de viața din trecut este complet schimbată. Până în anii trecuți, în timpul unei boli de care orice om poate fi atins, la 38°C eram cuprinsă de panică, gândind că s-ar putea să mor. Acum, la 40°C, e de mirare că nici nu-mi trece prin minte că aș putea încheia cu viața. Cu trupul meu slab suport greu febra și leșinul. Știu însă acum că de voi leșina, tot nu voi muri, că Iisus va ține inima mea în mână Sa, căci nu-mi aparține mie și El o va întări și va rezista. Eu doar m-am rugat să mă lase să mai lucrez, că abia am început, și că doresc să-I slujesc cu iubire încă mult timp de-acum înainte și să mă ierte că târziu L-am cunoscut cu adevărat. Ce contează, Doamne, câțiva ani la Tine? Însă pentru mine sunt anii mântuirii și Tu mi-i poți dăruia.

Acum mă simt bine și am cunoscut că nu mai sunt un copil orfan. Am un Tată cum nu este altul. M-am lăsat liniștită în brațele Sale atotputernice. M-am lăsat pedepsită, căci era cu dreptate. Am fost chiar foarte mulțumită că mi-a dat această suferință drept încercare, pentru curățirea sufletului meu. (...)

11 noiembrie 1971

M-am trezit rostind rugăciunea și mă simt atât de fericită știind că Iisus se află acolo în inima mea. Cât ești de bun, Doamne, cât de lîn și dulce lucrezi în adâncul inimii! Va trebui să fac rugăciunea în liniștea cea mai adâncă. Am lucrat și m-am rugat toată ziua cu drag și cu nădejde, ca pentru Dumnezeu. M-a cuprins o sete și o foame de cunoștințe noi, încât uit de mine, iar cele ce până nu demult constituiau totul pentru viața trupeză acum aproape le-am uitat. Acum, sufletul îmi cere hrana pe care nu i-am dat-o la timp. Și Domnul Iisus, dulcele nostru Mântuitor, în fiecare zi îi dăruiește sufletului meu tot ceea ce-i cere acesta, iar sufletul meu se bucură și se roagă neîncetat. (...)

13 noiembrie 1971

Mă simt din ce în ce mai bine. Rugăciunile merg ușor și le fac cu mare

bucurie. (...)

Ca să-L iubesc cu adevărat pe Iisus, trebuie să caut să mă asemăn Lui, trăind o viață nouă. Mă rog, Doamne Iisuse, să mă îndrumi tot timpul spre această viață nouă. Doresc ca voința mea să fie condusă de Tine; Tu să lucrezi în sufletul meu slab și să-mi dai putere. Bunul Dumnezeu Tatăl Ți-a dat Ție, Iisuse, iubirea cea dumnezeiască, pe care ai sădit-o în toate sufletele, ca să le înobilezi, ca să lucreze și ele, la rândul lor, în lume. (...)

15 noiembrie 1971

M-am trezit din somn având în minte aceste cuvinte: „cu nici un chip să nu mă mustre conștiința”. A! De tine deci trebuie să mă ocup întâi, nu trebuie să las să-mi intre vreun gând rău în minte sau în inimă, ca apoi să mă poată muștra conștiința. Trebuie să fiu atentă la tot ce fac și tot ce gândesc despre frații mei și surorile mele, căci povătuitorul nostru spune că și cu gândul poți ucide pe fratele tău și te faci ucigaș de oameni. Orice ți-ar face, să nu te superi pe el.

Cum mă trezesc dimineața, prima grijă este de a mă ruga și a-L slăvi pe Dumnezeu pentru bunătatea și măreția Lui. Cu umilință mă rog pentru iertare de greșale și păcate, de care sunt sigură că voi da socoteală, și dacă nu mă voi căi, voi fi pedepsită - dacă nu aici, atunci sigur în viața viitoare. (...)

Mă silesc să simt prezența Domnului pretutindeni, și lângă și în mine, și să alung tot ceea ce m-ar putea depărta de El. Gândurile și faptele mele să fie în nădejdea că El mă vede tot timpul și de fac ceva rău, se supără și se întristează. Dacă nu voi avea conștiința curată, în zadar voi crede că am pace, că atunci spun o minciună.

Stau singură și-mi cercetez conștiința și văd cât sunt de nevredincă și de neștiutoare. Îmi știu neputința și greșalele mele și totuși, viața o trăiesc între oameni și nici nu bag în seamă defectele mele. Singur Iisus, Care-mi cunoaște bine sufletul meu cel slab și neștiința mea, mă ajută în mila Sa cea mare pentru cei păcătoși.

Dar nici conștiința nu știu să mi-o cercetez. Oare astăzi ce-aș putea spune despre această conștiință? Poate am supărat pe cineva cu privirea, cu vorba sau cu atitudinea mea, însă eu nu cunosc măsura în care am făcut acest rău. Cântarul este în mâna Domnului. Și am găsit că eu nu mă cunosc. Atunci, ce lupta duc eu cu gândurile, cu faptele mele? Ce am împlinit din ceea ce spun? Fac voia lui Dumnezeu?

Întâlnirile cu oamenii sunt ispitele la care pot fi supusă. Nu e de ajuns să nu vorbesc de rău pe nimeni și să iau apărarea celui nedreptățit, dar nici cu gândul nu va trebui să judec pe cineva din semenii mei, frații mei³⁸.

³⁸ Ți-am mai spus și acum îți scriu: cercetează-ți chipul tău dacă este după chipul lui Dumnezeu. Care este chipul Lui în tine? Iată-l: 1. iubirea, 2. libertatea, 3. suveranitatea, 4. dreptatea, 5. rațiunea, 6. sfințenia, 7. veridicitatea = adevărul, 8. puterea.

Vezi cum funcționează stările acestea în ființa ta și vei ști cine ești. Vrei să cunoști și pe aproapele? Observă cum funcționează aceste daruri și-l vei cunoaște. Așa vei avea ocazia sfântă să plângi pentru tine și pentru aproapele tău, frate sau soră. Vei plânge de bucurie și de durere. Vrei să știi dacă ești ridicată măcar o treaptă? Urmărește roadele Sfântului Duh: 1. dragostea, 2. bucuria, 3. pacea, 4. îndelunga răbdare, 5. bunătatea, 6. facerea de bine, 7. credința, 8. blândețea, 9. înfrânarea, 10. curăția. (Galateni 5, 22). Dacă nimeni și nimic nu-ți tulbură aceste daruri, ești după asemănarea lui Dumnezeu. Nu zbura cu capul prin nori, nu

20 noiembrie 1971

Astăzi am scris și m-am rugat mult în același timp. Simțindu-mă mai în putere, am putut să ies din casă, după 17 zile de suferință. Primul drum a fost la Sfânta Biserică. M-am spovedit și am mulțumit Domnului că am rezistat slăbiciunii. M-am rugat cu mare bucurie.

21-22 noiembrie 1971

Intrarea Maicii Domnului în Biserică. Am primit Sfânta împărtășanie cu mare bucurie și am zburat fericită acasă.

Am stare bună; pace în suflet. Doamne, cum să-Ți mulțumesc pentru darul păcii, care mă ține departe de orice rău sau deznădejde?! (...)

23 noiembrie 1971

Afară e foarte frig și-i suport greu. Am bronșită acută. Ai milă, Doamne, de zidirea Ta! Nu am răbdare să stau în casă. Mă rog cu credință și foarte ușor. Tu ești viu de față, Iisuse, îmi auzi rugăciunile și nu-i părăsești pe cei slabi.

28 noiembrie 1971

Le-am sărbătorit pe E. și pe I., și cu acest prilej sufletele noastre s-au apropiat foarte mult întru Domnul. Una din zilele noastre fericite trăite pe acest pământ și de care ne vom aduce aminte întotdeauna cu drag. (...)

29 noiembrie 1971

Am fost la fiica mea R. Ce copil minunat mi-ai dat, Doamne! Nici nu meritam.

3 decembrie 1971

Astăzi m-am rugat în liniște, cu bucurie. Inima mi se încălzește când mă rog. Am stare bună, pe care niciodată nu am cunoscut-o. Acum știu și cunosc cu adevărat ce este un om vechi și cum arată un om nou.

Lucrez de zece ori mai mult, însă nu obosesc, căci lucrez în liniște și cu bucurie, cunoscând pentru ce. Cu rugăciunea lui Iisus mă lupt să mă despart definitiv de tot ce a dăunat sufletului și trupului meu. După multă osteneală, am reușit să mă pot ruga cu mintea și în timp ce scriu. Când citesc îmi vine mai greu, însă eu mă silesc și cu ajutorul Domnului am nădejde că voi reuși. Când lucrez cu mătăniile, rugăciunea este minunată.

Seara, la Vecernie, facem repetiție pentru colinde. Ce bucurie pe noi! Îți cântăm, Doamne, imnuri minunate pentru nașterea Ta! Clipele trăite aici sunt sublime. Vrem să avem sufletele curate așa cum ne-ai dorit Tu, Iisuse, ca să Te putem vedea. Tu ești lângă noi, cu noi și Te bucuri pentru fericirea sufletelor noastre!

Colindele de Crăciun totdeauna au fost fericirea copiilor țării noastre și se vor cânta cât vom trăi pe pământ, pentru bucuria Nașterii Mântuitorului omenirii!

Minunile Tale, Iisuse drag! Noi Te vedem copilaș, scump și dragălaș, și ca magii alergăm și cu drag noi cântăm, fiind fericiți de Nașterea Ta! Totul parcă strălucește, se înveselește și sufletele sunt fericite! Luminează-ne Iisuse, Lumina lumii, ca să ne putem bucura cu Tine veșnic!

Mă rog în Sfânta Biserică și rugăciunea o simt în inimă. Seara termin 3.000 de rugăciuni.

9 decembrie 1971

M-am trezit fericită din somn. Visam că împodobeam cu flori icoana Maicii Domnului. Azi sărbătorim zămislirea Sfintei Fecioare Maria. Bucuria de a lucra pentru suflet nimeni nu mi-o mai poate lua. Această bucurie o descopăr în Sfânta Scriptură, în natură și în tot ce a creat și ne-a dăruit Tatăl nostru Cel ceresc, din mila Sa cea nebănuită pentru noi. El lucrează și în petala micuței flori și în zefirul care adie, în tot ce e frumos în cer și pe pământ și toate vorbesc despre El și-L slăvesc. Trăiesc bucuria în contemplarea frumuseții naturii și a minunatelor străluciri ale celor nevăzute, care îmi înalță sufletul în fericire.

10 decembrie 1971

(...) Acum Te simt, Te știu cu mine, alături de mine în tot ce lucrez, merg cu Tine și cânt cu Tine, pentru Tine, pentru slava Ta! Și dorul meu este să mor cu Tine, ca să mă înviezi cu Tine. (...)

Doamne Iisuse, ai milă de noi, toți copiii tăi de pe întreg pământul, și fă să coboare haruri ca razele soarelui peste noi păcătoșii, pentru jertfa Ta cea mare, și fă să nu rămână nici un suflet în afara luminii Tale! Ai milă de noi, Iisuse! Ajută-ne să primim cu bucurie umilințele, așa cum ne-ai arătat Tu care e umilința cea adevărată. Acum știu că aceasta este calea pe care trebuie să merg ca să pot gândi că merg spre Tine!

11 decembrie 1971

(...) Acum mă lupt cu micile imperfecțiuni: frica, nerăbdarea. La policlinică am așteptat cu răbdare, liniștită, ca niciodată, și fără frică sau durere am făcut punctia. Am sinuzită. Nimic nu mă mai tulbură. (...)

15 decembrie 1971

(...) Smerenia în fața Domnului și a omului este taina tainelor, cu care poți străbate calea până la Tatăl nostru Cel din ceruri. Smerenia este floarea cea mai gingașă, dar și greu de atins. Prin ea îl putem cunoaște pe Iisus. Sufletul meu aleargă după Iisus, dar mai întâi va trebui să ajungă la cunoașterea adevăratei smerenii. Calea cea bună a smereniei este calea pe care ne-ai arătat-o Tu, Iisuse, și sufletul meu dorește să Te urmeze, fiindcă așa știu că voi împlini voia Ta! Fără ajutorul Tău însă, știu că nu voi putea. Dar eu mă rog Ție, Iisuse, ajută-mă să ajung și eu așa cum ai zis: „învățați de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima”. (...)

19 decembrie 1971

Am avut o mare bucurie mergând la o soră. Acestea sunt pentru mine cele mai fericite ore petrecute împreună, adunate în numele Domnului. Părintele nostru ne vorbește duios ca un adevărat tată și plânge inima într-însul pentru sufletele pe care dorește să le unească cu Dumnezeu. Cât de puțin cere Dumnezeu de la noi ca să putem fi mântuiți! Întâi credința și voința, apoi toate vin după acestea.

Nici o fericire nu poate fi mai mare pe acest pământ decât aceea care vine din sfânta rugăciune. Fără de rugăciune nimic nu vom putea împlini.

„Doamne Iisuse, miluiește-mă” trebuie să fie veșnic pe buzele, în mintea și în inima noastră.

Îmi fac rugăciunile cu ușurință. Simt rugăciunea în inimă și am stare bună. Adorm rugându-mă.

20 decembrie 1971

Mă pregătesc pentru Sfânta împărtășanie. Nu pot face respirații. Sunt în tratament. Am dureri, însă este ca și cum nu aș avea nimic. Acum cunosc ce înseamnă răbdarea care vine de la Tine, Iisuse, îndelung răbdătorule! (...)

22 decembrie 1971

Mai mult ca oricând în viața mea frecventez biserica, unde prind putere și credință, nădejde mare și dragoste pentru Dumnezeu și oameni. (...)

Suntem suflete fericite cei cărora bunul Dumnezeu ne-a descoperit pe unul din plăcuții săi - părintele V. - care ne-a dat siguranța prezenței Tatălui ceresc în noi, în toată viața noastră.

Silința mea este să fac numai ceea ce e plăcut Domnului, să fiu atentă în orice împrejurare, căci mare este dorul meu de a avea parte de dragostea lui Iisus, pe Care îl contemp lu neîncetat.

În timpul rugăciunii, cunosc ce este pacea adevărată și trăiesc în ea, atât cât îmi este cu putință. Simt un tremur ușor, fin, plăcut în regiunea inimii în timpul rugăciunii lui Iisus; vibrează ca o putere dulce, minunată. Apoi, câteodată, la fel de plăcut, parcă se varsă în inimă apă, ca dintr-o sticlută, picătură cu picătură, clipocind. Trăirea este vie, adevărată și nu știu cum s-o exprim. Inima se roagă câteodată mai tare, alteori mai ușor, o simt însă că se roagă.

Mai sunt două zile până la Nașterea Domnului Iisus! Bucuria mea este mare. Îmi fac treburile casei în liniște, rugându-mă și meditând la tainele Domnului. (...)

25 decembrie 1971

Azi e Praznicul Nașterii Domnului Iisus Hristos. M-am spovedit cu toată atenția.

Primul meu post adevărat. Am cunoscut, așa cum a spus Mântuitorul, că „nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu tot cuvântul (...) lui Dumnezeu”.

Doamne, de la începutul acestui an, în fiecare zi am lucrat ca pentru Tine. Ai făcut atâtea minuni cu mine și tot ce a dorit sufletul meu mi-ai dăruit. N-am făcut nici cel mai mic lucru fără ca Tu să mă răsplătești. Poate și în trecut tot așa lucrai cu mine, însă eu nu cunoșteam lucrarea Ta. Acum, visele mele sunt numai despre Tine, Iisuse; ziua și noaptea nu văd nimic în jurul meu decât puterea și tainele Tale din toate!

Am cântat cu mare bucurie la Sfânta Liturghie. Am primit Sfânta împărtășanie. Sângele și Trupul Tău, Iisuse - o, minune mare! - s-au amestecat în sângele și trupul meu, ca să-l curețe de păcat. Cât de fericită sunt! Păzește sufletul meu curat, Iisuse, ca să nu greșesc cumva și să Te răstignesc din nou cu faptele mele. Doamne, îți mulțumesc căci rugându-mă neîncetat până adorm, mă trezesc tot rugându-mă!

31 decembrie 1971

Am mult de lucru, lucrez în liniște și parcă toate se fac singure. Azi e ultima zi a anului cel mai binecuvântat pentru mine de bunul Dumnezeu, prin bucuriile pe care mi le-a dăruit din belșug.

Anul 1971 a fost pentru mine anul cunoașterii lui Dumnezeu. În acest an am învățat multe din căile care merg spre El. Și cea mai ușoară cale este calea iubirii de Dumnezeu și a iubirii de oameni. Această cale este și porunca Domnului și astfel împlinirea voii Lui. Apoi urmează calea smereniei. Ca să ajung la smerenie trebuie să merg pe calea ascultării, și cel căruia i-am încredințat ascultarea mea m-a învățat calea iubirii; iubirea de Dumnezeu și de aproapele ca de mine însămi. Am plâns de bucuria dragostei pentru Iisus, Mântuitorul nostru. Câte lacrimi de pocăință am vărsat la picioarele Lui anul acesta, ca niciodată în viața mea! Apoi nu pot spune câte lacrimi de fericire au curs din ochii mei pentru bucuria descoperirii rugăciunii lui Iisus și pentru toate darurile pe care le-am primit din revărsarea rugăciunilor. Nu-mi pot exprima bucuria aceasta niciodată pe acest pământ. Cu adevărat, am înviat din morți! (...)

1 ianuarie 1972

Am primit cu bucurie începutul anului nou. Ce bucurii îmi va aduce de la Tine, Doamne Iisuse, Dumnezeule! Întâia mea dorință este să mă ajuți să știu cum să Te iubesc din tot sufletul și din tot cugetul meu, ca să nu fac nimic care să dăuneze sufletului meu, care voințe mântuirea. Voia Ta să fie știută de mine. Cu nădejde și cu dragoste, mintea mea să cugete neîncetat la rugăciunea Ta, ca să-mi fie armă sfântă de apărare contra oricăror încercări, de care nimeni nu scapă. Preocuparea mea principală doresc să fie lupta pentru curățirea sufletului, prin înălțarea cugetelor bune către cele nevăzute! Și ajută-mă, Doamne, ca să împlinesc poruncile Tale prin fapte, ca astfel să-ți pot mulțumi pentru toate.

4 ianuarie 1972

Mă rog cu sârguință și caut să folosesc timpul mai mult pentru rugăciune. Ea este cea mai folositoare pentru sufletul meu.

5 ianuarie 1972

Este ajunul Bobotezei. Am petrecut ziua rugându-mă cu drag, cu mintea și cu inima. M-am rugat Sfântului Ioan Botezătorul, patronul meu, ca să mă ocrotească cu rugăciunile sale către bunul Dumnezeu. Sunt fericită că patronul meu a fost înger în trup pe acest pământ și el a fost înaintemergătorul Domnului și Botezătorul Lui.

7 ianuarie 1972

Ce bucurie am avut în ziua aceasta! Ți port numele cu drag, Sfinte Ioane Proorocule și Botezătorule al Domnului Iisus! Și așa cum tu ai trăit simplu, fără de alte griji afară de aceea de a propovădui venirea Mântuitorului sufletelor noastre, așa doresc și eu ca, fără grija zilei de mâine, să nu mă întreb ce voi bea ori ce voi mânca, ci mai întâi să caut mântuirea sufletului meu. Mă rog ție ca, pentru rugăciunea ta fierbinte către Domnul și Dumnezeul nostru, să se reverse peste noi toți cei ce-L căutăm daruri multe,

ca să ne putem curăți cu ele sufletele, pe care apoi să le atragă spre El așa curate, cum au fost la început. (...)

8 ianuarie 1972

Au început și încercările: la ora 12:00 noaptea, soțul este între viață și moarte. Are edem.

Doamne, Tu știi că nu este pregătit. Salvează-l, ca mai întâi să se unească cu Tine! Din încercarea asta fă să i se lumineze ochii minții, ca să Te cunoască cu adevărat.

M-am rugat tot timpul. Parcă luasem un anestezic. Sunt calmă, însă ceva nu e în regulă.

Este aproape în comă. A venit „Salvarea”. M-am întors de la spital la ora 4:00 dimineața. Am făcut rugăciune cu respirații, în aer curat. La ora 8:00, am aflat că este în viață și ne-am revenit, eu și R.

9 ianuarie 1972

Este greu, intervine mila, neprevăzutul. În zadar zic că sunt liniștită, căci nu sunt. Am teamă totuși să nu primesc telefon că a murit. Mi-am pierdut răbdarea, neștiind ce s-a întâmplat la spital. Au venit trei surori la mine și mi-au fost de mare ajutor. Tu mi le-ai trimis, Iisuse bun și dulce!

Am ajuns la spital la ora 15:30. Într-o clipă, starea cea grea s-a prefăcut într-o mare ușurare și m-am liniștit în momentul în care l-am văzut. Eu și R. ne-am revenit și toți trei ne-am îmbrățișat fericiți. Este salvat. Mulțumim, Doamne! (...)

13 ianuarie 1972

Doresc să-I dăruiesc Domnului tot ceea ce am mai bun, ca pe o jertfă plăcută Lui, pentru bucuria de a-L simți mereu cu mine. Știu acum că moartea naște viață veșnică fericită, și voi lucra cât mai este timp, pentru a o câștiga. Mă voi lupta pentru a aduce alinare și bucurie celor pe care mi-i va scoate în cale Iisus, fără a mă gândi la răsplată. În fiecare Te voi vedea pe Tine, Iisuse, și voi alerga la Tine să Te rog să-i ajuți. Aleșii Tăi sunt cei necăjiți și întristați, care au nevoie de sprijinul Tău!

Dă-mi, Iisuse, înțelepciune și putere ca să-Ți pot sluji în fiecare zi, până la sfârșit.

Lucrez și mă rog cu nădejdea de a dobândi cunoștințe pentru a face rugăciune bună și cu atenție, ca fiecare zi și fiecare ceas din zi să-mi fie cale spre mântuire. Îmi este dragă rugăciunea lui Iisus și prin ea am primit atâtea bucurii și înălțare sufletească, încât socotesc că cei ce o rostesc neconținut sunt fericiți ca îngerii și zboară ca pe aripile vântului spre ceruri! Poți trăi pe pământ și în același timp, într-o clipă, și în ceruri; pacea dăruită de rugăciune te înalță spre zări îndepărtate, dorite de suflet, iar trupul e dator să stea liniștit și el. Doresc ca sufletul meu să fie cu Domnul cât mai mult. Vreau să stau permanent sub privirea Ta, Iisuse, și mă las în voia Ta, ca să lucrezi în mine cum voiești!

16 ianuarie 1972

C. este iarăși grav bolnav. L-am dus la spital. Doamne, toți suntem imperfecti. Tu ne vei ierta și ne vei călăuzi. Toate sunt de la Tine, pentru

binele nostru. Toată nădejdea e la Tine. Mă rog cu umilință și socotesc că merităm durerile ce ne apasă.

Tu îmi dai ca alinare în minte gânduri bune și duioase și dorul după Tine. Sfințenia este departe, lupta este grea, Tu mi-ai dat arme și cu greu le întrebuițez, însă nu le las să-mi scape. Lupt așa cum pot, dar mă lupt, și Tu, Iisuse, ești cu mine. Ești singura mea nădejde, și-mi ușurezi greutățile prin care trec. (...)

18 ianuarie 1972

M-am trezit cu gândul la rugăciune și m-am rugat toată ziua liniștită. Mă silesesc mereu să rămân cât mai mult cu Tine, Iisuse, și să Te simt prezent. (...) Cu Tine să contemp lu frumusețile negrăite, ca să satur sufletul meu însetat de odihna Ta!

Alină, Iisuse, suferințele soțului meu!

Îmi fac rugăciunea și adorm rugându-mă.

23 ianuarie 1972

Sfânta Liturghie mi-a înălțat sufletul către Tatăl nostru Cel ceresc și mă simt ușoară ca un fulg. Soțul va veni de la spital. R. e liniștită. Sunt intoxicată, însă n-are importanță ce se întâmplă cu trupul³⁹. Sufletul meu zboară fericit către Tine!

27 ianuarie 1972

Ziua mea de naștere - aducerea moaștelor Sfântului Ioan Gură de Aur. Sfinte Ioane Gură de Aur, tu îmi ești ocrotitor și rugător în ceruri pentru mântuire și ajutor în lucrare. Te rog să-mi ajuți în tot ceea ce fac, rugându-te Domnului ca să fac totul cât mai bine, plăcut Lui, căci sunt foarte slabă. (...)

28 ianuarie 1972

Fac rugăciunea cu umilință până la pământ, cu credință tare că Cel atotputernic nevăzut mă luminează și mă întărește. Îl slăvesc pe Creatorul tuturor, cântându-I cu bucurie. Bucuria mea este de a mă uni cu El în rugăciune cât mai mult, să trăiesc și să simt pacea binefăcătoare și să mă întăresc prin harul Său, să îndepărteze slăbiciunile mele.

30 ianuarie 1972

La sărbătoarea Sfinților Trei Ierarhi Vasile, Grigore și Ioan, am simțit în timpul Sfintei Liturghii bucuria și puterea de a lupta pentru fericirea pe care ne-a făgăduit-o Mântuitorul. Nu mă stăpânește o altă dorință mai mult decât aceea de a-L vedea cu adevărat pe Tatăl nostru. Dorul sufletului meu este acum să ajungă să poată locui în marea nesfârșită de lumină, acolo unde toate sufletele mântuite se vor topi în iubirea lui Dumnezeu, pentru veșnicie. Fiecare clipă este prețioasă și va trebui să lucrez cu sacrificii pentru mântuirea sufletului, căci nu știu cât timp mai am pentru lucrare, precum nu știu în fiecare seară dacă voi mai vedea lumina zilei următoare. Dorința mea este ca tot ceea ce făptuiesc să fie după voia Ta, Doamne, și să pot suferi și eu cât de puțin pentru Tine. Fă-mă înțeleaptă în toate, răbdătoare și smerită!

³⁹ „Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi, pe care-L aveți de la Dumnezeu, și că voi nu sunteți ai voștri?” (I Cor. 6, 19).

Îndreaptă-mi tot timpul gândul în inimă, unde Tu lucrezi cu mare putere pentru viața sufletului și a trupului meu.

2 februarie 1972

Praznicul întâmpinării Domnului. Am adus slavă, lui Dumnezeu, cântând împreună cu surorile mele. Am simțit și eu bucuria Sfântului Simeon, că Domnul Iisus a venit la noi întrupându-Se ca să ne izbăvească de păcate. Am cântat fericită, cu lacrimi de pocăință „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta!”, și m-am simțit slobozită și eu.

Toate surorile din cor sunt în luptă cu fel de fel de ispite. Cel ce dorește să ne fure pacea nu va reuși. Doamne, ne-ai dat și un bun apărător, plin de iubire pentru Tine, și imediat se restabilește pacea! Îți mulțumim, Doamne!

M-am rugat până am adormit.

10 februarie 1972

Citesc cu drag din „Pedagogul” (de Clement Alexandrinul), unde am găsit învățături minunate despre adevăr. Dumnezeu ne iubește, căci suntem lucrul mâinilor Lui și legătura iubirii este înlăuntrul omului, insuflată de El(...)

14 februarie 1972

Sora mea a venit ca la un semn, nechemată, la timp. Iisuse, Tu lucrezi. Toate s-au împlinit bine. Citesc „Ranele Domnului”. Am găsit aici în ce fel trebuie să ne purtăm Crucea cu adevărat. Nimeni nu-și poate imagina și descrie suferințele Mântuitorului din Vinerea cea Mare. Ar trebui ca pentru păcatele noastre, ca să ne putem gândi la apropierea de Iisus, să ne târâm în genunchi cu sufletul toată viața noastră, iar rugăciunile să fie făcute cu frică și cu cutremur, cerând îndurare! Rănilor Sale dovedesc iubirea lui Dumnezeu pentru creaturile Sale. Pentru noi, care câteodată nici nu merităm să ne numim oameni, pentru purtarea noastră nedemnă față de semenii noștri. A suferit îngrozitor cu trupul, dar în același timp și cu sufletul; privind departe peste veacuri, ne vedea pe noi, inconstienți de ceea ce săvârșim față de Dumnezeul nostru. Iubirea noastră este o minciună, căci viața nu ne-o schimbăm. Acum, când cunoaștem adevărul, suntem mult mai vrednici de a fi condamnați decât cei din vechime. Nu vom avea apărare. Întreaga omenire trebuia să se schimbe de la jertfa Sa pe Cruce, căci pentru aceasta a venit și S-a întrupat. Va trebui să avem de-a pururea în inima noastră întipărite patimile și rănilor Sale, care sunt izvor de viață veșnică. Nu sunt capabilă să suport mici răni, de care vreau repede să scap, iar Iisus suferă pentru mine moarte înfiorătoare. Îl văd cum privește la mine cu milă pentru neputința mea. Cu ajutorul Sfântului Giulgiu s-au descoperit pe trupul Său mai mult de 500 de răni, iar pe mine nu mă atinge nimeni măcar cu un băț pentru câte greșeli am făcut.

Iisuse, pentru păcatele mele Te-ai lăsat batjocorit, scuipat, dezonorat și răstignit, nevinovat fiind. Iartă-mă, Iisuse dulce, și ajută-mă să Te pot iubi mult, așa cum Ți se cuvine!

Mă rog cu multă umilință, plângând pentru patimile lui Iisus.

18 februarie 1972

Suport cu bucurie perioada de purificare. Încercările lovesc fără milă și fără încetare. Eu stau liniștită și Te las pe Tine, Doamne, să lucrezi în locul meu. Eu mă rog Ție și mă cutremur de prezența Ta vie și de lucrarea pe care o săvârșești cu mine clipă de clipă.

Mă silesc și mă lupt cu mine însămi să-mi păstrez inima curată. Din credința că Domnul mă vede, mă aude, fac rugăciunile în umilință adâncă. Rugăciunea mea a devenit atât de dulce! Aș dori să-mi topesc inima în ea și să ardă permanent flacăra dulce a iubirii de Tine, pentru slava Ta, Doamne Iisuse, în veșnicie.

Vreau să fiu atrasă cât mai sus, ca să mă simt în brațele Tale bune.

Luminează-mă, umple-mă de puteri ca să pot lupta, ca să pot avea parte de unirea cu sufletele celor care-Ți sunt plăcuți Ție, ca să trăim în bucurie și fericire cerească.

Am stare foarte bună. M-am rugat cu pace adâncă până am împlinit numărul rugăciunilor și apoi în continuare, până am adormit.

21 februarie 1972

Am început postul Sfințelor Paști cu mare bucurie. În ce luptă frumoasă și minunată mă găsesc! Sunt fericită. Preocuparea mea principală este lupta permanentă de a mă lepăda de orice bucurie pământească ce m-ar depărta de Dumnezeu și de a mă lepăda de mine însămi. Toate durerile și înfrângerile sufletești sau trupești au început să-mi pară mult mai ușoare și chiar mă fac să zâmbesc, cunoscând acum scopul lor. (...)

1 martie 1972

Îmi pare rău că n-am scris în jurnal de zece zile. Fac rugăciunile cu dragoste și cu ușurință. Nu există vreo stare de bucurie și fericire mai mare ca aceea din timpul rugăciunii. Simt prezența Domnului și lucrarea Lui în sufletul și în trupul meu. Simt puterea pe care mi-o dă din puterea Lui divină, ca unei lucrătoare nevrednice care are nevoie de sprijin. Tot lucrul pe care-l fac este pentru a-L bucura pe Iisus, și nu știu dacă fac totul pentru a-I împlini voia. Încă sunt slabă și am mare nevoie de cunoștințe, ca să pot birui neștiința; ca lucrarea și lupta să fie adevărate și de folos. (...)

Cred cu tărie în cuvintele Sfintei Scripturi. Îmi cercetez zilnic starea de legătură cu oamenii și cu Dumnezeu. Voi lupta pentru a împlini virtutea iubirii și mai întâi va trebui să știu să-mi iubesc sufletul și trupul, curățindu-le bine de păcate, ca să pot avea apoi iubire adevărată și față de aproapele meu. Mântuitorul l-a biruit pe cel viclean cu iubirea, rugându-Se, fiind pe Cruce, pentru cei ce L-au răstignit. Mă voi sili să-i iubesc cu adevărat mai întâi pe cei care voi ști că mă urăsc, ca să împlinesc voia Ta, Doamne, prin pilda Ta pe Cruce. Așa nădăjduiesc că voi birui pe cel rău. Suntem călători pe acest pământ și toți am greșit înaintea Ta, fiecare în felul lui, și judecata a Ta este.

4 martie 1972

M-am rugat puțin și, Doamne, fără de ajutorul Tău, în zadar voi căuta să încălzesc inima, dacă Tu nu vrei s-o încălzești. (...)

5 martie 1972

Am fost la Sfânta Liturghie. Sunt făptura Ta cea mai nevrednică și totuși

Ți-ai adus aminte și de mine, trimițându-mi atâta mângâiere și bucurie. (...)

7 martie 1972

Mă silesc să fac rugăciune bună. Citesc din nou despre rugăciunea lui Iisus, ca să pot cerceta dacă stările care vin din ea sunt duhovnicești. Sfinții Părinți spun că „împrăștierea minții răcește căldura inimii, iar micșorarea căldurii slăbește luarea aminte”⁴⁰. Este probat de mine și adevărat este. Am de acum 14 luni de rugăciune neîncetată și în timpul rugăciunii tot mi se risipește mintea. Mă lupt cât pot ca să birui neatenția tot cu rugăciunea. După mai multă rugăciune făcută în liniște adâncă, capăt căldura în inimă și simt și aud lucrarea ei dulce. Doresc să rămân cât mai mult cu putință în această stare, recunoscând-o ca fiind cerească. Nu pot compara starea sufletească din timpul rugăciunii cu nici o fericire sau bucurie pe care a trăit-o sufletul meu. Atunci se face cunoscută prezența Domnului în suflet. Simt cu adevărat că lucrează viu, dându-mi puteri noi și simțiri duhovnicești.

În timpul rugăciunii lui Iisus, de câteva luni simt o putere dulce și binefăcătoare, care vibrează crescând din ce în ce mai tare, pornind din inimă și apoi răstrângându-se în tot pieptul o dată cu căldura inimii, și care este întăritoare, înviorătoare, dulce și foarte plăcută la simțire. Pot renunța ușor acum la tot ce ar putea să mă îndepărteze de iubirea pentru Iisus Dumnezeu și Mântuitorul, căci sufletul se simte foarte fericit știind că El veghează și lucrează, urmărind voința mea statornică de a mă uni cu El. Contemplu cu bucurie și cu drag tot ceea ce mă înconjoară, lucruri și fapte, și văd lucrarea lui Dumnezeu în toate.

Mă las liniștită și cu încredere deplină condusă, de Dumnezeu, Care pe toate le împlinește după voia Sa prin noi, uneltele Sale.

Doamne, primește-mă ca să-Ți fiu unealtă bună și eu în ceata celor ce luptă pentru împlinirea adevărului Tău! Luminează-mi, Iisuse, mintea mea cea slabă ca să știu să lupt bine, să mă lepăd de orice atașament de ființe sau lucruri, ca să pot intra în iubirea Ta! Întreține căldura inimii mele pentru dragostea pe care Ți-o port, ca să pot face orice sacrificiu în numele Tău și pentru Tine, căci sufletul meu Te dorește. Iisuse dulce, Mântuitorule, de-aș plânge zi și noapte până la sfârșitul vieții mele pe pământ, de-aș împlini toate poruncile Tale cum se cuvine, toată iubirea Ta de-aș putea s-o revărs în inimile tuturor oamenilor și de-aș putea să alin toate suferințele celorlalți, știind că Tu mă vezi și Te bucuri, și chiar trupul meu de-ar fi jertfit pentru credința vie și iubirea pe care Ți-o port, și tot nu Ți-aș mulțumi îndeajuns pentru mila pe care ai avut-o pentru mine, vierme păcătos, că ai binevoit să mi Te descoperi mie viu și prezent pretutindeni. Cred în cuvintele Tale sfinte: că vei fi cu noi până la sfârșitul veacurilor. (...)

22 martie 1972

Iisuse, ai milă de R. Nu vreau să sufere ea, poate pentru păcatele mele. Tu vezi că se apropie de prăpastie. Numai Tu îi poți veni în ajutor. Este în luptă grea, însă cu Tine este puternică. Mă rog Ție fierbinte, redă-i pacea și liniștea

⁴⁰ Când ai pierdut atenția, a murit fericirea; întunericul minciunii te învăluie, te prinde și te aruncă în hău...

sufletului. Tu-i cunoști lupta cumplită cu gândurile. Pentru durerile de acum știu că va fi răsplătită, căci va căpăta înțelepciune. Tu pentru noi cei păcătoși Te-ai întrupat și Te-ai jertfit. De aceea doresc ca orice încercare a noastră să fie o apropiere mai mare de Tine! Tu ai unit cerul cu pământul ca să fim mântuiți. Când sângele Tău curgea din rănilor Tale pe Cruce, Te gândeași la noi și răbdai totul în tăcere, pentru a ne transforma pe noi. Sfânta Tereza de Avila spunea: „Te iubesc, Iisuse, mai mult din cauza agoniei și a morții Tale decât din cauza învierii”. Cu ce Ți-am răsplătit, Iisuse, iubirea Ta pentru noi? Privind la patimile Tale pe Cruce, sufletul meu se cutremură. Nu pot decât să vărs lacrimi amare de pocăință pentru sufletul meu întinat. Ne-ai lăsat moștenire Crucea pe care trebuie s-o purtăm cu dragoste, căci prin ea Tu lucrezi neîncetat la mântuirea sufletelor noastre. Prin răstignirea Ta cea de bunăvoie ne-ai arătat, Iisuse iubit, taina iubirii Tale pentru oameni. Prin patima Ta pe Cruce ai spălat păcatele întregii omeniri. Iubindu-Te acum pe Tine, mi-e silă de toate păcatele săvârșite și de nimicnicia mea; le reneg și le detest. Îi iubesc pe oameni și mă silesc să mă lepăd cu totul de ceea ce a mai rămas rău, undeva ascuns, în inima mea. Vreau să ajung să mă bucur dacă cineva mă bârfește, știindu-mă însă cu conștiința curată.

La Canonul cel mare se revarsă lacrimile pocăinței din belșug, fierbinți și curățitoare.

27 martie 1972

Extrag din meditațiile părintelui V. „Despre ascultare”, în care zice: „Ascultarea este un mijloc de mântuire, fără de care nu-L putem vedea pe Dumnezeu. Este un martiraj care este garanția vederii lui Dumnezeu. Fără mortificare de la cel mai mic lucru care abate și întunecă vederea lui Dumnezeu, de nu-l vei da la o parte, nu vei putea vedea lumina. Mare este taina ascultării. Prin ascultare scapi de tribunalul conștiinței și stai liniștit, scapi de grija iadului și trăiești ca în rai.” (...)

30 martie 1972

Părintele nostru ne vorbește despre post și ne spune că postul este o lucrare de îndumnezeire a ființei noastre, spre a înduhovnicii și trupul. Este o purificare a spiritului, a nu gusta din pâinea viciului și a păcatului. Postul este proba de verificare a fidelității sufletului meu față de Dumnezeu. Am înțeles că în zadar voi posti, dacă faptele mele sunt mai rele ca ale celor ce mănâncă carne. Cei ce postesc cu adevărat se cunosc după fapte și li se ascultă sfaturile ca și cum ar fi venite de la Dumnezeu. Postul înobilează ființa omenească. A posti înseamnă a avea minte. Proorocii au postit pentru a putea să lumineze cu lumina venită de la Dumnezeu, să sfarme întunericul din orice rău. Postul este taina acumulării puterilor harului lui Dumnezeu în omul slab. Postul, împreună cu rugăciunea, alungă demonii, vindecă, renaște și dă pace. Postul duce spre unirea cu Domnul Iisus Hristos, prin Sfintele Taine. Rugăciunea fără post nu are putere. Mântuitorul a postit 40 de zile și apoi a biruit ispita diavolului. Cu postul mergem alături de Domnul nostru Iisus Hristos și așa vom avea parte de multe bunătăți făgăduite aici pe pământ, cât și în cer. (...)

31 martie 1972

(...) Adună-ne, Iisuse, neîncetat pe toți la Tine, căci noi Te dorim și Te iubim, ca împreună să-Ți putem contempla frumusețea nespusă, să-Ți putem cânta imnuri de slavă cu pace în veșnicie. (...)

Când fac rugăciune bună, cu atenție, ascultându-mi inima, atunci simt cum se revarsă o pace ca o mângâiere catifelată, încântătoare. Dacă pierd atenția, dispar petalele alinătoare și dulci, și atunci sufletul mă îndeamnă din nou spre rugăciune curată. Rugăciunea e lină și aproape că nu-mi simt respirația. Încet-încet, simt plutirea ca pe o apă liniștită. Nu se mai aude nimic și aș dori să rămân așa cât mai mult. Sufletul mă îndeamnă să mă rog cu nădejdea de mântuire. Mă rog cu această nădejde. Seara am terminat 3.000 de rugăciuni.

6 aprilie 1972

Azi am fost la Biserică. E Joia cea Mare. Doamne Iisuse, Tu mă chemi și eu alerg să Te slăvesc pe Tine și să-Ți fiu recunoscătoare pentru jertfa Ta cea sfântă! Cele 12 Evanghelii ne arată cât de cumplite au fost suferințele îndurate de Tine pentru a mântui sufletele noastre, ale păcătoșilor. Ai fost dat pe mâna celor mai cruzi oameni și n-ai scos un cuvânt rău, pentru a avea și eu parte de fericire veșnică. Cu lacrimi amare am plâns gândindu-mă la patimile Tale, ca oarecând mironosițele. Iubirea Ta fără de margini pentru noi oamenii am văzut-o în răbdarea cu care ai pățimit. Durerea a pătruns adânc în inima mea. În Joia cea Mare, când ai mâncat cu ucenicii Tăi dragi, singurii Tăi prieteni, Tu știai că Iuda Te va da prins în mâinile iudeilor. Însă taina aceasta mare, hotărâtă din veacuri de Tatăl ceresc, numai Tu o știai, căci cine Te-ar fi înțeles atunci? Mare suferință Ți-au produs ucenicii Tăi, care se gândeau la locul cel dintâi și-l doreau. Cunoscând înclinarea lor spre gânduri de mărire, Te-ai smerit, pentru că Tu, Dumnezeu fiind, ai îngenuncheat și le-ai spălat picioarele pe rând, tuturor, chiar și aceluia care avea să Te vândă, ca să ne înveți smerenia și iubirea de vrăjmași, pe ei și pe noi, cei pe care-i știai că mai târziu, peste veacuri, vor cunoaște taina întrupării Tale!

Până la venirea Ta pe pământ, puterea smereniei și cea a iubirii de vrăjmași nu erau cunoscute. Smerenia era disprețuită. Mare taină este însă smerenia! Numai Tu, Iisuse, ai putut da oamenilor această putere de a recunoaște în smerenie cea mai mare virtute, cu care se pot birui ușor toate puterile întunericului. Tu ai fost primul nostru exemplu, căci prin smerenie și ascultare de Tatăl Cel ceresc, prin iubirea pe care ne-ai purtat-o nouă și vrăjmașilor Tăi, ai arătat întregii omeniri calea mântuirii⁴¹.

7 aprilie 1972

(...) Astăzi e Vinerea cea Mare. Doamne Iisuse, patimile Tale au luat sfârșit. Cântăm prohodul. Suntem triste toate surorile din cor. Cântăm în grabă, și nu se cade, Doamne! De ce îngădui, Iisuse, ca și acum să fii batjocorit? Te-au îngropat atunci în grabă, iar acum scena se repetă, că Te îngropăm și Te plângem tot în grabă. Ne rămâne nouă speranța învierii Tale, dar oare ești

⁴¹ Ascultarea e semnul harului dumnezeiesc al smereniei. Cine ascultă de Dumnezeu în chip desăvârșit va fi desăvârșit precum Tatăl nostru Care este în ceruri.

mulțumit de comportarea noastră? Cât suntem de ingrați... Cădem mereu în greșeli de care ar trebui să ne înspăimântăm⁴². (...)

9 aprilie 1972

Învierea Domnului. Sfintele Paști. Toată viața mea am așteptat cu nespusă bucurie sărbătorile sfinte ale Nașterii și Învierii Domnului, singura mea mângâiere sufletească. Din tinerețe întrezăream fericirea veșnică, fără însă să ajung s-o cunosc cu adevărat până în ceasul în care ai voit Tu, Iisuse!

Am cântat cu surorile mele în cor cu mare bucurie „Hristos a înviat!” și am simțit cum au înviat și sufletele din noi⁴³ și în toți credincioșii din Sfânta Biserică. E o atmosferă de fericire cerească. În toată biserica este o lumină care se reflectă pe chipurile fericite ale tuturor.

O, Iisuse, biruitorul morții, Tu ești aici, în mijlocul nostru, nevăzut și viu. Fii veșnic cu noi, Iisuse, ca să simțim de-a pururea prezența Ta în sufletul și în trupul nostru, curățite, prin darul Tău, de orice lucru rău. Simt cum ne învăluie cu dragostea Ta pe noi și pe frații noștri de pe întregul pământ. Suntem ușurați și fericiți acum, că sfintele Tale patimi s-au încheiat. Sfânta Ta înviere este începutul și nădejdea învierii sufletelor noastre. Tu ai înviat ca și noi toți să fim vii. Biserica e plină de sufletele tuturor celor care nădăjduiesc în înviere. Chipurile tuturor sunt luminate de fericire. Toți vom învia, prin Tine, căci sufletul nostru este viu și îl vei elibera de lutul ce-l acoperă, ca să fie veșnic în fericirea cerească!

22 aprilie 1972

Azi, la Vecernia Sfântului Gheorghe, a înviat bucuria și pacea s-a așternut din nou în inimile noastre. Totul a devenit ușor, curat, minunat. Toate sufletele s-au contopit într-unui singur, în unire cu Tine, Doamne.

Pacea lui Iisus ne învăluie. Măicuța Domnului, Sfântul Gheorghe sunt cu noi, în mijlocul nostru, și se bucură de fericirea noastră. Prin rugăciunile părintelui nostru, harul coboară asupra tuturor. Sufletele noastre se bucură de aceste taine ale bunului Dumnezeu. Socotesc un mare dar din partea Tatălui ceresc faptul că ne-a făcut parte de aceste bucurii duhovnicești negrăite, unice. Și eu ce am făcut ca să am parte de aceste bucurii? Nimic bun. N-am fost decât un copil rătăcit și Tu m-ai primit ca și pe fiul cel risipitor. Pentru aceasta ajută-mă să Te iubesc, căci mi-am dat seama cât de mult mă iubești. Vreau să Te bucuri de iubirea pe care o port în inimă, dăruită⁴⁴ de Tine. Dorința mea este ca toate rugăciunile către Tine să fie făcute din iubire. (...)

Cântările care se înalță spre slava lui Dumnezeu sunt rugăciuni simțite cu tot duhul nostru. Mă simt ca în cer! Părintele V. răspunde la întrebările noastre cu înțelepciune și cu multă dragoste pentru zidirea sufletelor noastre. Ne spune: „Rugăciunea trebuie făcută privind dincolo de icoane și de tot ceea ce e văzut, căci Dumnezeu este pretutindeni, nevăzut, căci Duh

⁴² Observația care vine dintr-o inimă curată, care-L vede pe Dumnezeu, este strigătul Cerului pentru oprirea fărădelegilor pe pământ.

⁴³ Când poți striga sincer în inima ta strigătul Proorocului Elisei, „Viu este Dumnezeu, viu este sufletul meu!”, atunci cu siguranța strigătul tău „Hristos a înviat!” este o simfonie vie care cântă realitatea învierii tale.

⁴⁴ Amin. Aceasta să știm: „Fără Mine - a zis Mântuitorul - nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5).

este Dumnezeu". Noi suntem chipul lui Dumnezeu după duh, duh din Duhul lui Dumnezeu. Să avem cunoștință despre existența noastră și despre tot ceea ce există creat în cer și pe pământ de atotputernicul Dumnezeu, cunoștință însă atât cât voiește El să ne dea. Rugăciunea în tăcere este auzită și purtată de îngeri, care în orice clipă lucrează pentru mântuirea sufletelor noastre.

Doamne Iisuse, primește-mă și pe mine printre cei ce-Ți slujesc Ție cu credință și cu dragoste și fă-mă vrednică să cunosc voia Ta cea sfântă, ca să nu greșesc în faptele mele. Viața mea Ți-o închin Ție, căci Te iubesc!

28 aprilie 1972

(...) Numai când sunt în rugăciune curată simt prezența Ta vie⁴⁵, Doamne, și trăiesc cu adevărat. Aș vrea ca aceste clipe trăite cu Tine să devină ore întregi de fericire și cu adevărat sunt din ce în ce mai dese.

Sufletul meu se umple de prezența Ta vie, Iisuse! Cum aș putea să-mi exprim recunoștința pentru bunătatea Ta, pentru tot ceea ce i-ai dăruit sufletului meu? Crește dorul meu de a trăi neîncetat cu Tine, căci numai atunci cunosc adevărata pace, bucuria și liniștea adâncă, în care sufletul meu se desfată de fericirea cerească.

1 mai 1972

M-am rugat toată ziua cu rugăciunea lui Iisus, liniștită, lucrând, scriind și citind. Am citit din „Viața noastră după moarte”, de Părintele Mitrofan. Poporul nostru ortodox, datorită Sfintei Tradiții, pe care o păstrează de aproape două mii de ani și o va păstra până la sfârșit, își împlinește conștiincios datoriile pentru mântuirea sufletelor celor care au plecat înaintea noastră din lumea aceasta.

Citesc și extrag despre ceea ce se întâmplă cu sufletul după moarte. El rămâne încă două zile pe pământ, umblă prin locurile în care a trăit, iar a treia zi urcă la cer. Între cer și pământ sunt „duhurile răutății” - duhuri ale îngerilor căzuți, deveniți demoni pentru îngâmfarea lor. Iisus a fost primul care a străbătut acest spațiu, căci din pricina lor nici un suflet n-a putut urca la cer. Însă Iisus a distrus blestemul morții. În acest spațiu se duce o luptă teribilă, îngerii se luptă cu duhurile rele, care se silesc să oprească sufletul omului. Acesta tremură de frică așteptându-și verdictul. Virtuțile omului acoperă păcatele și sfinții pot străbate cu ușurință această cale⁴⁶.

(...) Sufletul însuși se judecă pe sine, recunoscându-și vinovăția, dându-și seama abia acum, după ce s-a despărțit de trup, de toată responsabilitatea pe care a avut-o, și are remușcări teribile. De aceea spune Iisus că cine se judecă pe sine în timpul vieții pământești, acela nu va fi judecat după moarte.

Prin căință, mărturisire și împărtășirea cu Sfintele Taine al Domnului Iisus Hristos, omul face să dispară puterea păcatului.

⁴⁵ Nu numai când ești în rugăciune curată trebuie să simți prezența vie a lui Dumnezeu, ci în orice împrejurare a vieții.

⁴⁶ Toate virtuțile nimicesc păcatele în parte, dar pentru a străbate cu ușurință spațiul spre ceruri trebuie, e absolut necesar să fi realizat viața prin „a fi”, și nu prin „a avea”. „A fi”, „a exista”, nu e posibil fără Dumnezeu, Iisus Hristos. Ești real? Poți zice: „Nu trăiesc eu, ci Hristos”? Vei străbate cerurile!

Între cer și pământ, tot acest spațiu este împărțit în vămi, tribunale, și la fiecare dintre acestea sufletul are de dat socoteală pentru faptele sale, iar duhurile rele cu mare greutate lasă să treacă mai departe sufletul, acuzându-l nu numai de păcatele săvârșite, ci și de cele gândite numai⁴⁷.(...)

Doamne, urcarea la cer este dureroasă, căci sufletul trebuie să se rupă de acest pământ. Trebuie să fiu atentă în fiecare zi la greșelile mele. Le rabd pe toate cu bucurie, căci sufletul meu este însetat după Dumnezeu.

Trebuie să mă judec numai pe mine⁴⁸, să-mi cercetez cugetele și faptele trecându-le prin toate poruncile, pentru ca sufletul meu să poată trece ușor prin vămile văzduhului, pentru a ajunge la Tatăl ceresc, Care-l așteaptă cu brațele întinse. Trebuie să mă silesc să îndur, ca să-mi pot preface inima, să fie curată, pentru a-L primi pe Domnul, iar sufletul să se arate liniștit în orice împrejurare, căci atunci Duhul Sfânt va găsi lăcaș curat în el. (...)

2 mai 1972

(...) Am stare bună în rugăciunea lui Iisus. Lucrez și mă rog cu bucurie și pacea⁴⁹ mă însoțește.

Sufletul mă îndeamnă să cuget neîncetat la lucrarea pentru mântuirea sufletului. Suntem născuți din Duhul. Fericirea de a ști că facem parte din neamul Domnului Iisus Hristos este pentru noi, cei ce suntem călători pe acest pământ, tot ce avem mai scump.

În Sfânta Biserică, loc sfânt fiind, cântăm cu cetele îngerești, care deși sunt nevăzute pentru noi, parcă se aud totuși. Am mulțumit Domnului cu lacrimi de bucurie pentru împlinirea unei mici rugăciuni folositoare sufletului. Am plâns de bucurie când am cunoscut lucrarea vie a Domnului, Care nevăzut ne luminează cu înțelegerea tainelor prin rugăciune curată⁵⁰.

Acum, sufletul meu e fericit și se simte liber, pentru că a rupt lanțurile trecutului, care-l apăsau ca o povară grea, din cauza necunoașterii adevărului. Cunoscând acum cauza suferințelor, sufletul zboară de fericire, iubind numai pe Dumnezeu, Cel ce este totdeauna de față și care urmărește lupta pe care o duc cu sânguință și nădejde.

Mă rog cu mare bucurie. Adorm rugându-mă neîncetat pe mătăanii.

9 mai 1972

(...) Am impresia că timpul zboară și eu lucrez prea încet și neînchipt de puțin⁵¹. Fiecare zi o socotesc o apropiere de sfârșitul călătoriei. Având această știință, este ca și cum m-aș afla într-un tren care merge neconținut și aștept să aud deodată: „Iată, ai sosit”, și atunci privesc în urmă și nu văd ce am făcut, cu ce anume am venit să mă prezint în fața Domnului Iisus. Ce socoteală voi da? Ce am adus cu mine? Ce roade? Cum am folosit darurile

⁴⁷ Pocăința care nu este sinceră, curată, din toată inima și cu toată voința nu va avea niciodată putere să biruiască păcatul.

⁴⁸ Ai dreptate să zici: „să mă judec numai pe mine”. Nu carne și sânge ți-au descoperit această taină. L-ai auzit pe Hristos, Care ți-a zis: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu judecata cu care judecați, veți fi judecați” (Matei 7, 1-2).

⁴⁹ Pacea. Unde este pacea acolo Dumnezeu este viu.

⁵⁰ Deci prin ce ne luminează în înțelegerea tainelor și gustarea vieții adevărate? Prin rugăciune curată. Amin!

⁵¹ Sacrifică-te total lui Dumnezeu și nu te îngrijora de rest. Nu uita cuvintele Lui: „Să nu-ți fie frica de nimic, Eu lucrez!”

Tatălui Ceresc? Va trebui să-mi împlinesc misiunea pe acest pământ. Doamne Iisuse, Tu ai venit și m-ai miluit și nu cred că am meritat. Ai venit din iubire și eu nu știu să-Ți dau un pic de iubire pentru clipele de fericire dăruite. Te-ai întrupat, ai murit și ai înviat pentru mine, și eu nu fac nimic pentru a-Ți mulțumi. Cât de mult vreau să știu cum să Te iubesc, ca să-Ți mulțumesc! Nimeni dintre oameni nu te va putea iubi așa cum Ți se cuvine pentru jertfa Ta cea sfântă⁵².

11 mai 1972

(...) Astăzi, nimeni nu ne mai cere trupul ca jertfă, ca să-l răstignească sau ca să-l dea fiarelor sălbatice, să ne taie capul sau să ne supună la alte chinuri, ci ni se cere atât de puțin! Împlinirea poruncii iubirii - atât; a iubirii de Dumnezeu și de aproapele, care este fratele nostru, pe întregul glob pământesc. După Tată suntem frați legitimi. Și cum împlinesc eu această poruncă a iubirii? Silește-mă, Iisuse, iubire nemărginită, să Te iubesc pentru toate binefacerile Tale așa cum Te iubeau sfinții, până la extaz. Sădește în inima mea iubirea Ta cea sfântă! Cu puțină iubire din sufletul meu nu Te pot cuprinde pe Tine, care ești necuprins. Dar pot cuprinde cu ea pe toți frații și surorile mele, de la un capăt la celălalt al pământului. Așa înțeleg că iubindu-i pe ei Te iubesc pe Tine, care locuiești în ei. Tu strălucești în ochii și în inima lor atât de minunat! Dă-mi putere să-mi pot da chiar și viața pentru fratele meu, dacă va fi nevoie. Lucrează Tu, Iisuse, în sufletul meu, ca faptele mele să fie roditoare, pentru dorința mea fierbinte de a-Ți fi plăcute Ție!

12 mai 1972

(...) Iisuse, în orice faptură văd minunea Ta și stau smerită, plângând la picioarele Tale cu pocăință, înțelegând jertfa Ta cea sfântă! Orice durere dispare în fața jertfei Tale sfinte pentru noi, păcătoșii. Luminează-mă, Iisuse, ca să-mi pot vedea toate lipsurile, și ajută-mă să cunosc și calea de a le îndrepta. Tu mă vei naște din nou, Iisuse, prin lumina cunoștinței. Câtă pace aduci în sufletul meu greu încercat, această pace pe care o doresc, fără a mai putea fi împiedicată de cele ce se petrec în jur, rămânând neclintită în fața a tot ce este pământesc!

Sufletul se simte eliberat cu ajutorul rugăciunii Tale.

Sunt în luptă mare și cu somnul și nu vreau ca sufletul meu să fie lipsit de binefacerile Tale, de bucuriile pe care mi le-ai dăruit. Dorința mea este să-mi țin sufletul cât mai mult treaz, ca să pot lucra mai mult pentru mântuirea lui. Duhul Tău Cel Sfânt, Doamne, să-mi fie luminător și ajutor, pentru a putea împlini poruncile și pentru a lucra cu mai multă putere, curățind inima și sufletul meu. Inima mea dorește să păstreze neconținut prezența Ta⁵³, ca pe cea mai scumpă comoară, dulce și strălucitoare. Păzește-mă, dulce Iisuse, cu harul Tău cel sfânt, ca să pot răbda încercările cu bucurie, până la sfârșit, așa

⁵² Nu uita că starea de smerenie are harul siguranței absolute: ca lâna care stă noaptea într-o grădină, dimineața o vei găsi îmbibată de rouă. (...)

⁵³ Sigur, te bucuri de prezența lui Dumnezeu, știind precis că El te vede și te aude. Și așa fiind tu, suflete, ești cea mai scumpă comoară, pentru că ce am putea da în schimb pentru sufletul nostru? Și mai mult: pentru Dumnezeu ce am da în schimb? De-am avea lumea toată, cu toate comorile ei văzute și nevăzute, dacă nu avem pe Dumnezeu, suntem mai săraci decât pustiul Sahara.

după cum ne-ai învățat: prin umilință. Așa cum Tu, Cel fără de păcat, ai primit palme și scuipări de la oameni nevrednici pentru păcatele mele, multe și rele, așa voiesc și eu să mă pot smeri în fața fraților și surorilor mele, copiii Tăi buni, căci nu vreau să Te pierd, ci vreau să fiu mereu cu Tine și să-mi arăți calea care duce la mântuire!

Adorm rugându-mă cu rugăciunea lui Iisus.

12 iunie 1972

Am întrerupt jurnalul și îmi pare nespus de rău. (...)

Dacă nu Te vom avea pe Tine, Doamne, chiar de am avea toate bogățiile pământului, nu vom avea fericire și nici nu vom simți că trăim. Câte bucurii tainice ne dai Tu, bunule, celor ce atât de puțin Te căutăm! Fericirea noastră ești Tu! Bucuria noastră ești Tu, Iisuse, și aceasta este adevărata fericire, care este fără de sfârșit, veșnică. Fericirea pe care o trăim în sărăcie, așa cum ai trăit Tu pe pământ, nu doresc s-o schimb cu nici o bogăție pământească. Pentru aceasta mă rog Ție, Doamne, să nu nesocotesc vreuna dintre poruncile Tale, ca să nu fiu vinovată în fața Ta, iar pentru o singură poruncă încălcată să fiu vinovată ca acela care le-a călcat pe toate, cum zice Sfântul Apostol Iacob (2,10). Stăpânul sufletului meu să fii Tu.

Cugetând mereu la Dumnezeu și Mântuitorul sufletului meu, grijile mele sunt înlăturate. Las părerea mea să cadă, caut și trebuie să înțeleg pe fiecare, ca să fie pace. Datoria mea este să ajut, nu să judec.

Duhul Domnului lucrează viu, neconținut în fiecare suflet și El pe toate le împlinește. Totuși, nu voi ști niciodată, Iisuse, cât voi trăi în acest trup, dacă ești mulțumit de ceea ce lucrez⁵⁴.

Ajutorul meu ești Tu. Intuiesc voia Ta prin tot ceea ce ai spus că e bine sau rău, făcând binele pe cât posibil, din credință, și îndepărtând gândurile sau faptele rele. Când am căzut, m-ai ridicat. Am dorit să Te cunosc și mi Te-ai descoperit, viu și lucrător, adevărat. Mi-ai arătat pe cel ce m-a luminat și mi-a întărit credința, făcând-o vie și puternică, prin exemple de iubire pentru Tine și pentru oameni. Acum, dorința mea este să fac totul numai după voia Ta, numai ce-Ți place Ție și să-Ți dăruiesc fiecare clipă. Avându-Te pe Tine ocrotitor puternic, nu mă mai înspăimântă nici un rău. Voi păstra fericirea ceea ce mi-ai sădit în suflet, ca pe o comoară scumpă. Este talantul Tău dăruit mie și nimeni nu mi-l poate lua. Atunci când îmi vei cere socoteală, în ziua despărțirii de acest trup, doresc să mă înfățișez fără teamă, având o conștiință curată.

13 august 1972

(...) Doamne Iisuse, adevărata taină este aruncarea seminței iubirii Tale peste noi pe pământ și în inimile noastre, în care ai făcut să crească iubirea noastră pentru Tine. Taina tainelor e iubirea! Sufletul meu e însetat de Tine datorită seminței sădite de Tine în sufletul meu. (...)

Bucurie sfântă, bucurie dulce, bucurie nespusă pentru sufletul însetat de iubirea Ta fără de margini! Mi-ai șoptit iarăși o taină, care este cea mai mare:

⁵⁴ Pune termometrul la inimă și vezi câtă pace sau câtă neliniște clocotește acolo, și vei ști dacă este mulțumit sau nemulțumit Domnul nostru Iisus Hristos de viața ta.

„Dacă vei iubi, vei fi iubită!”⁵⁵, și voi avea pace și unirea cu Tine!

14 august 1972

Citesc din Sfântul Ioan Scărarul, care în Cuvântul al 10-lea, „Despre vorbirea de rău sau clevetire”, între alte învățături, spune: „Vorbirea de rău este odrasla urii, o boală subțire, o mare lipitoare ascunsă și tăinuită, care sugă și nimicește sângele iubirii. E fățarnicia iubirii, pricină de întinare și împovărare a inimii, pierderea curăției”.

Doamne Iisuse, așa de grozavă este această putere a răului, vorbirea de rău a aproapelui, încât poți pierde iubirea, care este puterea noastră cea mai mare. Și dacă am pierdut iubirea, am pierdut torul, căci Dumnezeu este iubire și pe El Îl pierdem. Așa că va trebui să mă gândesc foarte serios să adopt tăcerea și să am multă atenție, ca să nu greșesc cumva vorbind de rău pe fratele meu, care este curat, ci mai bine să-mi cercetez conștiința dacă este curată, căci acolo poate apărea oricând pericolul de a fi înlocuită curăția cu cine știe ce gânduri de la cel rău. Nu vreau să judec pe nimeni, ci numai să ajut pe cel nevinovat, căci a Domnului este judecata, pentru fiecare după greșalele noastre. Întâi trebuie să am grijă de păcatele mele să le curăț și apoi să mă rog lui Dumnezeu pentru cele ale aproapelui meu. Ajută-mi, Iisuse, să fie așa încât să văd în aproapele meu numai virtuți, acestea fiind daruri făcute de Tine din iubire pentru el. Și dacă Tu îi dăruiești toate acestea, înseamnă că Tu ești cu El și în El, și atunci eu pe cine vorbesc de rău?⁵⁶(...) Nu vreau să osândesc pe cei ce au chipul Tău! Eu voi răspunde în fața Dreptului Judecător numai pentru faptele mele, nu și pentru cele ale aproapelui meu.

Mă rog cu nădejde și cu bucurie toată ziua, lucrând în timp ce mă rog neîncetat.

15 februarie 1973

De când am învățat să-L iubesc pe Iisus nu mai fac nimic din teamă, ci reușesc să fac totul din iubire, care atât de vie și de dulce inundă inima și sufletul meu, și din dorul de a fi cât mai aproape de focul iubirii Lui pentru oameni. Acum văd, Doamne, că toți oamenii suntem la fel, nu-i nici o deosebire. Ajută-ne pe toți să simțim focul iubirii pentru Tine! Dorința mea este ca Tu să intri în sufletul meu și să cureți tot ceea ce a mai rămas rău, ascuns pe undeva și nebăgat în seamă. Să cureți și gândurile mele, care m-ar putea face să pierd darurile pe care mi le-ai dat cu atâta bunătate. Ajută-mă clipă de clipă, ca tot ceea ce fac să fie numai pentru slava Ta cea mare!⁵⁷

12 martie 1973

Sunt la Sfânta Liturghie, la biserica Sfântul Elefterie. Am un dor nespus după vederea Ta, Iisuse!

Acum înțeleg de ce veșnicia la Dumnezeu este ca o clipă, pentru că și îngerii și sfinții, privind fața Ta, nu se mai pot sătura. Pentru dorul acesta mare de a fi cu Tine au murit fericiți ca martiri sfinții. Nimic din câte sunt în

⁵⁵ Câtă sămânță de iubire semănăm, atâta pace și bucurie culegem.

⁵⁶ Pe chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

⁵⁷ Slava lui Dumnezeu cea mare este bucuria care se face în cer „pentru un păcătos care se pocăiește” (Luca 15, 7), care se mântuiește!

cer și pe pământ nu mai valorează în fața măreției frumuseții Tale! O, Iisuse, ajută-mă, cât îmi voi mai duce viața aceasta pământească, să cunosc că o trăiesc după voia Ta, ca sufletul meu să aibă parte de această fericire veșnică. Slavă Ție, Iisuse, pentru tot ce mi-ai dăruit și pentru câte mi-ai descoperit⁵⁸, încât mi-ai adevărit că cerul este pe pământ!

Cu rugăciunea putem uni cerul cu pământul, iar acum, dacă Te purtăm în sufletul nostru, putem trăi pe pământ ca și în cer! Sfânta rugăciune e ca o minune, e imnul sufletului meu, în inima mea! Mă rog fericită!

16 martie 1973

(...) Timpul este scurt și va trebui să lucrez mult pentru vremea pierdută⁵⁹, repede, cu atenție și înțelepciune. Dorința mea este ca sufletul meu să iasă cu totul din sfera întunericului prin pocăință și curăție, că sufletul meu este dornic de lumina Ta, Doamne Iisuse, Dumnezeu! Sprijinește-mă, Iisuse, în toate faptele mele, căci slăbiciunea mă doboară adesea. Cât sufăr din partea lumii e puțin față de cât am trăit fără de grija mântuirii sufletului. Păcatele și lipsirea de pacea Ta, Iisuse, nu pot fi șterse ușor.

O transformare totală s-a produs în sufletul meu, o schimbare a trăirii vieții printr-o nouă vedere duhovnicească, negrăită, căci viața mea nu este la fel ca înainte de a Te cunoaște cu adevărat, Iisuse! Este un lucru minunat ce s-a petrecut în sufletul meu. Transformarea a fost rapidă, aș putea spune instantanee, ca la o poruncă, și tot ceea ce am primit într-un moment a fost ca o trezire din somn la realitatea trăirii vieții adevărate. Ceea ce am primit atunci mi-a rămas neîntinat și doresc ca până la sfârșit să-mi păstrez această stare minunată, căci puterea credinței este sprijinitoarea mea.

Oamenii mă privesc tot la fel ca înainte de preschimbarea mea, însă eu nu mai sunt același om pe care-l cunoșteau ei. În trecut, trupul conducea, sufletul se vedea rar, iar acum se luptă cu trupul care l-a ținut închis atâta vreme. Gândurile și faptele mele sunt altele. Bucuriile vechi au lăsat locul altor bucurii, iar vechile prietenii s-au schimbat cu altele noi, duhovnicești. Toate ispitele și încercările sunt ca nimicuri, căci nu le mai poate umfla cel rău, care mă înspăimânta furându-mi pacea sufletului. Au dispărut frica și duhul nerăbdării, care neconținut mă însoțeau, duhul neliniștii, care încă m-a tulburat câțiva ani. Doamne, cât de fericită sunt, căci acum știu cum și de ce trebuie să-mi iubesc și vrăjmașii: pentru că judecătorul lor este Dumnezeu, iar eu sunt un nimic, nevrednică de luat în seamă. Așa că mă uit numai în sufletul meu, să fie curat, căci de el voi da socoteală, și așa rămân în pacea pe care Iisus, cu rugăciunea Sa, mi-a dăruit-o cu dragoste, pentru mila Sa cea mare! (...)

5 octombrie 1973

Caut să-mi mențin pacea în rugăciune cât mai mult posibil, îndepărtând gândurile ce-mi vin pe neașteptate. Vin gânduri bune, nu rele, însă tot reușesc să-mi fure din rugăciune. Clipele trăite ca în brațele blânde și bune ale lui Iisus, pe Care-L chem neîncetat, îmi dau o stare de bucurie și de

⁵⁸ Cunoști care este termometrul. Îl pui la inimă și vei primi răspunsul dacă trăiești după voia Lui, observând temperatura neliniștii sau a deznădejdii din inimă.

⁵⁹ (...) Nu alerga după timp! Aleargă după credință, nădejde și dragoste, care dau pace și bucurie peste timp și peste spațiu.

dulceață din care n-aș dori să mai ies. O clipă ca o veșnicie. Sunt o mică ființă creată de Dumnezeu, neînsemnată în acest univers nesfârșit, în care lucrează Iisus din iubire pentru noi, căci altfel, după faptele noastre, ar trebui ca în fiecare zi să fim bătuti de dreptatea divină. Bunătatea Ta, Doamne, nu se poate măsura nici în ani lumină! Este de neconceput pentru mintea noastră⁶⁰. Eu nici nu știu cum să Te iubesc. Știu că doresc să-Ți dovedesc iubirea mea pentru Tine, dar cum? Nu fac nimic pentru a-Ți arăta iubirea mea! Tu însă câte dovezi mi-ai dat, Doamne! Adevărul Tău, pe care mi l-ai descoperit și care ești Tu! Tot ceea ce este bun în noi este foarte departe de asemănarea cu Tine! Nu pot exprima în cuvinte cât de bine înțeleg acum voia Ta, Doamne! Conștiința⁶¹ lucrează atât de minunat în sufletul meu, descoperindu-mi lipsurile, de care trebuie să mă ocup.

Știu că Tu păzești cu grijă sufletul meu și îmi amintești mereu de îndatoririle mele către Tine!

Mă rog, Doamne, ca să măntuiești întreaga omenire și pentru mila Ta cea negrăită să deschizi ochii tuturor, unind sufletele lor cu Tine!

Avem nevoie de zâmbetul Tău, Iisuse, de ajutorul Tău, căci noi, copiii Tăi, suntem slabi! Îmbrățișează-ne, învăluie-ne în lumina înțelegerii Tale, arătându-ne mereu calea, dar și umblă cu noi, ca să nu rătăcim pe căi necunoscute, întunecoase, în care să fie vreo cursă. Scoate-ne pe toți din noroiul în care ne afundăm și spală rănile și iartă neputințele noastre⁶².

Fac rugăciunea cu mai puțină încordare ca la început. Acum știu că rugăciunea trebuie făcută lin și cu bucuria de a ști că Tu, Iisuse, mă vezi, mă auzi și aștepti rugăciunea mea, ca să ai prilej de a-mi întinde mâna, ca să mă ridici ușor spre Tine. Am atâta nevoie de pacea Ta cea sfântă, Iisuse, căreia în neștiința mea nu i-am dat atenția cuvenită și așa a venit rătăcirea, căci pacea lipsea din inimile și din căminele noastre.

Oare cât am stat cu Tine, Iisuse, astăzi în pacea Ta? Ce m-a împiedicat s-o rețin permanent? Măruntele ocupații de fiecare zi și uitarea. Când uit de pacea Ta, Iisuse, trăiesc numai în atmosfera lumească, cu micile ei îndeletniciri necesare doar trupului și care-mi fură mult din timpul meu prețios pentru mântuirea sufletului. Singură rugăciunea Ta, Iisuse, este ajutorul meu. Cu rugăciunea Ta pot merge oriunde și pot lucra orice.

7 octombrie 1973

Spiritul de sacrificiu pentru săraci și bolnavi a crescut o dată cu rugăciunea Ta, Iisuse!

Mă silesc să fac voia Domnului cât pot, ca să fiu vrednică de iubirea Sa, pentru că acum știu că El ne iubește pe noi oamenii cu o dragoste ce nu se poate descrie. Uneori ne dăm seama din micile minuni pe care le face cu noi în fiecare zi.

Privesc la cei bolnavi și săraci așa cum îi privește Mântuitorul nostru. Caut să-i mulțumesc pe cei care greu pot fi satisfăcuți, socotind că este datoria

⁶⁰ Altă vedere: „Astăzi am văzut că Dumnezeu grăiește cu omul și acesta rămâne viu” (Deut. 5, 24).

⁶¹ „De aceea este nevoie să vă supuneți, nu numai pentru mânie, ci și pentru conștiință” (Romani 13, 5).

⁶² „(...) în privința unui lucru pe care îl vor cere, se va da lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri” (Matei 18, 19).

mea de creștin să-i slujesc în numele Domnului pe oameni. Mă rog cu milă profundă pentru vrăjmașii mei, căci sunt foarte chinuiți de demoni și nu-și dau seama de ceea ce fac. Le-aș da orice ajutor mi-ar cere, fără a-i deosebi de cei care-mi sunt prieteni.

Astăzi mi-am menținut mult pacea în suflet și m-am rugat cu mare bucurie. Doamne Iisuse, numai Tu vei deschide sufletului meu porțile spre lumină!

9 octombrie 1973

(...) Astăzi ai pătruns cu iubirea Ta în sufletul meu, dar nu sunt pregătită de a Te primi, Iisuse! Gândurile m-au tulburat puțin, însă Tu mă îndemni să mănânc cu Tine. Simt că mănânc cu Tine și lucrez cu Tine⁶⁵. Privesc cu dragoste toate fapăturile Tale și stau liniștită, în orice loc m-aș afla. Stăruința și osteneala pentru curăția inimii mele Tu o cunoști, Iisuse dulce; căci neîncetat îmi cercetez cu atenție inima și cugetul, ca să pot intra pe poarta cea strâmtă, cu oile Tale, să pot avea parte de lumina Ta! (...)

10 octombrie 1973

Citesc despre păcate. Acestea sunt ca niște monștri ce se reped asupra sufletului omenesc, îl desfigurează, desființându-l total. Mânia, ura, răzbunarea, ambiția, zgârcenia nu pot fi biruite decât de sufletul înzestrat cu virtuți dumnezeiești ca blândețea, dragostea, îndelunga răbdare, pacea, milostenia și inima bună, ca a unui copil al lui Dumnezeu.

Trebuie să primim moartea cu bucurie, căci este trimisă de voia Domnului ca să ne deschidă ușa de intrare spre viața luminoasă și veșnică, spre viața adevărată. Nu mă mai sperii de moarte, de vreme ce ea ne va descoperi adevărul și prin ea se împlinește tot ceea ce ne-a promis Tatăl nostru Cel ceresc. Acolo ne vom bucura pe vecie de bunătățile făgăduite celor ce-I vor îndeplini poruncile. Toate aceste frumuseți și bunătăți sunt acoperite de ochii noștri trupești, iar atunci, în fața morții, se vor descoperi. Sufletul, eliberat din trupul care este supus putreziciunii, dezrobit și frumos luminat, se va înălța spre cer, așa cum ne-a dovedit-o Mântuitorul prin învierea Sa. Bilioane, trilioane de suflete vor străluci pe cer când vor învia pentru veșnicie. Iisus, când S-a înălțat la cer, era îmbrăcat în lumină. El ne-a dat nădejdea învierii sufletului nostru, care nu va fi supus putreziciunii.

Pacea, pacea, pacea Ta, Iisuse! Oare este pacea deplină în sufletul meu? Da, Doamne, simt că este. Mă simt bine cu Tine, Iisuse, cu rugăciunea Ta!

O săptămână întreagă m-am ocupat să știu cât timp mi-am ținut pacea în suflet. În fiecare zi, dintr-o oră mi-am menținut pacea cu rugăciunea lui Iisus câte o jumătate de oră sau trei sferturi de oră. Din 12 ore pe zi, aproape șapte ore au fost ocupate de rugăciunea neîncetată, timp în care mi-am oprit alte gânduri. (...)

Gândurile mele se îndreaptă cu drag spre rugăciunea Ta cea sfântă. Așa îmi păstrez cât pot de mult pacea sufletească, oprind mișcarea minții, îngrădind-o cu glasul rugăciunii. Ajută-mă, Iisuse, să-mi păstrez tot timpul comoara cea scumpă în suflet, căci nu se pot asemăna cu nimic bucuria și

⁶⁵ Ai dreptate, Domnul nostru Iisus Hristos necontenit ne îndeamnă să cinăm cu El, să respirăm în orice clipă cu El. Ai simțit cum te-a îndemnat? Te-a învățat să citești ce scrie pe mâncare, apă și aer? Nu-mi spune, știu că te-a învățat de toate, ca să poți merge și înțelege care este „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14, 6).

pacea negrăită din timpul rugăciunii. Dorul meu este ca să trăiesc aceste clipe cât mai mult, căci rugăciunea îmi poartă sufletul ca pe o apă liniștită, fără nici un zgomot, și lin, lin de tot, sufletul descoperă taine nespuse de frumoase, pe care nu le-a cunoscut în trecut. Nu mai doresc altceva decât să le pot trăi și contempla. Sufletul meu nu se mai înspăimântă de nici un rău. (...)

11 octombrie 1973

Dimineață am avut o oră bună de pace cu Dumnezeu în rugăciune. Grijiile vieții de toate zilele sunt înlăturate, lucrând liniștit și rugându-mă neconținut.

Am citit odată viața unui sfânt care spunea că cel mai mare rău pe care îl poți face unui frate este să-l întrerupi de la rugăciune. Abia acum înțeleg cât de dulce poate fi starea omului în rugăciune⁶⁴. Numai prin rugăciune putem comunica direct cu Tatăl ceresc. Mă sperie bunătatea Sa cea mare, când eu stau în fața Sa și rugându-mă, gândurile mă îndepărtează de prezența Lui vie. Mai bine aș tăcea.

Doamne, știu că atunci când eu mă așez la rugăciune, Tu ești gata să-mi trimiți harul Tău și să aștepti de la mine doar atenția minții mele, iar eu câteodată mă risipesc cu gândul la ceea ce văd cu ochii trupului. Aceasta îmi dă impresia că e ca și cum aș chema un musafir iubit și el vine, iar eu îi întorc spatele, văzându-mi de alte treburi.

Cât trebuie să fie de supărați pe mine Iisus și Măicuța Lui când îi chem și apoi gândurile îmi fug în altă parte... Câteodată mă rog așa, fără prezența Domnului, Care este pretutindeni⁶⁵.

Știu că lumea spirituală nevăzută este mai vie și mai activă decât cea văzută. Sfinții pe care-i chemăm sunt foarte iuți și aleargă să ne ajute. Numai să le spui ce te doare, și ei mijlocesc pe lângă bunul Dumnezeu ca să-ți împlinească repede cele de folos sufletului.

12 octombrie 1973

Am ascultat foarte atentă și cu mare bucurie meditația ținută ieri de părintele nostru în biserică. Cateheza a fost despre frică, despre Adam cel vechi și Adam cel nou, Iisus Hristos.

Joia trecută ne-a vorbit în biserică despre pacea lui Hristos, rugându-ne ca toată săptămâna să observăm câtă pace am dobândit. Am căutat să-mi mențin pacea cât mai mult posibil, fără gânduri, fără probleme legate de ceea ce este văzut, și așa am reușit, cu rugăciune multă, și am călătorit către cele nevăzute, cugetând la cele dumnezeiești.

În rugăciune văd și simt cât este de bun Tatăl ceresc cu sufletul meu, care Îl cheamă neîncetat în dorința lui mare de a se uni cu El. Rugăciunea cu atenție îmi aduce pace și o mângâiere nespusă, care mă îndeamnă să mă rog

⁶⁴ Da! Ferice de cei ce au gustat cât e de dulce starea în rugăciune, că aceia au intrat în împărăția lui Dumnezeu.

⁶⁵ Ah! Când nu simțim în rugăciune prezența lui Dumnezeu în Treime, vina este a noastră și constă în credința noastră, care se vede că nu este vie. De ce pe omul cu care vorbim îl socotim viu, știm că ne vede, ne aude și ne cuprinde în interesul lui de a ne asculta, iar pe Dumnezeu nu-l socotim viu și că ne vede, ne aude și ne cuprinde în tot și în toate, cu iubire deplină și cu bunăvoință de a ne asculta, a ne ajuta și a ne da orice cerem? De ce? Credința. Of, credința este vorbă goală. Dumnezeu este viu și El lucrează.

cât mai mult și liniștit.

Despre frică au vorbit surorile mele G. și K., și acum trebuie să scriu și eu despre această frică pe care am trăit-o din plin atunci când eram om vechi. Nu este ceva mai rău care să chinuie omenirea ca frica. Am trăit frica de oameni, de boală, de moarte, frica zilei de mâine și de tot felul de amenințări care se pot ivi în orice moment pe acest pământ. Aproape 50 de ani, tot cu frică am trăit. De vreo trei ani însă m-am schimbat: o dată cu lucrarea rugăciunii lui Iisus, frica a dispărut. Având un apărător puternic și bun, milostiv și drept, care-mi este Tată, știu că nimeni nu mă mai poate ajunge nici măcar cu privirea.

Datoria mea este de a mă supune voii Sfintei Treimi, și așa sufletul meu va putea fi eliberat de întuneric și-i voi putea dobândi nemurirea. Fericirea sufletului meu va fi scopul pentru care voi lucra, și această lucrare o datorez Domnului Dumnezeu, Tatăl nostru Cel ceresc.

Omul nou este omul mântuit. Omul mântuit este omul dezlegat de orice patimi, este omul liber. Omul liber este Dumnezeu după har. Acesta este scopul, ținta, idealul, setea, nostalgia sufletului care încă n-a murit.

Când sufletul meu cântă în rugăciune numele cel sfânt al Tău, Iisuse Doamne, atunci liniștea și pacea coboară peste el și el se înalță fericit spre Tine. N-am făcut nimic bun înaintea Ta, dar Tu mi-ai dat cheile cu care să pot deschide ușa inimii, unde să Te primesc. Iisuse dulce, silește-mă să-Ți deschid o dată pentru totdeauna⁶⁶, ca să nu mai părăsești nici o clipă sufletul meu. Mă rog cu credință și dragoste.

18 octombrie 1973

În biserică părintele nostru duhovnicesc ne învață despre pacea gândurilor. În rugăciunea curată trebuie să fim fără nici un gând. Să fii tu singur cu Dumnezeu, Care este în cerurile toate, pe cerul inimii noastre, în trup, pe ochi, pe buze, pe față, pe mâini, pe picioare, în aer, în haine, în lumină și în tot ce se află din cer și până în pământ. Dumnezeu este pace. Pacea e iubire de Dumnezeu. Așa merg lin și ușor pe cărarea iubirii.

Suntem răspunzători de faptele fratelui nostru, de tot ceea ce se întâmplă în lume din lipsă de iubire. Un cuvânt, o privire, o idee personală - genială, credem noi - se întinde peste tot pământul, și așa fiecare dintre noi este răspunzător de războaiele ce sunt pe pământ între oameni.

Știința, inteligența omenească, mândră de descoperirile ei, a inventat o bombiță strălucitoare, care la vedere este foarte frumoasă, dar cu care omul, ca un monstru, vrea să-i distrugă pe frații lui. Infernul este în inima omului, în mintea lui. Gândurile rele sunt demoni, care distrug pe cei din jur. Până când nu ne vom lepăda deplin de gânduri, nu putem avea pacea, pe Iisus Hristos Dumnezeu. Cine spune că-L are pe Hristos în el și n-a lepădat gândurile de ură din minte și din inimă nu spune adevărul. Suntem infernali din cauza gândurilor și răspândim și în alții acest infern al nostru prin atitudinea noastră față de întreaga omenire. Dacă ne moare cineva din familie, frate, soră, părinți, copii, ne facem cu toții din aceasta un noian de gânduri rele, pe care le acceptăm și le ținem în adâncul inimii, ascunse de privirile celorlalți. Dacă e soție, te vede toată lumea cum plângi de ți se rupe inima, dar când s-a

⁶⁶ Cheia? Credința sinceră. Sigur inima se deschide.

terminat înmormântarea și vii acasă, spui: „Oare așa a vrut Dumnezeu?” Și începi să plângi din nou că nu mai are cine să te ajute, să-ți spele, să-ți calce, să-ți gătească, să-ți facă ce-ți mai trebuie prin casă. „Ce mă fac, încotro să apuc, că mi-am pierdut servitoarea?” Nici pomeneală de altceva. Nu te îngrijorezi dacă se va descurca și de locul în care va fi sufletul celui plecat. Asta nu e dragoste. Dacă e copilul tău, tot la fel gândești. Apoi, cel mort este uitat, ca și când n-a existat. Din când în când îi mai faci câte un parastas, de formă, și Dumnezeu cu mila. Asta suntem. Și ne numim creștini; suntem socotiți frați întru Hristos și ne uităm cu pizmă, cu invidie și cu gânduri urâte la fratele nostru, care face parte din familia Tatălui nostru Care este în ceruri. Nu știm că necinstindu-l pe el, ne necinstim și pe noi. Iubindu-L pe Dumnezeu, iubim toți oamenii de pe întregul pământ. Toți poartă pe încheieturile lor pecetea darului Duhului Sfânt. Dacă gândurile rele au pus stăpânire pe mintea mea, am rupt legătura cu darurile Sfântului Duh și m-am unit cu duhurile iadului și în toate împrejurările vieții trăiesc în iad. (...)

Întoarce-te la tine, caută ce este în inima ta; este Hristos? Ascultă dacă este El acolo și fă voia Lui. Vezi-L cum plânge pentru tine, pironit pe Cruce; sângele Îi curge șiroaie și tu, cu răutatea ta, Îl răstignești mai departe, Îi bați cuie fără milă și El suferă și privește la tine cu o răbdare fără margini, cu o iubire neștirbită; Dumnezeu așteaptă să vii la El pe cărarea pe care ți-a arătat-o.

Ce-mi lipsește să mă împărtășesc cu iubirea lui? Pacea, pacea și iar pacea! Pacea gândurilor. Rămân singură cu Hristos și atunci văd totul luminat și fericit. Ca un copil stau liniștit și fericit în pacea Lui. Vrei-nu vrei, El tot te ține în brațele Sale bune de Mamă și Tată, și uneori te așteaptă toată viața să deschizi ușa inimii tale ca să intre cu lumina și cu dragostea Lui acolo, unde îl poți auzi. „Nu-L trăda pe Hristos, care S-a răstignit pentru Tine!” - ne spune trist părintele V.

Nu mi-e frică de nimeni și de nimic dacă sunt cu Hristos, căci El lucrează pentru mine. Orice s-ar întâmpla, pământul să se cutremure, eu stau liniștită, că tot în brațele Lui sunt. Ne rugăm Măicuței Domnului, care L-a născut pe Mântuitorul și care, ca o mamă bună, ne ocrotește și se roagă neconținut pentru noi să ne întărească credința, nădejdea și mai ales iubirea pentru Mântuitorul nostru, care ne izbăvește de orice întunerice și de viața mincinoasă.

Lupta cu gândurile e cea mai importantă pentru a putea căpăta pacea lui Hristos. (...)

14 ianuarie 1974

(...) O mică creatură a Ta, Doamne, cât o furnică, îți cere să-i împlinești neînsemnatele rugăciuni. Dăruiește-mi, Doamne Iisuse, puterea să mă lepăd de pământ și în mintea mea să rămână numai gânduri curate, din lumina Ta, ca să Te slăvesc mereu. Sufletul meu atât de mic îndrăznește să Te roage ca un copil pe Tine, Care ești atât de mare și de necuprins! Căci Tu ai zis, Iisuse: „Orice veți cere de la Tatăl în numele Meu, El vă va da” (Ioan 16, 23). Așa îndrăznesc să-Ți cer, Doamne, și să Te laud pe Tine, căci nu știu cum să Te iubesc.

Ajută-mi, Iisuse, ca rugăciunile mele să fie făcute cu răbdare și liniște, ca

să Te pot vedea și simți tot timpul în sufletul și în trupul meu cel slab, pe care Tu îl poți întări, îmi înalț ochii spre Tine cu lacrimi de bucurie și admirație. Simt că Te bucuri atunci când sufletul meu trăiește fericit cu Tine! Sunt înspăimântată de bunătatea Ta și-mi este teamă, căci n-am făcut atâta bine ca să mă bucuri cu atâtea daruri. Mi-ai dat cheile cu care să pot deschide ușa inimii mele, unde să Te pot primi, și aceasta a fost dorința mea cea mai mare.

Mă înfrânez de la toate, primind atât cât îmi este de trebuință, împlinind voia Ta. Vreau să fiu de folos tuturor celor ce mă solicită și să-i ajut așa cum L-aș sluji pe Iisus, pentru că-L iubesc și doresc să fac numai voia Sa.

Nu doresc decât să-L iubesc pe Dumnezeu și să iubesc pe aproapele meu, care este orice om de pe pământ, indiferent de nație sau culoare, căci toți suntem frați și surori în Domnul. Doresc ca toți, până la capătul pământului, să aibă în sufletele lor bucuria sfântă încă de pe pământ și să găsească pacea lui Iisus. Mă rog pentru toți și am nădejdea că-i voi putea ajuta pe toți cei pe care mi-i va trimite Dumnezeu pentru aceasta.

Cunosc micile încercări și suferințele pe care trebuie să le îndur cu mare răbdare pentru a împlini cu iubire acest lucru și în toate ocaziile mă silesesc din tot sufletul să nu mi se observe oboseala sau tristețea, care sunt semne de cădere în fața loviturilor celor nevăzuți. Nu doresc să știe nimeni efortul meu, pe care-l fac din dorința de a putea fi iubită de Iisus, Care cunoaște lucrul meu și scopul. Tot ce-mi dăruiește El consider că am primit pentru a dăruia mai departe, și când reușesc să bucur un suflet sunt foarte fericită!

15 februarie 1974

M-am trezit rugându-mă⁶⁷ și continui rugăciunea.

Sunt slabă fizic, dar Iisus îmi dă ceea ce dorește sufletul meu, și bucuria aceasta mă întărește. Timpul trăit în lucrare pentru suflet este acum cel mai fericit pentru mine. Citesc și Te caut, Doamne, în tot ceea ce citesc. Clipele acestea sunt balsam pentru sufletul meu. Trăiesc și simt ceea ce trăiau și simțeau cei ce au scris, descoperind taine negrăite pe care le contemplant cu mare bucurie și mulțumind Domnului pentru toate. Nimic din ceea ce mi se întâmplă în viața de toate zilele nu este întâmplător. Sufletul meu se bucură de toate și mintea mea se înalță pe culmi necunoscute, dar nespuse de frumoase. Mi se întâmplă de multe ori ca în vremea rugăciunii lui Iisus, când meditez sau când citesc mult despre cele dumnezeiești, să simt bucurii ce cresc în intensitate din ce în ce mai mult, pe care la un moment dat simt că nu le-aș mai putea primi în trupul meu slab, în timp ce sufletul se lasă purtat de iubire pentru Iisus și gustă câte puțin din cele cerești. Aceste bucurii și simțiri dulci din inimă mă fac să vărs lacrimi pentru iubirea pe care ne-o poartă Iisus, Care arătându-ne cât de mult ne iubește Se face simțit, auzit și văzut de cei ce-L caută. Văd că mă clatin pe prima treaptă, sunt gata să cad și atunci o iau iarăși de la capăt cu rugăciunea scumpă sufletului meu. Nădejdea sufletului este că voi putea trăi în fericirea veșnică numai prin iubirea lui Iisus Dumnezeu, care S-a adus jertfa pentru cei păcătoși⁶⁸.

⁶⁷ Aceasta e Calea, Adevărul și Viața.

⁶⁸ Cel care crede în Domnul nostru Iisus Hristos nu va muri în veac. Amin!

18 februarie 1974

M-am rugat lucrând orice, în pace și foarte fericită. Nu mai fac ceea ce voiesc eu, ci ceea ce voiești Tu, Doamne Iisuse, cu mine, unealtă slabă. Merg ca zburând, cu picioarele pe pământ iar cu sufletul, din credință și iubire pentru Dumnezeu, călătoresc în toate cerurile. Doamne, cât ești de bun cu noi, făpturile Tale, și cum nu știm noi să vedem în orice clipă că trăim prin Tine și lucrăm cu Tine. Cu lacrimi de fericire îți mulțumesc pentru timpul trăit în bucuria Ta, pentru iubirea pe care ne-o porți. Doamne Iisuse, descoperă-Te tuturor copiilor Tăi, atrage-i spre Tine pe toți făcându-i fericiți, ca să poarte ușor pedeapsa ce-i apasă pentru greșalele făcute din neștiința și din lipsă de înțelepciune. (...)

8 martie 1974

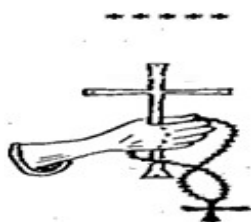
(...) Sfântul Serafim de Sarov spune să cercetăm singuri prin care fapte bune făcute pentru Hristos dobândim harul Duhului Sfânt. El zice: „Neguțătorește-te cu acelea care-ți aduc mai mult câștig. Și dacă simți că te învrednicești de mai mult har dumnezeiesc prin rugăciune și priveghere, priveghează și roagă-te; dacă prin post, postește; dacă prin milostenie, fă milostenie”.

Și mai spune Sfântul Serafim: „Să cercetezi și din ce cauză te-a părăsit Duhul Sfânt, și din nou să te ostenești să-L primești și să nu te lași până ce nu-L vei afla din nou și va petrece iarăși împreună cu noi, prin harul Său. Împărtășește din darurile Duhului Sfânt și celor care doresc, fiindcă bogăția pământescă a harului lui Dumnezeu, cu cât se împarte, cu atât mai mult se înmulțește la cel ce o împarte, ca un izvor de viață veșnică pururea curgător.

Dacă fac rugăciuni mai puține, simt că harul se depărtează și atunci sunt tristă. Însă o iau mereu de la început și cu rugăciune multă și deasă, numărată, capăt starea cea bună de pace, bucurie și putere, iar prezența Domnului Iisus în inimă se face simțită foarte repede.

Doamne Iisuse, cât de bun și iertător ești și cât de repede Te arăți celor ce Te iubesc și Te doresc! (...) Dorința noastră este de a ne uni cu Tine, Doamne, încă de acum, fiind sufletul în trup.

Mi-ai descoperit, Doamne, pe cel ce ca o scânteie a aprins cu putere focul credinței vii. Căpătând această putere a credinței și a dragostei de Dumnezeu, am început cu bucurie lupta pentru mântuirea sufletului meu, acesta rămânând singurul scop al vieții mele cât timp voi mai fi pe pământ. Mare fericire s-a revărsat în sufletul meu prin lucrarea rugăciunii lui Iisus. Entuziasmul, bucuria inimii mele și apoi pacea cea dulce m-au cuprins atât de repede, ca un foc ce arde plăcut și dă veselie⁶⁹.



⁶⁹ A lucra înseamnă să te naști din nou, real, la viața cea nouă, să mori real și să înviezi, sau să fie sufletul tău mireasă și să nu-ți mai aparții ție, ci Mirelui cu care ai făcut nunta duhovnicească.



CONVORBIRE DESPRE RUGĂCIUNE

Prin această convorbire avută cu autoarea jurnalului am dorit să aducem lămuriri asupra anumitor expresii și pasaje întâlnite în jurnal, care sunt mai greu de înțeles la o primă lectură.

În același timp, știind că autoarea a descris în jurnal mai ales stările și simțirile pe care le avea în timpul rugăciunii, lăsând aspectele de ordin practic pe un plan secundar, încercăm să aducem acum câteva detalii despre felul în care a lucrat rugăciunea lui Iisus în fiecare treaptă de rugăciune parcursă de la rugăciunea cu glas tare, până la cea contemplativă.

1. După învățătura părintelui V., pentru deprinderea rugăciunii lui Iisus este absolut necesar ca, la început, să se spună rugăciunea cu glas tare, sau se poate rosti direct în minte?

- Părintele V. considera că rostirea grăită este foarte necesară pentru deprinderea rugăciunii lui Iisus. Rugăciunea trebuie făcută cu glas tare, cât mai des și fără întrerupere, iar mintea să fie atentă la cuvintele spuse, ca să se învețe cu acestea. Trebuie făcute multe rugăciuni, dar nu mecanic, ci cugetând că Dumnezeu e de față, ne aude și ne vede.

În anumite împrejurări, pentru a nu fi auziți de cei din jurul nostru, rugăciunea se poate spune fie șoptit, fie cu mintea, ajutându-ne de mișcarea limbii.

Graba și nerăbdarea nu sunt bune în lucrarea duhovnicească. Toate trebuie făcute la timpul lor, după rânduiala lăsată de Sfinții Părinți. E bine, deci, să se înceapă lucrarea rugăciunii lui Iisus spunând-o cu gura, chiar dacă se cunosc și cazuri în care aceasta s-a făcut altfel.

2. Care erau cuvintele rugăciunii când ați început această lucrare?

- Eu am început să spun rugăciunea, ca și pelerinul rus, cu cuvintele: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!” Pe atunci nu eram povățuită de părintele V., dar și dânsul recomandă începătorilor forma mai scurtă a rugăciunii, pentru ca apoi, înaintând în lucrare, să se adauge pe rând și celelalte cuvinte, până la forma întreagă: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul (păcătoasa)!”

3. Cum și după cât timp s-a produs la dvs. trecerea de la rugăciunea grăită la cea a minții?

- După două-trei luni de rostire multă și deasă cu voce tare, rugăciunea a trecut în minte de la sine mai bine spus, din lucrarea lui Dumnezeu. După un timp, m-am trezit dimineața cu rugăciunea care se spunea singură în minte. De atunci, aproape în fiecare zi mă trezesc rugându-mă.

4. Când făceați rugăciunea cu mintea, vă ajutați câteodată și de rostirea cu gura?

- În timp ce mă rugam cu mintea, la început, din când în când, o mai rosteam și cu gura, ca să ajut mintea să țină rugăciunea.

5. Ce cugetați atunci când spuneți rugăciunea cu mintea?

- Cugetam cu mintea că în ea este Dumnezeu viu și lucrător și eram atentă

la cuvintele rugăciunii.

6. Când spuneți rugăciunea doar cu mintea, priveți spre locul inimii?

- Mai întâi am spus rugăciunea simplu, în minte. Apoi, la sfatul părintelui V., am început să și privesc spre locul inimii.

7. Pentru a înainta în lucrarea rugăciunii, este suficient să ne rugăm cu mintea numai în timpul altor îndeletniciri zilnice?

- Ar fi foarte bine dacă am putea rezerva un timp anume în care să stăm într-un loc liniștit și să facem rugăciuni pe mățanii, pe degete sau cu ceasul, socotind cam 1.000 de rugăciuni pe oră (forma scurtă). În acele zile însă în care suntem prea ocupați, să ne străduim să spunem rugăciunea neîncetat, cu gura, cu mintea sau cu mintea în inimă, fiecare după puterea sa, oriunde am fi și orice am lucra.

8. Cum pot fi depășite dificultățile care apar în rostirea cu mintea a rugăciunii?

- Uitarea de rugăciune și gândurile amestecate sunt cei mai puternici dușmani ai rugăciunii. Când ni se întâmplă acestea, trebuie să ne căim, să cerem iertare Domnului Iisus Hristos și apoi să continuăm rugăciunea.

Uitarea de rugăciune poate fi biruită prin aducerea aminte de Dumnezeu, folosind pentru aceasta și mijloace materiale - mățaniile sau alte obiecte, diferite semne, fiecare găsindu-și metoda cea mai potrivită. Eu aveam un pulover cu un nasture mare de metal pe piept. Făceam treabă și mă rugam, iar când uitam de rugăciune, auzeam deodată cum mi se atingea cruciulița de la gât de nasturele de metal. Tresăream atunci și începeam iar rugăciunea, mulțumind lui Dumnezeu că mi-a făcut semn.

De gândurile amestecate putem scăpa ținând mintea atentă numai la cuvintele rugăciunii. Cum apar alte gânduri și mintea alunecă spre ele și se risipește, imediat s-o întoarcem la cuvintele rugăciunii.

9. Unii dintre Sfinții Părinți îi îndeamnă pe nevoitori să se străduiască, prin anumite metode „meșteșugite”, să coboare mintea în locul inimii, alții spun că este mai bine ca lucrătorul să nu încerce coborârea minții prin aceste metode și să aștepte darul de la Dumnezeu. Care erau sfaturile părintelui V. în această privință?

- Coborârea minții în inimă este începutul învierii lăuntrice a omului. Mintea coboară în inimă numai din darul lui Dumnezeu, prin lucrarea Duhului Sfânt. În zadar ar încerca cineva să se forțeze prin diferite metode psiho-fizice să coboare mintea în locul inimii. E bine ca fiecare să aștepte darul lui Dumnezeu. Părintele V. spunea: „Tu roagă-te liniștit, cu atenție, și Dumnezeu va da harul Său, după dragostea și osteneala ta”.

10. De unde știm că mintea a coborât în inimă? Avem și ceva semne „fizice” care însoțesc stările sufletești deosebite pe care le-ați descris în jurnal?

- Când mintea coboară în inimă prin lucrarea Duhului Sfânt, atunci simți ceva sublim, dumnezeiesc, de nedescris, o iubire sfântă pentru Dumnezeu. Aceasta înmoaie inima și lacrimi de bucurie curg din ochi, fără efort, simțind că te-ai întâlnit în inimă cu Dumnezeu, cu întreaga Sfântă Treime. Simți că trăiești în cer, uiți de trup și de tot ceea ce este lumesc. Ai vrea ca fericirea aceasta să nu te părăsească niciodată. Aceste simțiri duhovnicești dau în inimă o căldură bună, liniștită, blândă, ca și cum ai sta la soare. Ea dogorește

neîncetat sufletul din inima omului, îl bucură, amintindu-i de iubirea lui Dumnezeu.

11. Pot apărea și perioade de rostire mecanică, de strâmtorare și împietrire a inimii atunci când rugăciunea este făcută cu mintea în inimă?

- Dragostea, bucuria, pacea și dorul de Domnul Iisus Hristos ar trebui să ne însoțească tot timpul, mai ales când ne rugăm. Altfel, Duhul Sfânt se retrage de la cel care îndrăznește să se apropie de El cu vreun duh de ură sau de credință slabă, sau cu gândul de a forța venirea Sa.

Apar câteodată și perioade de rostire mecanică și de împietrire a inimii, din cauza întristării Duhului Sfânt prin vreun gând sau cuvânt păcătos sau prin fapte împotriva poruncilor lui Dumnezeu. Aceste perioade pot veni și pentru încercare, pentru smerirea lucrătorului, sau din slăbirea datorată unei boli și din alte cauze.

12. Spuneți-ne, vă rugăm, câte ceva despre simțirea căldurii inimii.

- Căldura inimii are mai multe nuanțe și fiecare o simte altfel, dar în chip asemănător unui mic foc în inimă. Ea se simte fie „ca un beculeț aprins”, fie precum căldura soarelui, fie ca o durere; depinde de starea în care ne aflăm. Trebuie să fim în pace, din care vine bucuria prezenței Domnului, și atunci vine în inimă o căldură bună. Căldura care aduce durere sau apăsare în inimă provine de cele mai multe ori din prea multa încordare fizică în lucrarea rugăciunii sau, spun Părinții, din cauza nevredniciei.

13. La început ați rostit rugăciunea cu mintea în inimă fără a fi atentă la ritmul respirației?

- Da, o rosteam simplu, fără respirație.

14. Cum ați făcut trecerea la ritmarea rugăciunii după respirație?

- Părintele V. ne recomanda niște exerciții de respirație pe care le făceam de patru ori pe zi, pentru a putea rosti apoi cât mai mult rugăciunea pe respirație. Inspiram ușor, trăgând aer în piept, în patru timpi, spunând „Doamne Iisuse Hristoase”, țineam aerul în piept încă patru timpi, spunând „Fiul lui Dumnezeu”, apoi expiram în patru timpi, spunând „miluiește-mă” sau „miluiește-mă pe mine păcătoasa”. Însă rugăciunile pe care le număram nu le făceam în acest fel, cu o respirație atât de prelungită.

15. Ați simțit foloase din rostirea rugăciunii în ritmul respirației?

- Da, am prins putere și vindecare în trup și parcă mi s-a luminat mintea.

16. Ce recomanda părintele V. aceluia care nu puteau rosti toate cuvintele rugăciunii pe respirație?

- Celor care nu puteau rosti rugăciunea în întregime le recomanda să o spună într-o formă mai scurtă.

Câteodată, mai ales în timpul unei boli, nu putem prelungi atât de mult respirația.

17. Coborârea minții în inimă poate fi îngreunată sau chiar oprită pentru un timp de către Dumnezeu pentru anumite simțiri, gânduri, cuvinte sau fapte ale rugătorului?

- Orice păcat, lucrarea oricărei patimi, oricât de ușoare ni s-ar părea, despart pe om de Dumnezeu, întristează pe Duhul Sfânt, care se retrage, și atunci inima se răcește; ne simțim goi pe dinăuntru, părăsiți. Trebuie să ne ferim de orice gânduri, simțiri, cuvinte și fapte care ne apasă conștiința. Orice lucrător al rugăciunii va simți din experiența proprie cum, pentru un

anumit păcat, fie el cât de subțire, pierde pacea și bucuria și i se risipește căldura inimii.

Cele mai importante cauze care duc la răcirea inimii, la pierderea rugăciunii cu mintea în inimă sunt: gândurile, cuvintele și faptele de mândrie și slavă deșartă și fiicele acestora, dintre care părerea, închipuirea, mulțumirea și încrederea de sine, nădejdea în ostenele proprii sunt cele mai rele; păcatele împotriva iubirii aproapelui, cum sunt gândurile de judecată, de osândire, de ură, de mânie, ținerea de minte a răului; apoi, orice cuvânt rău despre faptele sau viața aproapelui, chiar dacă este adevărat, faptele de nemilostivire, de mânie și altele; nepaza simțurilor, mai ales a văzului, a auzului și a limbii. Aici trebuie spus că rugătorul trebuie să evite cu orice preț vorbirile lungi, chiar și cele pe teme duhovnicești, flecăreala, vorbirea deșartă, glumele și râsul fără rost; gândurile, simțirile și faptele trupești; iubirea și grija de cele lumești; somnul fără măsură, trândăvia, îmbuibarea și toate celelalte păcate și lucrări ale patimilor.

Mai sunt și cauze care vin din lucrarea fără cunoștință a rugăciunii, cum ar fi: râvna necumpătată, nerăbdarea, folosirea greșită sau fără măsură a mijloacelor din afară, a metodelor „meșteșugite” pentru deprinderea rugăciunii, închipuirea de sine și înșelarea din cauza căldurii fizice din inimă.

Boala poate fi și ea, câteodată, o piedică în lucrarea rugăciunii.

18. Cam câte rugăciuni făceați pe zi în perioada în care vă rugați cu mintea, sau cu mintea în inimă?

- La început număram pe mătăni 1.000 de rugăciuni.

Am mărit apoi numărul la 2.000 și, după un timp, la 3.000 de rugăciuni, iar restul zilei spuneam rugăciunea fără să număr, și cred că ajungeam cam la 10.000 de rugăciuni în total.

Părintele V. spunea că „oricine face rugăciunea lui Iisus, reușind să numere 3.000 de rugăciuni, acela face o Sfântă Liturghie în inima sa, unde iau parte Maica Domnului și tot soborul îngerilor și al sfinților”.

19. Cum ați dobândit dvs. rugăciunea inimii?

- După opt luni de rugăciune neîncetată, m-am trezit într-o dimineață în bătăile inimii și am început să rostesc rugăciunea în ritmul bătăilor ei. Simțeam atunci în inimă lucrarea Duhului Sfânt, ca o mângâiere dulce și catifelată ca aripioarele unui fluturaș care bătea în sufletul meu, anunțându-mă: „Sunt aici. Eu sunt Cel ce lucrează, tu roagă-te”. Un timp mi-am ținut respirația, ca să simt dulceața și bunătatea Duhului Sfânt. Am primit în suflet o pace sfântă, dumnezeiască. Slavă îndelung răbdării și bunătății Tale, Doamne!

20. De ce numesc Sfinții Părinți această rugăciune a inimii și „de sine mișcătoare”? Ce lucrare are mintea unui rugător al inimii?

- Rugăciunea inimii e numită și „de sine mișcătoare” de Sfinții Părinți pentru că ei spun că Duhul Sfânt se sălășluiește în sufletul omului, în inimă, și o mișcă pe aceasta, făcându-se simțit cu dulceața și cu o căldură bună. Această dulceață urcă spre gât și aduce o fericire cerească, cum nu a fost simțită vreodată în viață.

Mintea trebuie să tacă, să fie atentă și să asculte rugăciunea și ritmul inimii. Când bătăile inimii nu se mai simt, atunci nevoitorul trebuie să înceapă să spună rugăciunea cu mintea, până când Duhul Sfânt va mișca

inima din nou. Deci mintea „întreține” și păzește rugăciunea inimii.

21. Ați pierdut vreodată rugăciunea inimii?

- Mi s-a întâmplat să pierd rugăciunea inimii din cauza slăbirii atenției și, poate, a dragostei fierbinți de Dumnezeu.

22. Este neîncetată rugăciunea inimii?

- Rugăciunea inimii nu e neîncetată pentru toți, cel puțin la început, când se primește acest dar. Totul este după voia lui Dumnezeu, dar nevoitorul trebuie să se păzească și să lucreze rugăciunea. La cei din lume, rugăciunea inimii e de cele mai multe ori cu întreruperi, pentru că slăbește atenția minții. Rugăciunea neîncetată a inimii au avut-o sfinții și o au poate acum unii monahi.

Numai rugăciunea inimii poate fi rugăciune neîncetată, pentru că inima mișcată de Duhul Sfânt se poate ruga și în timp ce lucrăm altceva sau chiar când dormim.

23. Este rugăciunea inimii o rugăciune curată? Apar și acum lupte cu gândurile?

- Rugăciunea curată e rugăciunea desăvârșită și este mare dar de la Dumnezeu. Ea se dă din când în când lucrătorului rugăciunii neîncetate. În vremea rugăciunii nu apar nici măcar gânduri nevinovate, care să tulbure starea neclintită a minții în fața lui Dumnezeu. În mod obișnuit însă, în timpul rugăciunii inimii mai apar și gânduri nevinovate sau, foarte rar, și gânduri păcătoase, cu care trebuie dusă lupta încă de la prima apariție.

24. Ce este rugăciunea contemplativă?

- A-L contempla pe Dumnezeu în rugăciune înseamnă a-L cunoaște, a-L simți, a-L vedea viu cu ochii minții în inimă. Omul nu se poate ridica la această stare și nici la rugăciunea curată prin eforturi proprii. Totul este din lucrarea și darul lui Dumnezeu.

25. Care sunt piedicile cele mai frecvente pe care le are nevoitorul în lucrarea rugăciunii?

- Piedicile pe care le are nevoitorul în lucrarea rugăciunii sunt: uitarea, necunoștința, greșalele cu muștrări de conștiință, care nu te lasă să te apropii de rugăciune, și slaba lucrare după voia lui Dumnezeu.

Sunt foarte multe piedici care vin de la noi, prin păcate și patimi, din lipsa dragostei, de la diavoli, din lume, prin lucruri și altele.

26. Care sunt mijloacele de a înainta mai rapid în această lucrare? Ce virtuți trebuie lucrate în special?

- Mijloacele de înaintare rapidă în rugăciune sunt: purificarea prin pocăință, spovedanie și împlinirea canonului, lucrarea după voia Domnului, împlinirea poruncilor dumnezeiești.

Dintre virtuți, trebuie lucrate mai ales iubirea de Dumnezeu și de aproapele, precum și celelalte virtuți teologice - credința și nădejdea, smerenia, înțelepciunea sau chibzuința, curajul sau bărbăția, cumpătarea, dreptatea și celelalte.

27. Ce fel de pază a minții, a simțurilor și a limbii trebuie să lucreze în permanență nevoitorul rugăciunii?

- Nevoitorul rugăciunii trebuie să se ferească cu toată puterea de orice gând, simțire, cuvânt sau faptă păcătoasă, care ar fi împotriva poruncilor evanghelice, dar și de tot ceea ce este deșertăciune, fără folos, adică fapte,

cuvinte și gânduri deșarte.

28. Cum trebuie dus războiul cu gândurile?

- Lupta cu păcatul și cu patimile trebuie dusă prin trezvie, deoarece asceza exterioară nu poate opri decât păcatul cu fapta. Părintele V. spunea că „trezvia sau paza minții este o treaptă mai înaltă, ce se opune păcatului din cugetare, curățind omul lăuntric. Regulile războiului interior pe care îl poartă trezvia sunt: respingerea gândurilor și a închipuirilor de la prima lor apariție, curățirea minții de ele împotrivirea față de acestea chemarea fără încetare a numelui Domnului Iisus Hristos, cu dragoste și bucurie”.

29. Pentru că ați amintit de părintele V., în afară de sfinția sa, cu ce părinți duhovnici mai cunoscuți nouă ați mai discutat despre stările și lucrarea dumneavoastră?

- Aveam încredere deplină în îndrumarea pe care o primeam de la părintele V., dar deoarece dânsul era diacon, trebuia să vorbesc, măcar în parte, atunci când mă spovedeam, și cu alți părinți.

Am vorbit despre rugăciune mai mult cu părinții Arsenie Boca și Constantin Galeriu. Aceștia au citit chiar o parte din jurnalul meu duhovnicesc. Am mai avut discuții mai scurte despre rugăciune și cu părintele Sofian Boghiu.

30. Vă rugăm ca în încheiere să adresați un cuvânt cititorilor.

- Rugăciunea lui Iisus este numită de Sfinții Părinți „artă duhovnicească” și „meșteșugul meșteșugurilor”.

Ea poate fi lucrată drept, fără înșelare, numai în sânul Bisericii, cu spovedanie, cu binecuvântarea și îndrumarea unui părinte duhovnicesc.

Roadele rugăciunii sunt daruri de la Dumnezeu și vin pe măsura dragostei pe care o avem pentru El și a râvnei în lucrarea rugăciunii.

Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul învățător al rugăciunii, să le dăruiască tuturor duh de rugăciune și mântuirea sufletelor. AMIN!

